

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΠΟ ΧΕΡΙ ΕΝΟΧΟΙ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ

ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενεήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραπτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδα Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου. Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάχθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λείει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γουόρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970. Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργιος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚεσ η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΟ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΑΠΟ ΧΕΡΙ ΕΝΟΧΟΙ

Όταν άρχισε να φουντώνει η Αντίσταση, οι Γερμανοί προκειμένου να τρομοκρατήσουν το λαό και να κάμψουν τη διάθεση του για Αντιστασιακή δράση εκτός από τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις και τις υλικές καταστροφές εφάρμοσαν α) Την αλληλέγγυα ευθύνη, που η εφαρμογής σήμαινε «οχι μόνο ο φτέκτης αλλά και όλοι οι γύρω του» και όταν δεν θα βρίσκουν το φτέκτη «θα πληρώνουν οι άνθρωποι του γύρω χώρου ανεξάρτητα αν φτένε» β) Αποτίμησαν την αξία της ζωής ενός Γερμανού με την αντίστοιχη 50 ανθρώπων πρώτα και όταν η Αντίσταση τους έβαλε τα δυο πόδια σε ένα παπούτσι η αντιστοιχεία έγινε ένα προς 100 και αργότερα έκαναν ολοκαυτώματα καίγοντας τα χωριά μαζί με τους χωρικούς και πολλές φορές στους φούρνους των χωριών και γ) εφάρμοσαν για προστασία τους στις μετακινήσει την περίφημη κλούβα.

Στην αρχή εκτός από τις κατατόπους κρεμάλες και εκτελέσει τα αντίποινα τα ισοφάριζαν-αντιστοιχούσαν από τις ανθρω-αποθήκες. Κατά προτίμηση έπαιρναν και εκτελούσαν τους κομμουνιστές που τους είχαν παραδόσει οι τεταρτοαυγουστιανοί έτσι ώστε και η αρχή να τηρείται και οι κομμουνιστές να βγουν από τη μέση.

Για να λειτουργήσουν αυτοί ο τρομοκρατικοί-εγκληματικοί μηχανισμοί και για να υλοποιηθούν τα πιστεύω των Ούνων έπρεπε να εξασφαλιστεί το ανθρώπινο έμπυχο υλικό όσον αναφορά τις αποφάσεις που ανακοίνωσαν στο λαό προκειμένου να τον υποτάξουν και να τον αποτρέψουν από το να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Και επειδή σε αυτές τις ανώμαλες εποχές :δικτατορία, κατοχή, έκτακτα μέτρα και εμφύλιος πόλεμος η Ανθρώπινη ζωή και αξία εξευτελίζεται από τους κρατούντες δεν παύει όμως η ζωή να έχει την αξία της σαν μοναδική και ανεπανάληπτη για τον συλληφθέντα, τους οικείους, τον συγγενικό και τον φιλικό κύκλο.

Οι ανάγκες όμως της δικτατορίας να δικαιολογήσει την ύπαρξή της, οι κατακτητές να επιβάλουν τη θέλησή τους και το κατεστημένο να νικήσει τον αντίπαλο στον εμφύλιο πόλεμο καθημερινά μεγάλωναν. Χρειάζονταν ολοένα περισσότερα ανθρώπινα θύματα ανεξάρτητα αν διέπραξαν την πράξη για την οποία κατηγορούνταν και συλλαμβάνονταν.

Βέβαια πάντα αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί με τον ευρύτατο κύκλο «δικαιωμάτων»που τους είχαν παραχωρηθεί, το ανεύθυνο, το ανεξέλεγκτο και το ατιμώρητο των όποιων πράξεων πάντα εκμεταλλεύονταν τις όποιες ευκαιρίες και που σε καταστάσεις όπως αυτές που πέρασε-έζησε η χώρα μας από τον Αύγουστο του 1936, έως και το 1974, που μας απείλησαν πάλι με τα τάνκς επεκτείνοντας τα ήδη υπάρχοντα «δικαιώματα», σε συνδυασμό με τις αυξημένες ανάγκες οδήγησε τους μηχανισμούς αυτούς να διαμορφώσουν ορισμένες ιδιόμορφες και ιδιότυπες «εταιρίες-λόμπυ» προκειμένου εκτός από το μισθό να εμπορευτούν και το προϊόν της «εργασία»τους εκμεταλλεόμενοι την αγάπη των οικείων και των συγγενών για τον συλληφθέντα κρατούμενο.

Η δουλειά ήταν εύκολη. Ο χαρακτηρισμός ενός οποιουδήποτε ανθρώπου σαν κομμουνιστή σε αυτές τις περιπτώσεις αρκούσε να συλληφθεί και ας μην έχει διαπράξει το παραμικρό. Ο κομμουνιστής ήταν απρί οτι ένοχος και σαν κομμουνιστής, μπορεί να συλληφθεί, ανά πάσα στιγμή, να βασανιστεί, να εξοριστεί, να φυλακιστεί και να εκτελεστεί ακόμα σε λίγες μέρες. Ο «κόπος»ειχε γίνει. Γιατί να μην εκμεταλλευτούν τον πόνο των οικείων του συλληφθέντα παίζοντας εκτός από το ρόλο του «οργάνου»και το ρόλο του μεσάζοντα ανάμεσα στη «νόμιμη εξουσία», την αγάπη και το ενδιαφέρον των οικείων για τη ζωή του μέλλοντα να σταλεί εξορία ή όμηρος στη Γερμανία, να καταδικαστεί σε βαριά ποινή και σε θάνατο ακόμα. Το όφελος θα ήταν αμοιβαίο. Και η «εξουσία»θα έπαιρνε το αντίτιμο της ζωής του κρατουμένου που στην πλειοψηφία τους ήταν αθώοι και οι μηχανισμοί θα έπαιρναν το δικό τους ποσοστό ανάλογα με τη συμφωνία που είχε γίνει. Όσον αφορά την αποτίμηση της ζωής του συλληφθέντα για τη διαμόρφωση παίρνονταν υπόψη πολλοί παράγοντες : Κομμουνιστής στέλεχος της Αντίστασης, ευκατάστατος, το μέγεθος της ποινής κλπ.

Ένα μεγάλο μέρος των εκτεταμένων συλλήψεων στα μπλόκα και καθ' οδών και η ένταση της τρομοκρατίας απόβλεπε βέβαια στην αυξανόμενη ανάγκη να υπάρχει άφθονο ανθρώπινο υλικό για

το αντίποινα, αλλά και στη ανάγκη να μπορούν να δουλεύουν και οι εταιρείες. Τα λόμπυ-εταιρείες» ξεπηδούσαν σαν τα μανιτάρια. Πολλοί εταίροι μάλιστα θεωρούσαν την μεσαλάβηση επι αμοιβή «προσφορά στη ζωή και την πατρίδα». Όταν δυνάμωσε η Αντίσταση από το φόβο να μήν τους αναγνωρίσουν κατά την «εκτέλεση» του θεάρεστου έργου φορούσαν κουκούλες.

Υπάρχουν χιλιάδες περιπτώσεις που οι οικογένειες των κρατουμένων έχουν ξεπουλήσει τα πάντα σε μισοτιμή για να αποφυλακίσουν ένα αγαπημέ τους πρόσωπο. Ο άνθρωπος που θα «βοηθούσε με κίνδυνο της ζωής του να σώσει τον κρατούμενο» περιέγραφε τα πράγματα με τα μελανότερα χρώματα ότι πρέπει να βιαστού αν θέλουν να αποφυλακιστεί ο άνθρωπος τους, να μήν φύγει με την επόμενη αποστολή στη Γερμανία η να εκτεληστεί σε λίγες μέρες με το επιχείρημα ότι «αυτό που μπορεί να γίνει αύριο, δεν μπορεί να γίνει μεθαύριο» ότι τα «πράγματα και τα πρόσωπα αλλάζουν» και ότι «μπροστά στη ζωή δεν πρέπει...».

Οι προτροπές αυτές και οι εκβιασμοί απέβλεπαν να πουληθούν τα όποια περιουσιακά στοιχεία σε εξευτελιστικές τιμές. Και αυτό γιατί δίπλα σε αυτές τις εταιρείες υπήρχαν οι γύπες της ειδικά οργανωμένης μαύρης-κατάμαυρης αγοράς. Αυτοί οι μηχανισμοί λειτουργούσαν όπως λειτουργούν σήμερα το Νοσοκομεία με τα γραφεία κηδειών κλπ. Και το ακόμα πιό τραγικό να έχει πληρωθεί το αντίτιμο που απαιτούσε το κομπρεμί της εταιρίας των κατ'επάγγελμα δολοφόνων για την εξαγορά της ζωής και να έχει εκτελεστεί ο κρατούμενος, να έχει φύγει όμηρος στη Γερμανία και το πιό φρικτό όπως και περιπτώσεις μετά την απόλυση του κρατουμένου να ξανά συλληφθεί και να εκτελεστεί γιατί ο καταδότης για δικούς του λόγους απαιτούσε την εξόντωσή του.

Τα κυκλώματα αυτά ήταν αντίστοιχα με τα σημερινά οργανωμένα κυκλώματα στον ιδιωτικό, αλλά και σε όλους σχεδόν τους δημόσιους οργανισμούς, του οποίους η δημοκρατική πολιτεία δέχεται την ύπαρξή τους με το περίφημο δικαιολογικό ότι «οπώς σε όλα τα επαγγέλματα υπάρχει μια μικρή μειοψηφία έτσι και στο δημόσιο τομέα υπάρχουν κατ' αναλογία» Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι τώρα μπορείς αν θέλει να καταγγείλεις τον εκβιασμό ενώ τότε έχοντας την άνεση και να εξοντώσει ακόμα τον καταγγέλλοντα δεν έβλεπαν το φώς της δημοσιότητας. Όταν λοιπόν, στη δημοκρατική πολιτεία υπάρχουν αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί αντιλαμβάνεται κανείς τί γινόταν στους χαλεπούς καιρούς, όπως η Βασιλο-μεταξική δικτατορία, η κατοχή, τα έκτακτα μέτρα και τον εμφύλιο πόλεμο, όπου το αντικείμενο της συναλλαγής ήταν η ελευθερία και η ίδια η ζωή.

Αυτός ήταν περίπου ο Νέος και εξ ίσου τραγικός μετά το 21, γολγοθάς του λαού και αυτή ήταν η βασανιστική πορεία που χρειάστηκε να γίνει προκειμένου να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις οργάνωσης αυτού του Τιτάνιου και ανεπανάλπου αγώνα και όχι το «εύκολο» και το όποιος «ήθελε μπορούσε να γίνει και ηγέτης». Και το πιό παιδαριώδες που υπόθηκε ποτέ ότι ο ελληνικός λαός είναι γεννημένος «εθνικόφρον» .Αφού λοιπόν ο λαός είναι όπως ισχυρίζεται η «εθνικόφρον» παράταξη οι «ηγέτες» το έβαλαν στα πόδια και οι πολύ «εθνικόφρονες» τάχθηκαν αυθόρμητα και οικιοθελώς στο πλευρό των κατακτητών και βοήθησαν συνειδητά στην εξόντωση του λαού, εξυπηρετώντας τα άνομα ατομικά συμφέροντα των ιδίων και της μεγαλοαστικής τάξης και όχι μόνο αλλά πολεμούσαν αυτούς που έκαναν τα πάντα να σωθεί η Ελλάδα από την καταστροφή; Γιατί οι πολιτικοί των αστικών κομμάτων, Τσαλδάρης, Σοφούλης, Γονατάς, Πάγκαλος, Παπανδρέου, Μάξιμος, Καφαντάρης κλπ αντί να τεθούν επικεφαλής του λαού και την Αντίστασης υποτάχθηκαν στους κατακτητές, αποδέχθηκαν τις κυβερνήσεις των κατακτητών και συνιστούσαν στο λαό να μήν αντισταθεί στους κατακτητές με πολλά και ποικίλα συνθήματα για το «άστοχο του αγώνα»;

Για να κλείσει αυτό το τραγικό για το λαό και τη χώρα κεφάλαιο. Στη χώρα μας δυστυχώς υπάρχουν πολλοί Νεόπλουτοι, που την Μαγιά ή ένα μέρος από το «ΕΧΕΙ» τους, δεν ταυτίζεται με το «ΕΙΝΑΙ» τους αλλά από τη συμμετοχή σε...

Βέβαια, οι άνθρωποι που εκπροσωπούν τον κόσμο της Νέας τάξης θα μας απαντήσουν ότι «ο Άνθρωπος δεν είναι είδος ικανό να υπερβαίνει τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα και να υψωθεί ηθικά σε πράξεις συμπόνιας και συνδρομής». Ο Άνθρωπος από τη φύση του δεν είναι ούτε άρπαγας, ούτε επιθετικός, μα ούτε και φονιάς πέρα από την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακό του αναγκών στην αλυσίδα ζωής που τον έταξε η φύση. Ένα ζώο που δεν έχει όργανα

επίθεσης και άμυνας δεν μπορεί να είναι άρπαγας, επιθετικό και φονιάς όπως προσπαθούν να μας εξαναγκάσουν να πιστέψουμε οι θεασώτες της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και του ανδροκεντρικού τρόπου ζωής που εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια έχει επιβάλλει αυτό το δίπολο-δίπτυχο. Είναι το πιο πράο, φιλήσυχο και ειρηνικό ζώο. Ο έμβιος κόσμος ζωικός και φυτικός είναι το σύνολό του φωνιάς στην αλυσίδα της ζωής. Αν με τον όρο «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» για τη βιολογική του ύπαρξη προς τί αυτοί οι χαρακτηρισμοί. Αν έγινε «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» για πράγματα πέρα από τις βιολογικές-υπαρξιακές ανάγκες είναι γιατί από τότε που παραβίασε την φύση του και από συλλέκτης έγινε παραγωγός και κυρίως από την εποχή που η εργασία του εκτός από την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακών αναγκών του περίσσειε στην αρχή ένα μικρό κομμάτι το οποίο κομμάτι του επέτρεψε να περάσει απ την κοινωνία της αγριότητας στην κοινωνία της βαρβαρότητας. Στην κοινωνία της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής δημιουργώντας έτσι την υποδομή για την κοινωνία του πολιτισμού. Η κοινωνία του πολιτισμού όμως δεν στηρίζεται όπως το προηγούμενο στην κοινοκτημοσύνη αλλά στην ατομική ιδιοκτησία. Κύριος και αφέντης της ιδιοκτησίας δεν είναι πλέον όπως τότε ο συλλογικός Άνθρωπος, αλλά ο άντρας. Αυτός λοιπόν, ο κύριος και αφέντης-ιδιοκτήτης έχει οργανώσει έτσι τις κοινωνικό-οικονομικές δομές και θεσμούς που να μπορεί αιμώρητα να κλέβει για τον εαυτό του αυτό το περίσσειμα σε βαθμό που ενώ δουλεύει περισσότερες ώρες, πολύ πιο εντατικά και κάτω από τραγικές συνθήκες να μην του φτάνουν να καλύψει τις βιολογικές-υπαρξιακές ανάγκες.

Και το πιο ωραίο είναι ότι αυτοί που τον κλέβουν και ποικιλότητα τον δολοφονούν τον χαρακτηρίζουν «άρπαγα, επιθετικό και ανίκανο να υπερβεί τις προσωπικές ανάγκες και συμφέροντα, και ακόμα πιο ανίκανο να προβεί σε πράξεις «συμπόνιας και συνδρομής» Οι θεωρητικοί του κατεστημένου θα ήθελαν ο Άνθρωπος, να μην υπερασπίζεται ούτε την βιολογική-ζωτική του υπόσταση. Έπειτα για να προβεί σε πράξεις συμπόνιας και συνδρομής πρέπει να έχει περίσσειμα γιατί οι πράξεις αυτές μόνο από το περίσσειμα μπορούν να γίνουν. Αφού μέσω των δομών και τους θεσμούς τον ληστεύουν σε βαθμό που να μην του φτάνουν να καλύψει υπαρξιακές του ανάγκες με τη να προβεί σε «πράξεις συμπόνιας και συνδρομής»;

Έπειτα η φιλανθρωπία όπως και τα κινήματα διεκδίκησης-χωρίς την αμφισβήτηση δεν ανατρέπει το κατεστημένο, χρησιμεύει σαν άλλοθι σ αυτό και επιτρέπει στους πιο προνομιούχους του συστήματος να θεραπεύουν τη «συνειδησή»τους. Η αληθινή επανάσταση θέλει πλέον αποφασιστική δράση, θέλει όπλα, θέλει οραματιστές-ουτοπιστές, πιστούς απαδούς, θέλει κατάβαση στην αληθινή ουσία του Ανθρώπου, την ορμή του θανάτου. Θαρραλέα κατάβαση. Και εκεί στο δεύτερο συναντιέται με την ουτοπία και την παρανομία. Για την ουτοπία οι σκαπανείς της ζωής και του πολιτισμού περιπαίχθηκαν, περιρφονήθηκαν, μα και χαρακτηρίστηκαν κορόιδα και τρελοί ακόμα. Ενώ για την «παρανομία» και όταν ακόμα επρόκειτο για την ίδια την Ελλάδα συνελλάφθηκαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν Χαρακτηρίστηκαν κατάσκοποι, πουλημένοι και πράκτορες ξένων δυνάμεων και με το «Νόμο» 375 Περί κατασκοπίας εκτετελέστηκαν.

Και μόνο η ανάγνωση της ιστορίας αρκεί πείθει ότι με τον Νόμο που πάντα σαν σκοπό και στόχο έχει να κατοχυρώνει τα συμφέροντα των κρατούντων και τη λογική-ρεαλισμό που έχουν επιβάλει δια του Νόμου ποτέ δεν έχει γίνει κάτι μεγάλο, κάτι που να είναι αντίστοιχο και ισάξιο του Ανθρώπου. Ακόμα η ανάγνωση της ιστορίας πείθει πως όλα τα μεγάλα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά άλματα, οι μεγάλες εφευρέσεις και ανακαλύψεις, τα μεγάλα έργα τέχνης, όλα τα αξιοθαύμαστα αριστουργήματα και Ο,ΤΙ καλύτερο έκανε ο Άνθρωπος και ο κάθε Άνθρωπος χωριστά στο διάβα της ζωής του το οφείλουμε στην ουτοπία και την παρανομία. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι μόνο με την ουτοπία και την παρανομία η κοινωνία των Ανθρώπων κάνει εκείνα τα απαραίτητα βήματα που οπωσδήποτε χρειάζονται για πάει η ζωή μπροστά.

Τρανή απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που εξέφραζε την αγωνιστική συνείδηση του λαού και αποτέλεσε σταθμό στην ιστορία του έθνους, αλλά και στο σύνολό της η Αντίσταση ήταν παράνομη, ενώ τα «τάγματα ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι Ισμοί ήταν «νόμιμοι». Αυτοί που πολεμούσαν τους κατακτητές ήταν παράνομοι και ουτοπιστές, ενώ οι συνεργαζόμενοι νόμιμοι και ρεαλιστές. Με δύο λόγια αυτοί που σκότωναν Γερμανούς ήταν

παράνομοι και αυτοί που σκότωναν Έλληνες ήταν νόμιμοι και με βούλα. Και το πιο τραγελαφικό ήταν ότι και μετά την απελευθέρωση της χώρας κατά 99,9% από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αυτοί που σε συνεργασία με τους κατακτητές σκότωναν Έλληνες, ρεαλιστές και νόμιμοι, ενώ αυτοί που σκότωναν κατακτητές και απελευθέρωσαν τη χώρα κρίθηκαν ξανά παράνομοι και ουτοπιστές. Και το ακόμα πιο τραγικό αυτούς που σκότωναν Έλληνες, τους δόθηκε συγχωροχάρτι για τα εγκλήματα που διέπραξα εις βάρος των Ελλήνων και Ελλάδας, τους απονεμήθηκε έπαινος από την κυβέρνηση της πλατεία Συντάγματος για τη «νομιμότητα» και τον «ρεαλισμό» και τους παραχωρήθηκε το ατιμώρητο και εν λευκό πάντα επι πληρωμή βέβαια το δικαίωμα να συνεχίσουν να σκοτώνουν τους «παράνομους» που χαρακτήρισε κατ εντολή του Τσιώρτσιλ η ίδια κυβέρνηση και ουτοπιστές αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης.

Να σκοτώνουν αυτούς, που μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση αναπήδησαν οι εκφάνσεις και οι εσωτερικοποιημένες σκέψεις και επιτεύξεις ελευθέρων ψυχικά Ανθρώπων, που άντλησαν τη δύναμη απ την ένθεη πίστη τους, από το απροσμέτρητο σθένος της καρτερίας τους, από τους κοινούς πόθους και από την ιστορική ευθύνη που αγρυπνούσε μέσα τους. Ενα αδούλωτο πνεύμα τους παράσερνε σε μιά ακόμη έκφανση, που θα επανασύνδεε-υπούλωνε τη βαριά τραυματισμένη λαϊκή ενότητα και την θρυμματισμένη εθνική συνέχεια, θα περιφρουρούσαν την εδαφική ακεραιότητα, αλλά και θα διεκδικούσαν την λύτρωση-ένωση της Κύπρου και των Δωδεκανήσων... με την Ελλάδα.

Η εδαφική ακεραιότητα της χώρας διέτρεχε αμεσό και βαρύτατο πλήγμα. Και διέτρεχε γιατί μπορεί η κατάληψη της Ελλάδας να έγινε από τον Γερμανικό στρατό, ο Χίτλερ όμως για να Εξοινομίσει τρατό για τα άλλα μέτωπα και να κρατήσει τον Ελληνικό λαό σε κατάσταση μιάς εκτεταμένης φυλακής και την οργανωμένη τρομοκρατία, μοίρασε την Ελλάδα σε τρεις ζώνες κατοχής. Εκτός από μιά λωρίδα στα σύνορα της Θράκης με την Τουρκία, που ήταν αφοπλισμένη, την υπόλοιπη Θράκη μέχρι το Στρυμώνα την παραχώρησε στους Βουλγάρους φασίστες ετσι ώστε να έχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Την κεντρική Μακεδονία, μέχρι τον Πλαταμώνα και τη Φλώρινα με τα νησιά Λήμνος, Μυτιλήνη, Χίο, και την Κρήτη εκτός του Νομού Λασιθίου τα κράτησαν οι ίδιοι και την υπόλοιπη Ελλάδα και τα νησιά τα παραχώρησαν στους Ιταλούς. Οι Αλβανοί διεκδικούσαν την Τσαμουριά και ο «Πρίγκιπας» Διαμαντής πήρε τα πράσινο φώς να «αναστήσει το πγιγκιπάτο» της Πίνδου. Την πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγαίο το επιδίωκαν και οι Αμερικανοί στο Συνέδριο της ειρήνης το 1918-19.

Η Ελλάδα μας, διαβαίνοντας, πάντα, τα τραχιά κατσάβραχα της μοίρας βρέθηκε στις 21-4-1941 κάτω από την πιο βάρβαρη ναζιστική σκλαβιά. Εκείνη την ημέρα όμως, δεν κατακτήθηκε μόνο η χώρα, έχασαν μαζί με την καταχή την αξία τους οι βαριά πληγωμένες από το 4ο αυγουστιανό κατεστημένο, οι ιδέες του πνεύματος, της πίστης, της αλήθειάς και κυρίως καταχωνιάστηκε το όραμα για λευτεριά.

Σκοτάδι και ερήμωση απλώθηκε παντού και ο λαός στέναζε κάτω από το θανάσιμο πέλημα των κατακτητών. Παντού καταστροφές και ερήμωση. Κανένα φώς. Και ενώ όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά ήθρε η 27-9-1941, η μέρα της ίδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου το θρυλικό ΕΑΜ, και ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ. που με μιά ομόγνωμη καρδιά, με μια θέληση και μ έναν πόθο ειπε το δεύτερο και πιο ΒΡΟΝΤΕΡΟ ΟΧΙ στους κατακτητές αυτή τη φορά και κάλεσε τον λαό σε συναγερμό-πανστρατεία και την επόμενη μέρα ο διπλά σκλαβωμένος λαός ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα του ΕΑΜ, έστηνε τις αντίστοιχες για τον αγώνα οργανώσει, μάζεβε όπλα για την ίδρυση του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Τον ΕΛΑΣ που έδωσε αμέτρητες μικρές και μεγάλες μάχες με την πιο πολυάνθρωποι και πιο σύγχρονη εξοπλισμένη πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Τον ΕΛΑΣ που τον θαύμασαν οι σύμμαχοι για τις πολεμικές του επιδόσεις και την τεχνική του πολέμου και κυρίως για την προσφορά του στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα.

Το ΕΑΜ, που χωρίς καμιά ξένη βοήθεια ή προστασία και χωρίς τους ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλλειψη μέσω, με όπλο μόνο «της καρδιάς το πύρωμα» και την αδάμαστη θέληση του οργανωμένου στο ΕΑΜ λαού αποφασισμένου να νικήσει ή

να πεθάνει. Για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας από τους ανελέητους ούνους κατακτητές χρειάστηκε ένας τετράχρονος αγώνας, άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιάνιος, αιματηρός και πολύνεκρος, όμως γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα.

Αλλά στο χώμα, που το είχε νεκρώσει το βαρύ πέλημα των ούνων και των τετατρό αυγουστιανών καθαρμάτων που οι κατοχή τους έδωσε την ευκαιρία να δρουν ασύδωτοι στο «φώς» άνθισαν τα ρόδα της λευτεριάς. Εκεί που πατούσε η μπότα και έσπερνε το θάνατο τελεί έκτοτε το θριαμβό της η Δόξα. Η δόξα της Ελλάδας.

Ο Δαυλός του Σαμουήλ, ο Πυρσός του Καψάλη, τα λαμπρά πυροτεχνήματα του Μπουρλουτιέρη Ματρόζου, εύφλεκτοι και ασυγκράτητοι από τα κατορθώματα των προγόνων δραπέτευαν η ηγεσία από τις φυλακές και τα ξερονήσια και ο δημοκρατικός λαός από τη «νομιμότητα» των Κούϊσγκς και των κατακτητών και έστηναν μέρα τη μέρα οργανώσεις, μάζεβαν όπλα, με σύμπνεια και ομοψυχία οσον αφορά τους σκοπούς του αγώνα και προαποφασισμένοι, για άθλους προσωπικούς και θυσίες ομαδικές, αναμνήστηκαν και έσπειραν θρύλους και νέους προμαχώνες, πύργωσαν τρόπαια σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας και έστησαν λάβαρα ευτολμης λεβεντιάς στην συντονισμένη κραιπάλη της βίας, των κατακτητών αλλά και των ντόπιων πλειοδοτούντων συνεργατών τους.

Οι κατακτητές πίστευαν πως η βία και οι διώξεις, τα μαρτύρια, τις σφαγές και τις λεηλασίες, και την εξαθλίωση θα κατάφερναν και ψυχικά να κάμψη το αγωνιστικό φρόνημα του λαού. Λάθεψαν όμως...

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των άλλων χωρών είχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία. Από τον Αυγουστο του 1936, είχε επιβληθεί στη χώρα μας στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Η βασιλο-μεταξική δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ο λαός μας υπόφερε τα πάνδεινα από τον εσωτερικό φασισμό. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την είχαν άλλοι λαοί της κατακτημένης Ευρώπης. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Τόσο ο πόλεμος, πολύ περισσότερο η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό στο σύνολό του, ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι νέες να διαμορφωθούν συνθήκες. Το γεγονός αυτό είχε αρκετές τραγικές για τη χώρα συνέπειες.

α) Το φασιστικό καθεστώς με την προοπτική, η μάλλον με τη βεβαιότητα της επικράτησης του φασισμού, ανά τον κόσμο με μέτρα οπως, τη διάλυση των πολιτικών κομμάτων και όλων των πολιτιστικών οργανώσεων, το κάψιμο των βιβλίων, τη φίμωση του τύπου, τις εξορίες και τις φυλακίσεις, τις φυλετικές διακρίσεις, την απογόρευση στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα, διαμόρφωσε εκείνη την απαραίτητη υποδομή και δομές ώστε να είναι έτοιμο για τη νέα μεταπολεμική φασιστική τάξη πραγμάτων.

β) Στο όνομά του κομμουνιστικού κινδύνου, τραυμάτισε θανάσιμα την κοινωνική συνοχή, αποσάθρωσε κοινωνικό ιστό και έκανε δύσκολη μέχρι και αδύνατη την εθνική ομψυχία στο θέμα κατοχή-δράση- προοπτική και μέλλον. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και «ηγεσία», οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετώπιζονταν η κατάκτηση χώρας. Υστερα από αυτό ήταν επόμενο τη θέση που θα έπαιρνε ο κάθε Έλληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στην κατοχή, θα ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του για τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα και.

γ) Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα ,μόλις 25 χρόνια μετά από τον πρώτο. Θα ήταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε, χωρίς να γίνουν βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών. Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν είχε τάξη σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού. Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου πολέμου εκτος από τη συντριβή του φασισμού, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δικαίη, μέσα σε ενα κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Η θυσία αυτών των ανθρώπων δεν θα είχε κανένα νόημα.

δ) Σήμερα είναι αναμφισβήτητο οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα εστω ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικό-κοινωνικής προόδου, όπως οι άλλες Ευρωπαϊκές χώρες με έστω

μερική ομοψυχίας ηγεσίας και λαού, ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος δεν θα είχε τις τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Όπως αυτές έτσι και εμείς όχι μόνο δεν θα οδηγούσαν στο αδερφοκόνο εμφύλιο.

Για να γίνει αντιληπτό το είδος και το μέγεθος των στηριγμάτων που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερμανοί, καθώς και το μέγεθος της αυτοϋπονόμευσης και της διάβρωσης που είχαν υποστεί όλοι οι θεσμοί και οι δομές εξουσίας, αρκεί να αναφερθεί ότι οι Γερμανοί, περέλαβαν αυτούσιο και αφθανδρό τον κρατικό μηχανισμό. Τον έθεσαν σε κίνηση την επόμενη μέρα, χωρίς να τοποθετήσουν ούτε και στις θέσεις κλειδιά τους δικούς τους ανθρώπους. Στηρίγματα που ήταν βέβαιοι, πως όχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο τους, αλλά και θα πλειοδοτούσαν κιόλα, επεδίωξαν απ την πρώτη ακόμα μέρα, με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού. Να του καταρακώσουν την αξιοπρέπεια και να του τσακίσουν την αυτοπεποίθηση και την πίστη, ότι δεν νικήθηκε στα μαρμαραίνια αλώνια ,αλλά προδόθηκε με τον πίο αισχρό και επέσκυτο τρόπο απ τους ανθρώπου, που αυτοανακήρυτταν τον εαυτό τους «ηγεσία του».

Οι κατακτητές ήταν πολύ σίγουροι στην άποψή τους, ότι ένας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, να μπει εμπόδιο στα σχέδια τους. Για αυτό και απ την πρώτη μέρα άρχισαν τις δημεύσεις, τις επιτάξεις και σε συνέχεια τις αρπαγές. Στην προσπάθειά τους αυτή ήξεραν ότι έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών, που ήταν η νέα μορφή του προδότη-εφιάλη. Αν κατόρθωναν να υποτάξουν τον ελληνικό λαό, Να του τσακίσουν τον αέρα του νικητή και τη διάθεση για αγώνα, θα τον οδηγούσαν στα παιδιά των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επηρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα τον έσερναν ενεργό και μή πληθυσμό εργάτη στα γερμανικά κάτεργα.

Δυστυχώς, μερικές ή μάλλον τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι παραληρούν. Παραληρούν κυρίως όταν η δύναμη δεν προέρχεται απ τη σκέψη, την κρίση και το επιχείρημα, αλλά απ τα προσωπικά συμφέροντα όπως συνέβει αμέσως μετά την κατοχή στην Ελλάδα. Από τα συμφέροντα που πολλές φορές όχι μόνο βλάπτουν τα εθνικά-συλλογικά, συμφέροντα και κυρίως όταν διακυβέβεται η τύχη της χώρας αποτελούν το ειδικότερο των εγκλημάτων. Και γίνεται ακόμα πίο ειδικότερο όταν η δύναμη είναι δοτή. Η ζωή έχει αποδείξει πως καμιά, μα καμιά απολύτως δοτή δύναμη-ένοπλη η οικονομική-,δεν είναι προς όφελος του αποδέκτη. Πάντα ο δότης είναι αυτός που οφελείται. Βέβαια, κάποια φορά μπορεί και ο αποδέκτης να ωφεληθεί όπως συνέβει στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα. Η σχέση όμως θα είναι ένα προς εκατό. Και αν συμβεί η δοτή δύναμη να χρησιμοποιηθεί για να προστεθούν καινούγοι Τάφη και συμφορές γιατί αυτό συμφέρει τον δότη, τότε ο αποδέκτης από αδύνατος γίνεται αδυνατότερος αφού και την λίγη πολιτική και κοινωνική δύναμη που είχε την χρησιμοποίησε για λογαριασμό του δότη και ο δότης από κυρίαρχος του παιχνιδιού γίνεται επικυρίαρχος της χώρας και της ζωής του λαού της. Πράξεις σαν αυτές καταλήγουν να είναι εθνική προδοσία.

Ο αντιδραστικός κόσμος της χώρας είχε χάσει κάθε ελπίδα να πάρει την εξουσία με πολιτικά μέσα. Και επειδή δεν είχε δικά του μέσα να επικρατήσει με τη βία, είδε την Αγγλική κατοχή της χώρας σαν σανίδα σωτηρίας, όπως είχε δει και τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αμερικάνους όταν έγινε η αλλαγή κατοχικής φρουράς τον Μάρτιο του 1947. Το Σύνταγμα στο άρθρο 99 που ίσχυε απαγόρευε όχι μόνο την παραμονή, αλλά και το πέρασμα ακόμα απο το εθνικό έδαφος ξένων στρατευμάτων, χωρίς ειδικό Νόμο που να χορηγήσει ρητά σχετική άδεια για σοβαρή εθνική ανάγκη. Τέτοιος νόμος όμως ποτέ δεν εκδόθηκε ούτε για το πέρασμα πολύ περισσότερο για την παραμονή. Ο σκοπός του άρθρου 99, ήταν σαφής : Είναι η διασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, για την οποία«αποτελεί μεγάλο κίνδυνο η παραμονή στο εθνικό έδαφος ξένων δυνάμεων». Συνεπώς με βάση το τότε ισχύον Σύνταγμα ο ερχομός και κυρίως η παραμονή των αγγλικών στρατευμάτων ήταν όχι μόνο πρανομή αλλά από ουσιαστική άποψη είχε συντελεστεί η ΚΑΤΑΛΥΣΗ της εθνικής ανεξαρτησίας. Οσον αναφορά τις επιπτώσεις από την ένοπλη επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, είναι δεδομένο ότι οι αντιδραστικές δυνάμεις που άφησαν έρμαιο το λαό στους τρεις κατακτητές(Γερμανούς, Βουλγάρους και Ιταλούς) μετά την κατάληψη της χώρας και σε συνέχεια παρέδωσαν λαό και χώρα στους νέους κατακτητές Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά

στό όνομα να είναι έστω και τύπης διεκπαιρωτές της απόλυτης εξουσίας που ασκούσαν οι ξένοι επικυρίαρχοι στον κρατικό μηχανισμό και ιδίως στο στρατό και τα Σώματα Ασφαλείας που βρίσκονταν κάτω από τον πλήρη έλεγχο με αποκρύφωμα το περίφημο «Ιδού ο στρατός σας». Έναν έλεγχο που επεκτείνονταν μέχρι τις παρακρατικές οργανώσεις και σε αυτούς τους συμμορίτες ακόμα.

Αναμφισβήτητη είναι η ιστορική αλήθεια, ότι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων ιμπεριαλιστών το Δεκέμβρη του 1944, ανέκοψε βίαια την δημοκρατική ομαλή εξέλιξη της χώρας, παλινόρθωσε τη ξενοκίνητη Μοναρχία και την προδοτική πλουτοκρατική ολιγαρχία και επέβαλε το καθεστώς της εθνικής υποτέλειας και του εθνικού διχασμού. Η ένοπλη αγγλική επέμβαση και σε συνέχεια, με το πρόσχημα της «βοήθειας», η αμερικανική επέμβαση στάθηκε η πηγή της μεταπολεμικής κακοδαιμονία της πατρίδας μας. Χωρίς την επέμβαση και τη βοήθεια των Αγγλων, ούτε θα επιβάλλονταν μα ούτε και θα διατηρούνταν το αντιδημοκρατικό καθεστώς απ το οποίο προέρχονται όλα τα οικεία κακά για τις σύγχρονες καταστάσεις και κακοδαιμονίες.

Σενεπώς, η θεωρία ότι η επικρατούσα λευκή τρομοκρατία, αυτή τη φρίκη που ζούσε ο λαός ανά τη χώρα, δεν ευσταθή ότι ήταν η συνέπεια της αντεκδίκησης αυτών που είχαν υποστεί θανάτους, τραυματισμούς ή και καταστροφές κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών. Αφού λοιπόν, η θεωρία αυτή δεν ήταν βάσιμη οι εγκέφαλοι, προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα διαμόρφωσαν μια άλλη θεωρία, που έλεγε ότι οι «μετά δεκεμβριανοί διωγμοί» ανά τη χώρα οφείλονταν ίσως σε αντεκδικήσεις σαν συνέπεια των αναπόφευκτων τιμωριών, που βρέθηκε στην ανάγκη να επιβάλει εκεί το ΕΑΜικό κίνημα κατά τη διάρκεια της κατοχής κατά των προδοτών και πάσης φύσεως συνεργατών των κατακτητών.

Και αν ακόμα δεχθούμε σαν λογική εξήγηση την θεωρία αυτή, τότε θα έπρεπε με την ίδια λογική να είχαν σημειωθεί τέτοιες αντεκδικήσεις όχι μόνο εκ μέρους αυτών που είχαν υποστεί όποιας μορφής τιμωρίες ή της οικογένειας των, αλλά και εις βάρος αυτών που ενώ ήταν προταίιοι να συλληφθούν, να σταλούν όμηροι, να καούν χωριά μαζί με τους κατοίκους, να κρεμαστούν και να τουφεκισθούν κατά τη διάρκεια της κατοχής χιλιάδες πατριωτών απ τους ίδιους και τους κατακτητές, αυτοί οι ίδιοι αυτοαποκαλούμενοι τώρα πλέον «εθνικόφρονες» συνεχίζουν ανενόχλητοι το εθνοκτόνο έργο τους. Αλλά ούτε και αυτής της μορφής αντεκδικήσεις υπήρξαν απ την πλευρά των δημοκρατικών πολιτών.

Θα ήταν άλλωστε λογικά αδύνατο-αφύσικο να διεξαχθεί και πολύ περισσότερο να συντηρηθεί και να δράση ένας τέτοιος σε έκταση και αποτέλεσμα αγώνας αν δεν είχε τη συναίνεση και δεν στηρίζονταν στον ίδιο το λαό και την υπέροχη πολύπλευρη προσφορά και απροσμέτρητη αυτοθυσία του. Το λαό που κατά τους Μέτρ της «εθνοκροσύνης» και τους «υπερ-πατριώτες» δολοφονούσαν όχι μόνο ομαδικά αλλά και κατά τον πιο ειδεχθή τρόπο στην ύπαιθρο το λαό!

Ένα από τα πιο βαρύγδουπα και χιλιό ειπομένα επιχειρήματα που προέβαλαν οι πολέμιοι παλιά και οι αρνητές σήμερα ακόμα της Αντίστασης είναι ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε πόλεμο με τους κατακτητές, αλλά μόνο κατά των «εθνοκροφόνων Ελλήνων! Οι οποίοι έκαναν πραγματική αντίσταση κατά του πραγματικού εχθρού» !

Την απάντηση στο «επιχείρημα» αυτό δεν χρειάστηκε να τη δώσουν οι επιζήσαντες, από τη λαίλαπα του πολέμου και κυρίως του μεταπολέμου μαχητές. Ούτε καν οι μυριάδες των νεκρών, που τα κόκκαλά τους είναι ακόμα σπαρμένα σε όλη την ελλαδική γή.

Την απάντηση τη δίνει ο ίδιος ο εχθρός-κατακτητής που στα επίσημα αρχεία παραδέχονται πως εννέα και πλέον επίλεκτες μεραρχίες του χίτλερ ήταν καθηλωμένες στην κατεχόμενη Ελλάδα αντιμετωπίζοντας την πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αν δεν υπήρχε πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για πιο λόγο να είναι καθηλωμένες αυτές οι μεραρχίες στη Ελλάδα. Η μήπως τις κρατούσαν καθηλωμένες τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι άλλοι Ισμοί που οπλίζονταν και πληρώνονταν από τους κατακτητές και στα πολεμικά τους ανακοινωθέντα με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έλεγαν: « ΕΑΜοκομμουνιστές νεκροί 5, συλληφθέντες 7 και υμέτεροι είς Γερμανός» Και όταν οι Γερμανοί τουφάκιζαν την 1η Μαΐου 1944 στην Καισαριανή τους 200 Ακροναυπλιώτες, που τους πήρανε από την ανθραποθήκη του Χαϊδαριού, ταγματασφαλίτες του Μυστρά για να μήν

υστερήσουν σε «προσφορά» και αγριότητα πιάσανε 100 ΕΑΜίτες και τους τουφέκισαν έτσι ώστε να φανούν ευάρεστοι στους πάτρωνές τους.

Όταν η Επανάσταση του 21, ψυχοραγούσε ο οπλαρχηγός Νενέκος από την Ηλεία, μαζί με 2,500 οπαδούς του πέρασε με το μέρος του Ιμπραΐμ. Ο Ιμπραΐμ του έδωσε τιμές και οφίσια. Τον έκανε βοεβόδα της Πελοποννήσου. Για να είναι αρεστός στον Ιμπραΐμ, πείζε τα χωριά να προσκυνήσουν και όσα δεν συμμορφώνονταν όχι μόνο τα έκαιγε αλλά σκότωνε και τους κατοίκους των χωριών. Αυτόν ο Κολοκοτρώνης έβαλε και τον σκότωσαν και με το σύνθημα «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους» έκαιγε όσα χωριά προσκύνησαν. Η Επανάσταση του 21 διέτρεξε μεγάλο κίνδυνο από την προδοσία τους Νενέκου. Την ίδια δουλειά έκαναν και τα τάγματα ασφαλείας. Καίγανε τα χωριά και σκοτώνανε τους ΕΑΜίτες

Αυτούς τους παρατρεχάμενους του κατακτητή Ισμούς ο αρχηγός των Συμμαχικών Στρατευμάτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους αποκήρυξε, τους καταδίκασε και τους έδωσε προθεσμία ενός μηνός για να διαλυθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας έδινε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν. Τα Τάγματα όμως ασφαλείας δεν διαλύονταν γιατί κρυφό οι πολιτικοί της δεξιάς και ο στρατηγός Γονατάς τους έλεγαν ότι αντί πάσης θυσίας θα τους προστατεύσουν. Όσο για τους Αγγλους : Φανερά τους καταδίκάζαν και κρυφά τους προστάτευαν.

Και έφτασε επιτέλους η απελευθέρωση. Ο ΕΛΑΣ εκτός από ένα μικρό τμήμα της Ηπείρου που έλεγχε ο ΕΔΕΣ και ένα κομμάτι της πλατείας Συνταγματος, που ήταν εγκαταστημένη η κυβέρνηση του Καΐρου έλεγχε ολόκληρη την Ελλάδα. Στην Αθήνα και τον Πειραιά κυριαρχούσε. Ήταν ο αναμφισβήτητος νικητής της σύραξης κατά των Γερμανών και των οπισθοφυλάκων των που ήταν οι κάθε λογείς Ισμοί και τα Τάγματα Ασφαλείας. Στο Παρίσι όταν μπήκαν οι σύμμαχοι συνάλλαξαν και εκτέλεσαν 10,000 συνεργάτες των Γερμανών και στη χώρα μας δεν άνοιξε ούτε μύτη παρ' όλα τα δεινά που είχε υποστεί ο λαός των πόλεων και της υπαίθρου. Μύθος συνεπώς ότι ο ΕΛΑΣ πολεμούσε να καταλάβει την αρχή την οποία κατείχε και παρέδωσε στη νόμιμη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας που ήρθε από το Κάϊρο. ΕΑΜ ήθελε την αρχή, αλλά την ήθελε με την ψήφο του λαού.

Αλλά το πιο ατράνταχτο επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε ευρύτατα για να συκοφαντηθεί η Εθνική Αντίσταση ήταν-είναι για μερικούς ακόμα η «σφαγιατική αγριότητα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εναντίον των «υγιώς σκεπτομένων» Ελλήνων...! Η τριαντάχρονη προσπάθεια «πλήσης εγκεφάλου» είχε σαν σκοπό να σχηματίσει ο καθένας που τα άκουγε την εικόνα ότι: οι εκατοντάδες χιλιάδες μαχητές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήταν ένα είδος ανθρώπων που διψούσαν για αίμα, που είχαν καταληφθεί από το Αμόκ της μανιακή εξόντωσης των «καλών και συνετών Ελλήνων» από τους οποίους άλλοι βαηθούσαν τους κατακτητές να επιβάλλου την νέα τάξη πραγμάτων του Χίτλερ, άλλοι είχαν μόνιμα πολύπλευρες κεδροφόρες δοσοληψίες με τους Γερμανούς, αλλά-σαν καλοί πατριώτες-άκουγαν κρυφά τις εκπομπές του Λονδίνου! «Και μέσω του Λονδίνου άκουγαν τις σφαίρες να σφυρίζουν δίπλα στα αυτιά τους. Και υπόφερναν, έμειναν άπντοι, παγωμένοι και νηστικοί περιμένοντας με το όπλο στά χέρια να τελειώσει η μάχη που έδινε με τους κατακτητές» για να γύρει μετά τις ειδήσεις του Λονδίνου να κοιμηθεί ζεστά-ζεστά στο κανεπέ του σπιτιού του από όπου έδινε τη μάχη υπέρ πίστεως και πατρίδος.

Θα ήταν υπερβολική αφέλεια να υποστηρίξει κανείς στα τόσα χρόνια ενός τόσο αδυσώπητου πολέμου, κάτω από άνισους όρους και αντίξοες συνθήκες, με τους πολυάρυθμους Ισμούς και τη στρατιά των χαφιέδων έλειψαν και από την πλευρά της Αντίστασης οι εκστρεμισμοί και οι αγριότητες. Όμως το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για τα εγκλήματα που τυχόν μας βάρυναν κατά την κατοχή εξέφρασε όχι μόνο την ειλικρινή λύπη και τα αποδοκιμάσαμε, γενικά και στη βουλή ειδικά αν και πολλά από αυτά ήταν απρόβλεπτα και αναπόφευκτα και ολοι λυπηθήκαμε και όταν έγιναν και αργότερα. Η Αριστερά τα πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα η εγκλήματα και όχι μόνο αυτοί που ήταν ένοχοι αλλά και αθώοι και τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους και αυτά επί πολλά χρόνια

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ δεν είχε να πολεμήσει μόνο με τους Ιταλούς, τους Γερμανούς και τους Βουλγάρους φασίστες εισβολείς. Είχε να πολεμήσει και να εξουδετερώσει τα πολλά και ποικίλα

εγχώρια οργανά τους, που συγροτήθηκαν γι αυτόν ακριβώς το σκοπό να μην δημιουργηθεί Αντίσταση και αν δημιουργηθεί να την πολεμήσουν και να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό ιστό. Ακόμα οργάνωσαν ευρύτατο δίκτυο κατασκοπείας και καταδοτών από Έλληνες προδότες, που θύματά του υπήρξαν χιλιάδες πατριώτες, καθώς και Αγγλων που δεν κατόρθωσαν να φύγουν από την Ελλάδα.

Ακόμα ίδρυσαν τα διαβόητα Τάγματα Ασφαλείας με επικεφαλείς Έλληνες αξιωματικούς, που τελούσαν υπό τας διαταγές της γερμανικής στρατιωτικής διοίκησης. Οι περισσότεροι από αυτούς τους «Έλληνες» αξιωματικούς έδωσαν τον γνωστό όρκο πίστωσης στον Χίτλερ: Παπαδόγνωνας κλπ κλπ. Και έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα «επι τη διασώσει του» από την απόπειρα που οι ίδιοι οι Γερμανοί ήθελαν να τον βγάλουν με μιά βόμβα από τη μέση.

Τα Τάγματα Ασφαλείας και τα άλλα ποικίλα εγχώρια όργανα με το πρόσχημα του κομμουνισμού-που από διεθνή αλληλεγγύη τον εμφάνιζαν σαν εχθρό του έθνους και του πολιτισμού-έκαναν τη ζωή του λαού ανυπόφορη και δολοφώνησαν αμέτρητες εκατοντάδες λαού. Αυτόν τον ποικιλώνυμο Ισμό, όχι μόνο η κυβέρνηση του Καΐρου και ο αρχιστράτηγος Αϊζενχάουερ, είχαν αποκηρύξει, αλλά και κατά τη συμφωνία της Γκαζέρτας στις 26-9-44 επιβεβαιώθηκε η αποκηρύξη τους σαν «όργανα του εχθρού». Αντί όμως γι αυτό, η αγγλική επέμβαση που οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο το 1946-49, επέμβαση που απέβλεπε και πέτυχε να δρουν ελεύθερα τα προδοτικά τάγματα ασφαλείας και να κηρυχθούν εγκληματίες και τρομοκράτες οι χιλιάδες αγωνιστές που έδωσαν το αίμα και τη ζωή τους πολεμώντας τους βαρβάρους κατακτητές.

Την άνοιξη του 1943, ο Ιωάννης Ράλλης, που ήταν κοινωνικά αντιδραστικός σχημάτισε κυβέρνηση, υπό τον όρο, να του επιτραπεί να σχηματίσει δική του δύναμη ασφαλείας. Τα επιχειρήματα που πρόβαλε ο Ράλλης στους Γερμανούς ήταν ότι θα σταματούσε-τσάκιζε κάθε αντιαξονική κίνηση του λαού στις πόλεις και την ύπαιθρο και στους πολιτικούς αρχηγούς ότι θα είχαν σαν σκοπό την αντικομμουνιστική και αντιαμική δράση και κυρίως θα αποτελούσαν ένα πυρήνα του τακτικού στρατού μετά την απελευθέρωση. Οι Γερμανοί και τα παλιά κόμματα βρέθηκαν σύμφωνοι με τις απόψεις τους και στις 7,4,1943, η κυβέρνηση αντρικέλων των ναζί δημιούργησε τα πρώτα 4 τάγματα ασφαλείας. Πολλοί τότε αναρωτήθηκαν, μα και σήμερα ακόμα αναρωτιούνται γιατί ο Ράλλης, δέχθηκε να παίξει έναν τέτοιο βρώμικο ρόλο τη στιγμή που την εποχή που σχημάτισε την κυβέρνηση ήταν πιά φανερό ότι είχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση στα πολεμικά μέτωπα και ο Χίτλερ θα έχανε τον πόλεμο. Για πολλούς η ενέργεια αυτή ήταν πράγματι κάτι το παράδοξο και ο λόγος να δεχθεί ένας άνθρωπος σαν το Ράλλη, να κυβερνήσει σαν αντρείκελο των ναζί έμεινε για πολλούς και σήμερα ακόμα ένα άλυτο αίνιγμα. Και αυτό γιατί στα πολεμικά μέτωπα κάθε μέρα που περνούσε η ήττα του άξονα επιβεβαιώνονταν και το Σεπτέμβρη του 1943 αποχωρεί και η φασιστική Ιταλία απ τον άξονα. Και ενώ συμβαίνουν αυτά, η κυβέρνηση Ράλλη, όχι μόνο δεν διαλύει τα τάγματα ασφαλείας, αλλά αυξάνει τον αριθμό τους από τέσσερα(4) σε δέκα(10) κ.ο. Ενώ αυτοί που επάνδρωσαν τα τάγματα ασφαλείας προέρχονταν από τα απεχθέστερα στοιχεία της κοινωνίας, δεν ίσχυε το ίδιο για ένα μεγάλο αριθμό αξιωματικών που ηγήθηκαν των ταγμάτων ασφαλείας μερικοί απ τους οποίους είχαν διωχθεί την δεκαετία του 1930 απ το στράτευμα γιατί συμμετείχαν στο κίνημα του 1935.

Η κυβέρνηση Ράλλη, με στόχο να στερήσει την Εθνική Αντίσταση από εμπειροπόλεμους Αξιωματικούς, Αξιωματικοί που θα έκαναν ακόμα πιά δύσκολη τη ζωή των κατακτητών και αντί για 10-15 μεραρχίες θα τους καθύλωνε 20 και πλέον, προκειμένου να τους προσελκύσει να τεθούν επικεφαλής των «Ταγμάτων Ασφαλείας» ότι όσοι θα ενταχθούν θα γίνουν δεκτοί με το βαθμό που φέρει ο καθένας και με τον αντίστοιχο μίσθο. Ο Ράλλης, αφού ανέλαβε τα πρωθυπουργικά του καθήκοντα (:διορισμένος από τους Γερμανούς) έσπευσε να παρακαλέσει τον Γερμανό Ανώτατο Στρατιωτικό Διοικητή Νοτιοανατολικής Ευρώπης, να ΕΞΟΝΤΩΣΕΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΝΤΑΡΤΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΧΡΩΣΕΩΝ» Αυτήν ακριβώς την εξόντωση της Αντίστασης προσπαθούσαν να πετύχουν ο Ράλλης και οι Γερμανοί ιδρύοντας τα τάγματα Ασφαλείας. Οσό για τους άλλου Ισμούς τα γερμανικά αρχεία :«Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν πρόσφατα τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ μαζί τους, με τη

βεβαιότητα ότι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο».

Πρέπει επιτέλους κάποτε όχι μόνο να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους αλλά και να δεχθούμε τα γεγονότα όπως αυτά έγιναν στην πραγματικότητα και σε ό,τι αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας» που είχαν άμεση σχέση με το Σώμα των Αξιωματικών. Αποστολή και καθήκον του σώματος των αξιωματικών, εκτός από την εθνική άμυνα, τον πόλεμο στα καθήκοντά των συνεπάγεται και ο πρωτοποριακός ρόλος, που τους αναλογεί όταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα. Οι αξιωματικοί σε συνεργασία με πολιτική ηγεσία έχουν καθήκον να πρωτοστατήσουν για την οργάνωση της Αντίστασης του έθνους, και σε συνέχεια για την απελευθέρωση της χώρας από τον όποιο κατακτητή ή και σφετεριστή της λαϊκής κυριαρχίας και των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων του λαού. Και όταν η «ηγεσία» το έχει σκάσει η ευθύνη πέφτει στους δικούς ώμους. Για το σκοπό αυτό έχουν δώσει όρκο και σε καιρό ειρήνης η πολιτεία τους ανταμοιβή.

Τί συνέβει όμως στην πραγματικότητα. Μετά την κατάρρευση του μετώπου η «πολιτικό-στρατιωτική ηγεσία» φεύγοντας από την Ελλάδα μαζί με τα αποθέματα του χρυσού πήραν μαζί τους και ένα μέρος του στρατού και έναν αριθμό Αξιωματικών, τους οποίους έθεσαν υπό τις διαταγές των Αγγλων. Οι Αγγλοι ήθελαν σε περίπτωση ήττας του άξονα να επανέλθει η πολιτική της Ελλάδας, στην πριν από την 28η Οκτωβρίου 1940. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε ολόκληρο το Ελληνικό πολιτικό-στρατιωτικό και κοινωνικό-οικονομικό δυναμικό να είναι υπό την απόλυτη δική τους επιρροή και έλεγχο. Και ο έλεγχος του Σώματος των Αξιωματικών και των Σωμάτων Ασφαλείας ήταν ένα καθοριστικής σημασίας δεδομένο.

Μέχρις ότου δεν είχε αρχίσει η οργάνωση της Αντίστασης η αγγλική προπαγάνδα μέσω του Καΐρου καλλιεργούσε την αδράνεια των αξιωματικών που έμειναν στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό το εκμεταλεύτηκαν οι Γερμανοί και για να έχουν ακόμα πιο ήσυχο το κεφάλι τους τοποθέτησαν σε διάφορες θέσεις, όπως στο επισιτισμό κλπ. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε τη 10η σε σιτιρά και δημητριακά για λογαριασμό της πρόνοιας και των Γερμανών, από τους μύλους που με αυτά τροφοδοτούσαν τον Ρόμπελ στην Αφρική. Με το ίδιο περίπου αιτιολογικό και οι Ενώσεις Γεωργικών Συν/σμών έπαιρνε τη 10η από του παραγωγούς στις αλυσιστικές μηχανές. Και στην Ένωση η εποπτεία των αξιωματικών ήταν καθοριστική.

Όταν άρχισαν οι πρώτες ανταρτικές ομάδες δεν θορυβήθηκαν μόνο οι Γερμανοί. Περισσότερο θορυβήθηκαν οι Αγγλοι για αυτό και έστειλαν αμέσως στην Ελλάδα, στις 20 Σεπτεμβρίου 1942, μια ομάδα 12 αντρών με επικεφαλής τον Ταξίαρχο Εντν Μάγιερς στην οποία συμμετέχει και ο Κρίσ Γουντχάουζ, που αργότερα τον διαδέχθηκε. Ο αντισυνταγματάρχης Χάμιλτον, μέλος της SOE λέει στον Μάγιερς που ανήκει στο τμήμα επιχειρήσεων του Γενικού Στρατηγείου του Καΐρου ότι «Έχουμε ανάγκη από ένα μόνιμο αξιωματικό, για να διευθύνει μια επιχείρηση πρωταρχικής σπουδαιότητας στην Ελλάδα και να κάνει εντύπωση στους αρχηγούς των ανταρτών. Μετά την επιχείρηση αυτή θα γυρίσετε πίσω σε μερικές εβδομάδες και θα επιστρέψετε ένδοξοι και περήφανοι στη Αγγλία...» Η ομάδα αυτή έπεσε στις 29-9-42 με αλεξίπτωτα στη Γκιώνα κοντά στο χωριό Καρούτες. Είναι η ομάδα που με τη συμμετοχή του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ έκαναν συνεργαζόμενοι την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, Ο αρχηγός της ομάδας εκπλήσσεται που ο Ζέρβας του λέει πως είναι δημοκρατικός και σκανταλίζεται όταν μαθαίνει ότι ο Μεταξάς είχε απογορεύσει στους δημοκρατικούς ανώτερους αξιωματικούς πάρουν μέρος στην άμυνα της πατρίδας τους

Ο προσεταιρισμός των αξιωματικών όταν γίνεται πόλεμος βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής. Ενώ οι Αγγλοι έκαναν αυτό το εγχείρημα να «εντυπωσιάσει τους αντάρτες», οι Γερμανοί προκειμένου να τους ελέγξουν τους εφοδίασαν με ταυτότητες.

Οι σκοτεινοί άνθρωποι, που δεν έλειψαν ποτέ από αυτόν τον τόπο, έριξαν τη ρετινιά του προδότη και στον Κολοκοτρώνη και τον Καραϊσκάκη, μα αυτοί σήμερα διδάσκονται στα σχολεία μας για να φρονηματίσουν και να διαπαιδαγωγούν πατριωτικά τις νέες γενιές. Δεν μπορεί επ' άπειρο να φαίνεται κανείς καλύτερος από ό,τι είναι. Το δίκαιο όπως πάντα εστω και αργά θα βρει τη θέση, που του αρμόζει και του πρέπει. Γι' αυτό είμαι απόλυτα σίγουρος. Ανήσυχοι για το μέλλον

είναι μόνο εκείνοι που άρπαξαν μια δόξα που όχι μόνο δεν τους ταιριάζει, αλλά και δεν τους ανήκει.

Στο μεταξύ το ΕΑΜ αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο. Το ίδιο και ο ΕΛΑΣ. Η επιρροή του ΕΑΜ είναι τεράστια και οι ανάγκες του ΕΛΑΣ για αξιωματικούς είναι εξίσου μεγάλη. Σε αυτήν ακριβώς την κρίσιμη και καθοριστικής σημασίας για το λαϊκό κίνημα στιγμή οι «μεγάλλοι μας σύμμαχοι Άγγλοι» πήραν την «μεγάλη απόφαση»: προτίμησαν να πάνε οι αξιωματικοί στους Γερμανούς για να πολεμήσουν στο πλευρό τους την Εθνική Αντίσταση παρά στην Εθνική Αντίσταση να πολεμήσουν τους Γερμανούς, που ήταν και ο κοινός στόχος του συμμαχικού αγώνα. Και όταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα υλοποιούν τη σκέψη. Με βάση τους αξιωματικούς θα οργανώσουν τα προδοτικά «Τάγματα Ασφαλείας» με τρεις βασικούς στόχους. α) Να αποκόψουν-στερηθεί η Αντίσταση εμπειροπόλεμους αξιωματικούς που τόσο τους είχε ανάγκη. β) Να πολεμήσουν από κοινού οι Έλληνες αξιωματικοί με τους Γερμανούς την Αντίσταση, αρχίζοντας έμμεσα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας τον εμφύλιο πόλεμο και γ) όταν απελευθερωθεί η χώρα τα τάγματα ασφαλείας θα αποτελέσουν τον κύριο άξονα για τον ανοικτό και επίσημο πλέον εμφύλιο και τους βασικούς πυρήνες για τον μεταπελευθερωτικό στρατό:

ΤΡΙΠΛΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ!

Σύμφωνα με μία αγγλική οδηγία στις 2-6-43 προς τα ΜΜΕ, έλεγαν ότι «ΝΑΙ ΜΕΝ όλοι όσοι κατατάσσονται στα τάγματα βοηθούν τους Γερμανούς, δεν θα έπρεπε όμως να καταγγέλλονται ως προδότες»! Το ίδιο εμπόδιζαν την κυβέρνηση του Καΐρου να καταδικάσει τα τάγματα σαν προδοτικά, γεγονός που και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την αγγλική πολιτική απέναντι σε μια ένοπλη οργάνωση των Κούϊλιγκς. Αναμφισβήτητα αυτή η σύγχυση και η αντικομμουνιστική ρητορική του Τσιώρτσιλ, με τις «κωδικές υποδείξεις» διευκόλυναν κατά πολύ το Ράλλη να στρατολογήσει επαγγελματίες Έλληνες αξιωματικούς να ηγηθούν των χρυσοπληρωμένων από τον Τσιώρτσιλ ταγμάτων και όλων των άλλων Ισμών, ενώ οι στρατολογημένοι είχαν την παρηγοριά ότι δεν χαρακτηρίζονταν προδότες από τους συμμάχους. Μα και όταν τα καταδίκασαν ο Τσιώρτσιλ έκανε ότι δεν άκουγε... Ήξερε ότι ο Ράλλης και ο Γονατάς θα εφαρμόζαν κατά γράμμα το σχέδιο-εντολές της έναρξης του εμφυλίου πολέμου.

Ήταν τόσο εμφανής η προσπάθεια να διαμορφωθούν συνθήκες εμφυλίου πολέμου και αυτός ακόμα ο αμύντορας της βρετανικής πολιτικής στην κατοχική Ελλάδα Γουντχάους, δεν δίστασε να ομολογήσει ότι η πολιτική του Λονδίνου για την υποστήριξη του βασιλιά δεν μπορούσε παρά να διαιωνίσει το διχασμό των Ελλήνων» και ότι ο «Ζέρβας εκβιάστηκε να βγει στο βουνό το 1942» και ο υπαρχηγός του Ζέρβα Κομ Πυρομάγλου διαπιστώνει ότι «...

Η μόνη φροντίδα (του τσιώρτσιλ) συνεκεντρώνετο στο πώς να επέμβει στρατιωτικώς μετά την εκκένωση (της Ελλάδας από τους Γερμανούς) για να επιβάλει την επιστροφή του Βασιλέως Γωργίου και την Βρετανική μεταπολεμική πολιτική» («Δούρειος Ίππος» σελ 193) Ο ίδιος αναφέρει ακόμα πως, τον Φεβρουάριο του 1943, έφτασε στα χέρια της ηγεσίας του ΕΔΕΣ μια εγκύκλιος του αγγλικού Γενικού Επιτελείου Στρατού που απευθυνόταν «Προς τους Έλληνες βασιλόφρονες αξιωματικούς, που περιείχε

ΟΔΗΓΙΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

Το α μέρος ανέλυε τον τρόπον με τον οποίον ο βασιλόφρον κόσμος θα αντιμετωπίσει τον ανταρτικόν αγώνα και θα ΕΞΩΘΗΣΗ ΕΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΑΜ και ΕΔΕΣ. Το β μέρος ανέλυε κατά ποιόν τρόπον θα εκμεταλλευτούν την σύγκρουσιν των δύο οργανώσεων δια να επικρατήσουν τελικώς...» («Εθνική Αντίστασις», σελ 255

Οι υπογραμμίσεις, του συγγραφέα). Ακόμα ο ίδιος λέει ότι : «Το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής είχε διατάξει το Γενικό Αρχηγείο του ΕΔΕΣ να ΑΝΑΣΤΕΙΛΕΙ (η εστω να περιστείλει) τις επιχειρήσεις στην περόδο εκείνη (Ιούνιος-Οκτώμβριος 1944) και να μην ενοχλήσει τους συμπυκνόμενους προς το Βορά Γερμανούς-για να αντιμετωπίσουν αυτοί (οι Γερμανοί) τους Ρώσους που προελαύνανε από την Ανατολή».

Ο Αρχιστράτηγος Ουϊλσον, αρχηγός των Συμμαχικών Δυνάμεων της Μεσογείου, θα επιβεβαιώσει και θα ολοκληρώσει την εικόνα: «Όσα ακολούθησαν, περιπλέξανε ακόμα περισσότερο τα

πράγματα,όταν μάθαμε πως ο ΕΛΑΣ είχε επιτεθεί εναντίον του ΕΔΕΣ και, ταυτόχρονα, πως τμήματα με επικεφαλής ΒΑΣΙΛΟΦΡΟΝΕΣ αξιωματικούς συνεργάζονταν με τους Γερμανούς εναντίον ανταρτικών ομάδων του ΕΛΑΣ που τις διευθύνανε βρετανοί αξιωματικοί». Έτσι για μία ακόμα φορά το «σύμβολο της εθνικής ενότητας»- θρόνος-δίχαζε και κατασπάραζε τους Έλληνες...

Τη δουλειά την είχε αναθέσει σε αξιόπιστα χέρια. Σε χέρια που στόχο είχαν ένα βασικό στό και κύριο εχθρό : Την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκράτ η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα άρχισε, Οι Γερμανοί θα έφευγαν : «η Ελλάδα ήταν δική μας και μας ανήκει». Όλα πρέπει να είναι έτοιμα για τη μεγάλη μέρα που θα κονιοτροποποιήσουμε το καταραμένο ΕΑΜ και τους τρισκατάρατους κομμουνιστές. Γι' αυτό και συνέχιζε να στέλνει τις λίρες.

Μετά την κατοχή 16,000 και πλέον άνδρες και 1.000 αξιωματικοί που το μεγαλύτερο μέρος είχε συλλάβει ο ΕΛΑΣ μπήκαν υπό Βρετανική ευθύνη, κλείστηκαν στο Γουδί και τις φυλακές Αβέρωφ χωρίς να έχει αποσαφηνιστεί αν θεωρούνταν αιχμάλωτοι η κρατούμενοι. Κανένας δεν «κρίθηκε ένοχος». Και ο Ράλλης που «δικάστηκε» σε θάνατο πέθανε όμως στο σπίτι του. Όλοι αποφυλακίστηκαν, και οι Αγγλοι που κυβερνούσαν τη χώρα τους χρησιμοποίησαν στο σχηματισμό τακτικών «ελληνικών στρατιωτικών μονάδων».

Από το Δεκέμβρη όλοι οι αξιωματικοί των ταγμάτων ασφαλείας εισέπρατταν ανάλογο μισθό με αυτόν που έπαιρναν οι τακτικοί αξιωματικοί και από τη 12η Δεκεμβρίου 1944, με «πίεση»των Αγγλων, και με την θέληση της «κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος ενέταξε 12,000 αξιωματικούς και οπλίτες στις νεότευκτες μονάδες της εθνικής φρουράς.

Τα τάγματα ασφαλείας μαζί με τους Γερμανούς έσπαιρναν τον όλοθρο και την καταστροφή στο περασμά τους, οι δημιουργοί των ταγμάτων είναι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί και υπεύθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, την καταστροφή και τις λεηλασίες του εθνικού μας πλούτου. Για το κάψιμο των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Βέβαια, την κύρια ευθύνη για τη συνεργασία,τις καταστροφές και τα εγκλήματα που διέπραξαν όχι μόνο τα «Τάγματα Ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι Ισμοί την έχουν οι Αγγλοι και η κυβέρνηση του Καΐρου και ας καταφέρονταν εναντίον τους από τους ραδιοφωνικούς σταθμούς όπως:

Ο Ράλλης είναι μαστροπός των ευγενεστέρων εθνικών παραδόσεων...θα πληρώσει με το αίμα του». «Τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο είναι ανάξια αν φέρουν το όνομα των Ελλήνων...«Όσοι υπηρετούν στα τάγματα ασφαλείας θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατα των Ηνωμένων Εθνών».

Ενώ «επίσημα»καταδικάζονταν ανάξια και προδοτική τα τάγματα ασφαλείας και όλοι οι άλλοι Ισμοί στην πραγματικότητα όμως δεν ήταν μόνο προδοτικά και ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων αλλά ήταν και ξενοκίνητα. Ένας ταξικός μισθοφορικός στρατός. Και ενώ έπρεπε να δικάσουν και όσοι και όσο ευθύνεται ο καθένας να καταδικαστούν σαν δοσίλογοι η ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944 και οι απειλές του Ράλλη ότι θα κάνει αποκαλύψεις εναντίον υψηλά ισταμένων προσώπων τα μετέτρεψε σε «πατριώτες» και όχι μόνο σε «πατριώτες»,εντάχθηκαν στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό σε θέσει κλειδιά και από τις θέσεις αυτές και διώκτες των αγωνιστών. Τα περισσότερα εγκλήματα για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο με αποκορύφωμα τη λευκή τρομοκρατία που δεν άφησε τίποτε όρθιο στην Ελλάδα είναι έργο δικό τους.

Ενώ αυτοί από συνεργάτες και διώκτες του λαού και των αγωνιστών αποκαταστάθηκαν, είναι απίστευτα σχεδόν, τα βασανιστήρια εκατοντάδων αξιωματικών, νέων και παλαιών, όλων των βαθμών, που τα στήθη του κοσμούσαν παράσημα και το σώμα τους τραύματα, σέρνονταν σαν κατάδικοι του Ποινικού Δικαίου, από ένα Αστυνομικό τμήμα στο άλλο, από φυλακή σε φυλακή, με χειροπέδες και συνοδεία χωροφυλάκων τλαιπορημένοι και ιβριζόμενοι από τους μετακατοχικούς «αγανακτησμένους- κατ' εντολή εθνικόφρονες».

Ξέρει ο λαός μας τις δεκάχρονες εξορίες και τις εικοσάχρονες φυλακές που περάσανε τόσο οι αξιωματικοί όσο και οι άλλοι Έλληνες που πολεμούσανε τους κατακτητές μέσα από τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όπως ξξέρει και τα αξιώματα,τις τιμές και τις κάθε είδους παροχές που χωρηγήθηκαν στους προδότες και τους συνεργάτες των κατακτητών.

Βέβαια, ο ελληνικός λαός στο εσωτερικό της χώρας και στο εξωτερικό, φίλοι και εχθροί ποιοί ήταν πατριώτες και ποιοί προδότες στην κατοχή. Ξέρει οτι πατριώτης δεν γίνεται κανείς με τα λόγια, τις προβολές και τις προωθήσεις,αλλα με τα έργα που εχει προσφέρει προς την πατρίδα. Γνωρίζει ο λαός και πολύ καλά μάλιστα, οτι με τα αγάλματα, τις προτομές και όλα τα αλλα τεχνάσματα δεν δημιουργούνται οι πατριώτες και οι ήρωες. Ξέρει πώς και γιατί στήνονται αυτά και δεν ξεγελιέται ποιοί πολέμησαν τους κατακτητές και ποιοί συνεργάστηκαν μαζί τους. Ξέρει ποιοί πήραν τα όπλα, που τους έδωσε ο ίδιος ο κατακτητή και με αυτά και μαζί του πολέμησαν με απάνθρωπη λύσσα και μανία τον αγωνιζόμενο για την λευτεριά του Ελληνικό λαό. Γνωρίζει τους προδότες μασκοφόρους στα διάφορα μπλόκα αν και φορούσαν κουκούλες για να κρύβουν, από φόβο και οχι ντροπή το συχαμένο τους πρόσωπο. Το ίδιο γνωρίζει καλά ποιοί πήγαιναν ψευδομάρτυρες στα Στρατοδικεία και κατηγορούσανε, επί πληρωμή βέβαια, τους πατριώτες αγωνιστές (οι δήθεν χήρες)

Ο ελληνικός στρατός στο σύνολό του είναι ο πιο δημοκρατικό-λαϊκός στρατός του κόσμου. Το ίδιο ισχύει και για το Σώμα των Αξιωματικών, αλλά και τα Σώματα Ασφαλείας έχουν σχεδόν την ίδια λαϊκή προέλευση. Και είναι λαϊκό-δημοκρατικός ο στρατός μας και ειδικά το Σώμα των Αξιωματικών, γιατί οι Έλληνες Αξιωματικοί και των Σωμάτων Ασφαλείας δεν αποτελείται από γόνους Πριγκίπων, Βαρώνων και Κόμητων, όπως συμβαίνει με το σώμα των Αξιωματικών της ευρώπης κλπ.Μα ούτε και καθαρή ταξική προέλευση έχουν. Βέβαια και στο δικό μας στρατό δεν λείπουν οι διακρίσεις που γίνονταν από προέλευση οσον αφορά την βαθμολογική ανάδειξη και τις θέσεις κλειδιά και κυρίως απ το παλάτι που ήθελε το στρατό αποκλειστικά δικό του φέουδο. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι με το έτσι θέλω πρόσδεσε, προσάρτησε και ονόμασε-με τη συγκατάθεση βέβαια-τόσο το Ναυτικό όσο και την Αεροπορία, σε βασιλικό Ναυτικό και βασιλική Αεροπορία και το 1963 οταν για πρώτη φορά η Ένωση Κέντρου πήρε την κυβέρνηση-οχι την εξουσία-συνέβει το παράδοξο: Να είναι αποδεκτός από το παλάτι σαν Πρωθυπουργός ο Γ Παπανδρέου, να ασκεί την Πρωθυπουργία και να μην γίνεται αποδεκτός και σαν Υπουργός στρατιωτικών. Μάλιστα το παλάτι θεώρησε την εποχή κατάλληλη προκειμένου να προσαιτεριστεί- και τον στρατό ξηράς ζητώντας να μετονομαστεί και ο στρατός ξηράς σε βασιλικό στρατό.

Οι δυνάμεις του σκότους και της εκδήκησης έχοντας ανακηρύξει τον εαυτό τους ιδιοκτήτη της χώρας, αφέντη του λαού και θεματοφύλακα των οσίων και Ιερών συμφερόντων τους, δεν ξεχνούν ποτέ κυρίως δεν συγχωρούν οταν πρόκειται για ανθρώπους που δεν πειθαρχούν απόλυτα στις εντολές τους ή ακόμα και στον τρόπο που αυτοί θέλουν για λογαριασμό τους σε δύσκολες στιγμές να τους χρησιμοποιήσουν.

Είναι γεγονός οτι ο κ Γ Παπανδρέου, στο διάβα της πολιτικής του καργέρας πολλές φορές και ποικίλους τρόπο έκανε προσπάθεια να ενταχθεί στον κυβερνοχώρο της αντιδραστικής Δεξιάς. Τον χρησιμοποίησαν πολλές φορές για την προσέγγιση του λαού ποτέ όμως δεν έγινε αποδεκτός στο Ιερατείο της εξουσίας. Πάντα γι αυτούς ήταν ξένο σώμα και η χρήση του ήταν πάντα η χρήση του πυροσβέστη.

Κάποτε φαίνεται πείστηκε οτι τον θεωρούν ξένο σώμα και στράφηκε οχι βέβαια από εκδίκηση αλλά γιατί πίστευε οτι αν πάρει τη συναίνεση του λαού Ε! Τότε πιά θα γινόταν αποδεκτός μετά φανών και λαμπάδων.

Η διάρκεια της κατοχής ήταν η εποχή που το ιερατείο της εξουσίας συνεργαζόμενο ποικιλότροπα με τους κατακτητές και τασσόμενο και ένοπλα ακόμα ενάντια στην Εθνική Αντίσταση έχασε και τα τελευταία λαϊκά στηρίγματα. Αυτήν ακριβώς την περίοδο έκρινε ο κ Παπανδρέου οτι είναι η πιο κατάλληλη να στραφεί προς το λαό, χωρίς όμως να ξεκόψει τον ομφάλιο λώρο με το ιερατείο. Και η κατάλληλη για τον κ Παπανδρέου στιγμή ήταν το συνέδριο του Λιβάνου που έγινε από 17-21 Μαΐου το 1944,για τη συγκρότηση κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Σε αυτό το συνέδριο έκρινε πως έπρεπε να στραφεί-εκμεταλλευθεί το «κεφάλαιο λαός». Εκεί λοιπόν στο συνέδριο για τη εθνική ενότητα έκανε και την περίφημη δήλωση-στροφής στο λαό. Απευθυνόμενος προς το λαό και τον αγώνα στην Ελλάδα είπε:«Ένας λαός άξιος της ιστορίας του» και για την ηγεσία και εννοούσε την ηγεσία τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ «Μια ηγεσία άξια τους λαού»(Γ. Παπανδρέου «Η απελευθέρωση της

Ελλάδας» 1945 σελ 63). Για το ιερατείο αυτή η δήλωση αποτέλεσε έγκλημα εσχάτης προδοσίας. Φαίνεται πως ο κ Γ Παπανδρέου, όπως και ο Γιό του αργότερα όταν έκανε και αυτός εκείνη την βαρύγδουπη δήλωση ότι θα βάλει το ιερατείο της αντιδραστικής Δεξιάς στο «χρονοντούλαππο» δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ότι η δεξιά δεν «παίζεται». Αυτή μπορεί να πουλήσει και την ψυχή της στο διάβολο, να υποθηκεύσει και την Ελλάδα ολόκληρη, για αυτήν «τη γλύκεια απόλαυση της εξουσίας» πάντα την είχε υποθηκευμένη. Το ιερατείο της Δεξιάς δεν «παίζεται». Η θα εισαι μαζί της ψυχή τε και σώματι μαζί της ή θα δέχεσαι να σε χρησιμοποιήσουν.

Ο στρατός, τα σώματα ασφαλείας και οι θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό και την Εκκλησία είναι οι ακρογωνιαίοι λίθοι της δύναμής του. Συνεπώς λαϊκή συναίνεση και Υπουργός στρατιωτικών δεν πάνε μαζί. Πρωθυπουργός με τη συναίνεση του λαού Ναί, και αυτό γιατί ένα πρωί εν ριπή οφθαλμού γίνεσαι «κοινός θνητός» η δύναμη πυρός όμως μας ανήκει «ελέω Θεού και «Εθνοκροσύνης». Όσο για τη συναίνεση του λαού που την έδωσε με την «πονηρή σκέψη» ότι μπορεί να αλλάξουν έστω ορισμένα πράγματα είναι γελασμένος. Αν δεν το αντιληφθεί μόνος τους να την αποσύρει υπάρχει στα σκαριά η 21η Απριλίου, η μέρα που συνταγματάρχες στο όνομα του κομμουνιστικού «κινδύνου» την αυγή της ημέρας αυτής θα κάνουν πράξη την εντολή και θα τον στείλουν πάλι προς γνώση και συμόρφωση στη Γυάρο και όσοι δεν θα είναι στη θέση που έπρεπε να συλληθφούν στις φυλακές με την κατηγορία ότι δεν ήταν «συνεπείς».

Από μια άποψη είχε δίκαιο το τρίπτυχο: Αμερικανοί, παλάτι και η Δεξιά να ανησυχούν από την μετ' έμφυλιακή περίοδο. Το τρίπτυχο αυτό σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο και ειδικά στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, έδρασαν με το σκεπτικό να διασφαλίσουν μία αδιατάρακτη εκατονταετή εξουσία. Τα πολιτικά πράγματα όμως στη χώρα ήταν πεισματάρικα και ακολουθούσαν το δικό τους δρόμο. Το 1958 η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά κατόρθωσε να γίνει αξιωματική αντιπολίτευση, γεγονός που σήμαινε ότι έχασε τη δυναμική της η νίκη του Γράμμου. Γεγονός που δείχνει πως και αν ακόμα λόγω της διατήρησης σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τις γεμάτες φυλακές και τα ξερονήσια δεν χρεωκόπησε η ιδεολογία της μετ' έμφυλιακής δεξιάς περιορίστηκε στον εσωτερικό μικρόκοσμο της αντικομμουνιστικής εθνοκροσύνης και των ιδεολογικών ταγών της. Η μετριοπαθής δεξιά και η ιδεολογική δεξιά είναι έκτοτε τα δυό «άκρα» μεταξύ των οποίων κινείται το εκκρεμές του ελληνικού συντηρητισμού και μέσα στο οποίο εκτρέφονται οι διχαστικές θέσεις του «έθνους» και του «αντί-έθνους» από τον οποίο πηγάζουν α) οι μεταπολεμικές δυσκολίες για τον εκσυγχρονισμό της θεσμικής δεξιάς. β) Η δυσκολία «ενωτικής υπέρβασης» του τραυματικού παρελθόντος γ) η καταφυγή σε διχαστικές ενέργειες όταν ο έλεγχος ξεφεύγει και δ) η καταφυγή στο εύκολο βιασμό της νομιμότητας και η δύσκολη νομιμοποίηση της βίας. Για να μην χαθεί η νίκη του Γράμμου το τρίπτυχο χρειάστηκε την 21η Απριλίου του 1967, και τώρα για να έχει λόγο ύπαρξης με την αυτή άποψη και σύνθεση από καιρό θέλει να καταργήσει και την ιστορία, έτσι ώστε οι νέες γενιές να μην ξέρουν τίποτε, για τα πολλά ανομήματα της Δεξιάς, ότι πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, ότι είδε σα σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, όπως είχε τους Γερμανούς στην κατοχή. Να μή γνωρίζει για πιά πραγματικά κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο αγωνίστηκαν οι αγωνιστές του 21, ούτε για τα 120 χρόνια της Αγγλικής επικυριαρχίας, την αμερικάνικη ετεροδικία, τις κατά καιρούς δικτατορίες που έκανε, τα στρατιωτικά και εκλογικά πραξικοπήματα, τους στρατιωτικούς νόμους, τη μη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, τη συνεργασία με τους κατακτητές, για να την πολεμήσει, τα απάνθρωπα μετακατοχικά εγκλήματα, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τα ξερονήσια και τις φυλακές-κάτεργα: όπως η Γυάρο, Το Επταπύργιο, Η Κέρκυρα κλπ όπου δεκάδες χιλιάδες όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις έζησαν από πέντε μέχρι και είκοσι χρόνια στα ανήλια και σκοτεινά κελιά κάτω απ τις ποιά απάνθρωπες συνθήκες. Να καταργήσουμε λένε την ιστορία ώστε να μην γνωρίσουν οι νέες γενιές τί προηγήθηκε και τί ακολούθησε μετά το 21, και συνακόλουθα χούντες, αντί για κάθαρση-αφομείωση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα δεν ξεπήδησαν έτσι ξαφνικά και απρόσμενα. Να μην ξέρουν πως όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Αγγλοι, Γερμανοί, ξανά Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία όλοι τον ίδιο στόχο είχαν και έχουν: Πως θα κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη, πως θα παραμείνει

παντοτεινά η Ελλάδα «το αγγιστρωμένο ψάρι»για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων. Να μην μάθουν και να μην θυμούνται οι νέες γενιές τον εμφύλιο,την 21η απριλίου 1967 και οτι η δικτατορία της 21ης Απριλίου δεν ήταν ένας αιφνίδιος κεραυνός, ούτε μας προέλυσε σαν μια μεμονωμένη στρατιωτική πρωτοβουλία μιάς «μικράς άφρονος ομάδος επίορκων αξιωματικών», η «Στίγμαιο έγκλημα» όπως αρέσκειται να την αποκαλεί η κοινοβουλευτική Δεξιά στο μετ' εμφυλιακό πολιτικό και κοινωνικό τοπίο, όπως και η πτώση της δεν περιέργαψε δια μιάς νοοτροπίες και ανορθολογικές πολιτικές που αυτή αδίστακτα πρώτη συνέχισε, αλλά και εξέθρεψε: «Καραμανλής ή τάτκς». Να μην ξέρουν όσοι δεν την έζησαν οτι η απριλιανή χούντα, ήταν η τελευταία ορατή συνέπεια της μετεμφυλιακής ιστορίας, ο επιθανάτιος ρόγχος της μετ' εμφυλιακής ιδεολογίας της εθνικοφροσύνης.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από το να θυμάσαι σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μή μπορείς να τα αποφύγεις.

Στη ζωή ενός μεγάλου αριθμού Ανθρώπων υπήρξαν «λεπτομέρειες»,περιστατικά ή και «σημεία»που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά ευρύτερα, είτε έγιναν και αμέσως μετά «κουκουλώθηκαν»για ευνόητους λόγους...μας μένουν ιστορικά άγνωστες (και ίσως μένουν άγνωστες για πάντα) «λεπτομέρειες»για τους τρόπους, τις μέθοδες και τα μέσα για την «αναμόρφωσή »τους, τους χώρους και τις επινοήσεις εφαρμογής πιό «αποδοτικής» τακτικής και «συμπεριφοράς»,τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία και (από εκεί)σε Νεκροταφεία η σε άγνωστους τόπους ενταφιασμού. Ακόμα και για όσους (και από πιούς) εξαφανίστηκαν «μυστηριωδώς».

Ίσως,(εκτός από την επίσκεψη του κ Εβερετ, στις φυλακές Κορυδαλού) αυτός να ήταν κατά βάθος και ο λόγος που αποφάσισα να ρίξω στο χαρτί την «ιστορία»εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων και μαζί με κάτι και από τη δική μου,που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν και προπαντός για αυτό «πληρώθηκαν»και με τη «φιλοξενία»σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια,τις φυλακές ισαμε τα εκτελεστικά αποσπάσμα.

Και μίλησαν ή έστω προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν, για κάποια πράγματα που τότε εκείνοι ή και άλλοι απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν,να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί, που για πολλά χρόνια επικρατούσε σιγή τάφου.

Να καταθέσεις ας πούμε έτσι, μερικές μικρές και ελάχιστες αλήθειες απ τον ωκεανό που μεσολάβησαν και ας κινδυνεύεις να χαρακτηριστεί εγωϊστικό, μια μικρή ελάχιστη ή και ασύμμαντη αν θές προσωπική εμπειρία ή μαρτηρία ή και να κάνεις μια υπεύθυνη κατάθεση. Πριν αρχίσεις μια τέτοια δύσκολη κατάθεση-μαρτυρία αναρωτιέσαι :Για ποιούς; Και σε ποιούς; Μα νάσαι μονάχα εσυ που αναρωτιεσαι; Για το πώς και γιατί;

«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945, «στάθηκαν οι μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθει μιά μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμοί απ τους βαρβάρους, θα καταλαγιάσουν τα πάθη. Ένας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια ηχούν ακόμα στα αυτιά μου και...

Να παραδείγματος χάριν για την Μακρόνησο ο τότε Υπουργός Παιδείας Τσάτσος και μετά την μεταπολίτευση Πρόεδρος της Δημοκρατίας, είπε για το θεάρεστο έργο της Μακρονήσου: «Το θαύμα αυτό είναι ελληνικό και έγινε με την πειθώ, τη στοργή, την κατανόηση, την επιείκεια, τη δημιουργία».Ο ίδιος είπε άκουσα κι οτι : «Η Μακρόνησος μακραίνει και πλαταίνει. Σε λίγο θα σκεπάσει όλη την Ελλάδα. Το εύχομαι!».Είπε και αλλα, και αλλα πολλά παρόμοια.

Πολλοί είναι αυτοί που έπλεξαν το εγκώμιο ή και εκθείασαν το θεάρεστο έργο που συντελούνταν στην Μακρόνησο. Ο κ Π Κανελόπουλος, Υπουργός τότε των στρατιωτικών- ξεχνώντας τις δηλώσεις που είχε κάνει για το εθνικό έργο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στην Πάτρα και την Τρίπολη-είπε επι λέξη: «Στο ξερονήσι αυτό εβλάστησε σήμερα η Ελλάς, ωραιότερη παρά ποτέ!».Και συνέχισε: «Το υπέροχο αυτό σχολείον εθνικής μετανοίας και ανβαπτίσεως των ασώτων υιών της ελλάδος.Το έργο της μακρονήσου, αναγνωρισμέρον ήδη διεθνώς ως παράδειγμα και πρότυπον άξιον μινήσεως εις όλας τας ελευθιέρας χώρας του κόσμου, αποτελεί τίτλλον τιμής δι' όλους οι οποιοί συνέβαλον και συμβάλουν εις την πραγματοποίησίν του».Και δεν αρκέστηκε σε αυτά:«Εδώ στη

Μακρόνησο αναγεννάται η Ελλάς, αν και αιώνια, έχει πάντοτε ανάγκη να αναγεννάται εις την ψυχή των Ελλήνων. Συγχαίρω όσους πρωτοστάτησαν στο έργο της Μακρονήσου».

Ο ίδιος πριν απ τις δηλώσεις αυτές για την Μακρόνησο και το «εθνοσωρήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», είχε πεί και εκείνο το περίφημο το: «Στρατηγέ μου ιδού ο στρατός Σας» απευθυνόμενος προς τον Αμερικάνο Στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις της αντίδρασης και του σκότους έρχησαν Αρχιστράτηγο του ελληνικού στρατού και που σας Αρχιστράτηγος θα έσωζε την Ελλάδα απ τους Έλληνες! Λόγια και πράξεις που ταπεινώναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Την παγκόσμια κοινή γνώμη που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής υμνούσε και δοξολογούσε την Ελλάδα για τις πρωτείες και τις νίκες κατά του άξονα: για τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τον εγκλωβισμό της τεράστιας σε σχέση με άλλες χώρες πολεμική μηχανή του Χίτλερ, στις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Για την Ελλάδα, που ύστερα από έναν υπερπάντον αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία τον οποίο με τα λόγια και κυρίως με τις πράξεις υποταγής την μετέτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του βου στόλου και του NATO. Την μετέτριψαν σε αγγιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη που για πρώτη φορά την είχε κάνει η Αντίσταση την μετέτρεψαν ξανά σε χώρα των Γέζ Μάν.

Όπως το 21 η Αγία Τριάδα (Φεουδάρχες, Κλήρος και Αστοί) την ξεπούλησαν (για τα λίγα ψυχία που διεκδικούσαν οι ραγιάδες για τη συμμετοχή τους στη Επανάσταση) για λίγη δύναμη-εξουσία στους Άγγλους, δύναμη με την οποία θα φρονημάτιζαν, τσάκιζαν και θα κονιοτροποιούσαν τον αρματωμένο Ραγιά, έτσι και τώρα, οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Αγώνες και θυσίες που είχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα που έκανε η παγκόσμια κοινότητα για τη συντριβή του φασισμού-ναζισμού, που κανένας πλέον δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει, μα και να διανοηθεί πως ύστερα από έναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, ανταγωνισμένο από εχθρούς και φίλους θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα στην πριν του 1940, θέση- κατάσταση. Και δεν θα βρισκόταν σε αυτήν τη θέση αν δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε η αρχουσα τάξη της χώρας, αν δεν φιλούσε κατορημένες ποδιές, αν δεν έβαζε όπως πάντα πάνω απ τα Εθνικά τα ταξικά της συμφέροντα, αν δεν είχε διασυνδέσεις με τη διεθνή του κεφαλαίου για κονιοτροποποίηση της αξιοθαύμαστης Εθνικής μας Αντίστασης, αν στην κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη από τη ακατάβλητη δύναμη που έκρυβε μέσα του τουτός ο λαός, δεν θα χάνονταν η μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία κρατώντας την Ελλάδα για Μας τους Έλληνες.

Βέβαια, σαν αρχουσα τάξη θα φρόντιζε για τα ταξικά της συμφέροντα σε συνάρτηση όμως και σχέση με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας. Έπειτα υπερασπιζόμενοι παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και τα συμφέροντα της χώρας θα είχε και τη συναίνεση του λαού και δεν θα ήταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία στους ξένους. Να εξαγοράζει την εξουσία. Οι ανθρωποι που πρωτοστάτησαν σε αυτό το νέο εθνικό έγκλημα είναι αυτοί που ποτέ δεν είδαν ή σκέφθηκαν την Ελλάδα σαν ένα ενιαίο σύνολο.

Και επειδή οι προλαλήσαντες (βέβαια δεν ήταν οι μόνοι) συγχαίρουν αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου»,ας δούμε όμως εστω ενδεικτικά το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα». Όλοι όσοι βρέθηκαν στη Μακρόνησο, βρέθηκαν γιατί στα χρόνια της κατοχής ή οι ίδιοι ή οι γονείς τους πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βέβαια, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, όπως όπως τους δίδαξαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «αμύνεσθαι υπέρ Πατρίδος», «τα Νύν πάντων ο αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές. Αν είχαν αδιαφορήσει, αν είχαν γίνει μαυραγορίτες να εκμεταλλευτούν τον πόνο και τη δυστυχία του λαού, αν είχαν σκύψει το κεφάλι και συμβιβαστεί με την κατοχή και προπαντός αν είχαν «συναιργαστεί» με τους κατακτητές είτε της κατοχής, όπως έκαναν ευτυχώς λίγοι, όλα θα τους ήταν μέλι-γάλα που λείει ο λαός. Θα είχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιώθει, όπως έγινε με τους Ισμούς του δοσιλογισμού. Η συνεργασία τους θα αναγνωρίγονταν «εθνική προσφορά» και θα κατείχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία.

Ομως βλέπεις, ήταν Άνθρωποι με ενθουσιασμό και αγάπη για την πατρίδα και δεν μπορούσαν να την φανταστούν σκλαβωμένη. Είχαν ιδανικά και οράματα και πίστη για την Ελλάδα. Και με προσμέτρητη αφέλεια όπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες, αντί για συνεργασία ή ο,τι άλλο μπορούσε να βλάψει εστω και στο ελάχιστο την Ελλάδα μας,σαν όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις προτίμησαν τον δύσκολο, σκληρό,μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα.

Και ξανφικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο,πολλοί παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους βράχους της Μακρονήσου, της Γυούρας και στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις ανήλιες φυλακες.Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και αυτού του είδους τους κατατρεγμούς.Σε ενα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι και οσα περισσότερα μπορούσε για την «αναμόρφωση»την ψυχική εξόντωση-διάλυση και τον «μέχρις αισχάτων» εξευτελισμό.Τί πρωτο να αντέξουν και πώς;Η καθυπόταξή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική, Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι είχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξορισμένους στρατιώτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και τους αντί για το στρατώνα τους δόθηκε «φύλλο πορείας-συνιδεία» μέχρι τη Μακρόνησο.

Οι συνθήκες ζωής στα στρατόπεδα και τις φυλακές τόσο από άποψη χώρου, διατροφής και συμπεριφοράς ήταν ζωή προγραμμαμένων με βασικό στόχο την βιολογική εξόντωση όσων δεν μπόρεσαν να στείλουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ίσως αυτή να υπήρχε στις επανορθωτικές φυλακές. Στις εγκληματικές όπως τη Γυούρα και τη Μακρόνησο, και ας ήταν «επίσημα στρατόπεδο» ήταν η ίδια με τον ίδιο συγκεκριμένο στόχο και με βασικό σύνθημα: «Θα κάνουμε τα πάντα για να εξοντώσουμε οσο το δυνατό περισσότερους». Οσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούσαν για το σκοπό αυτό τα βασικά ήταν τέσσερα. α) τα κάθε είδους βασανιστήρια, β) η πείνα, γ) η εξαντλητική δουλειά και δ) οι διάφορες προβοκάτσιες.

Τα βασανιστήρια σωματικά και ψυχολογικά, άρχιζαν από τη στιγμή της σύλληψης και με προσαρμογή στα κάθε φορά και εποχή δεδομένα συνέχιζαν μέχρι την ημέρα της απόλυσης.Για πολλού όπως συνέβει και με μένα συνέχισαν μέχρι το 1974. Εργαλεια το συχνό και καλά οργανωμένο ξυλοδαρμό, το πειθαρχείο, η στέσηση επισκεπτηρίου και αλληλογραφίας, η λογοκρισία και της εισερχόμενης δεκάγραμμης κατά μήνα αλληλογραφία, ο περιορισμός της αλληλογραφίας μόνο σε συγγενείς πρώτου βαθμού, κατάσχεση μολυβιών,του όποιου χαρτιού και βιβλίων. Πολύωρος εγκλησμός στα κελιά, στέρηση συσιπίου για το παραμικρό, ειδών καθαρισμού χώρου και υγιεινής, νερό ελάχιστο και αυτό τις περισσότερες φορές εφάμλυρο, οι πειθαρχικές μεταγωγές κλπ.

Η πείνα ήταν ενα μόνιμο και παρατεταμένο μέσο εξόντωσης.Για μερικά χρόνια και ειδικά στη Γυούρα, ο υποσιτισμός ήταν τόσο έντονος που πολλοί είχαμε μειωμένο το φώς και αρκετοί γέροι το είχαν χάσει τελείως. Με βάση τον κανονισμό δικαιούμασταν εκατόν δέκα δράμια ψωμί στο εικοσιτετράωρο, μια φορά το μήνα Κρέας και κάθε δεκαπάντε μέρες ψάρι. Ομως ούτε το κρέας ούτε τα ψάρια μας τα δίναν στο συγκεκριμένο χρόνο.Κρέας και ψάρια μας έφερναν οταν εύρισκαν κάποια παλιόδοϊδα ή πρόβατα Αυστραλίας κατεψυγμένα απ το 1902 αυτό έλεγε η σφραγίδα.Το κακό με το ήταν οτι μας το έφερναν ύστερα από τρεις η και τέσσερες μήνες μαζεμένο και σε ποιότητα που σκεπτόσουν να το φάς και πως να μην το φάς που έτρεμαν τα πόδια απ την πείνα.Τις περισσότερες φορές επακόλουθο της κατανάλωσή του ήταν δυσεντερία. Το ίδιο συνέβαινε και με τα ψάρια που βασικό είδος ήταν η σαρδέλα και σπάνια, σαβρύδια ή γόππα πάντα σε μικρό μέγεθος. Εκείνο που υπήρχε άθθονο ήταν η πάστη-τις περισσότερες φορές σάπια σαρδέλα που μας τη δίνανε για βραδινό ή λίγες ελιές. Για αρκετό καιρό αυτό ήταν το βραδινό σισητιο. Τα γαλακτοκομικά τα είχαμε ξεχάσει, το ρύζι,τα μακαρόνια το ίδιο.

Τα χόρτα, οι πατάτες και τα όσπρια ήταν πάντα το μεσημεριανό μας φαγητό. Ομως και με αυτά είχαμε μεγάλο πρόβλημα. Τα φασόλια, τα ρεβύθια, οι φακές και τα κουκιά ήταν υπολλείμματα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Εχοντας εναν τόσο μακρόχρονο βίο ήταν επόμενο σε κάθε σπυρί να έχουν φωλιάσει μερικά μαμούδια. Επρεπε όμως να ζήσουμε και για να ζήσουμε έπρεπε να τα φάμε έστω και με τα μαμούδια. Οι μάγειροι αφου έκαναν τεράστια προσπάθεια τα μαμούδια και

δεν μπορούσαν μας έλεγαν «να τρίβετε το ψωμί στη караβάνα για να μὴν τα βλέπετε». Το ίδιο μεγάλο πρόβλημα είχαμε με το ψωμί και το νερό. Τα ψωμί που και αυτό έρχονταν πολλές φορές όταν είχε τρικυμία βρεγμένο με θαλασσινό νερό και πολλές φορές μουχλισμένο. Και το νερό που σε όλες σχεδόν τις φυλακές ήταν εφάλμυρο και κυρίως στη Γυάρο. Φυσικό νερό μας έδιναν μόνο ένα κύπελο την ημέρα. Αν σε όλα αυτά προστεθεί και η μερική έστω φήρα...και οι γενικές συνθήκες διαβίωσης, έχουμε όλα τα δεδομένα ενός καλά οργανωμένου υποσιτισμού, με αποτέλεσμα να μειωθεί το φῶς, και να εμφανιστούν και να κάνουν θραύση σε μεγάλα ποσοστά αρρώστιες όπως : η φυματώση, η ψώρα και η ψωρίαση (εγώ την έχω μέχρι και σήμερα μονίμως από το Σεπτέμβριο του 1967 εμφανίστηκε στο Παρθί της Λέρου) η σταφυλοκοκκίαση, η επιφικίτιδες, δερματίτιδες και αυτή η Λέπρα...

Η καταναγκαστική δουλειά. Δουλειά άσκοπη, δουλειά που είχε σαν σκοπό και στόχο την ταπείνωση, αφού ούτε κοινωνικά αναγκαία ήταν, μα ούτε και οφέλιμη. Παραδείγματος χάριν για ένα μεγάλο διάστημα μας υποχρέωναν να φορτωνόμαστε πέτρες μεγάλες τις οποίες πετάγαμε στη θάλασσα και για να μας ταπεινώσουν ακόμα περισσότερο μας έλεγαν πως«οταν η πέτρινη ράμπα ένωση τη Γυούρα με την Σύρα, τότε ίσως αποφυλακιστούμε».Την πέτρα όμως που ρίχναμε χιλιάδες κρατούμενοι βαριά φορτωμενοι στη θάλασσα όλη την ημέρα υπο τις κάνες των πολυβόλων τα κύματα τη νύχτα τις έπαιρναν. Για να αρχίσουμε την άλλη μέρα χιλιάδες Ανθρωποι αλβανομάχοι και αντιστασιακοί να ξανά ρίχνουμε πέτρες στο ίδιο μέρος. Το πιο τραγικό δε ήταν οτι στο μέρος που πετάγαμε τις πέτρες υπήρχαν φύλακες που παρακολουθούσαν-εκτιμούσαν το μέγεθος της πέτρας που είχε στην πλάτη του ο κάθε κρατούμενος. Αν το μέγεθος της πέτρας κατά την εκτίμηση του φύλακα, δεν ανταποκρίνονταν στις δικές του προδιαγραφές σε τιμωρούσε σε διάφορες ποινές : με τροχάδην, με ορθοστασία ή και με αναφορά στον Αρχιφύλακα για παρά πέρα,,,

Όταν το Υπουργείο πήρε την απόφαση να γίνουν φυλακές στη Γυάρο, την απόφαση αυτή τη διάβασαν σε όλους τους κρατουμένους. Η απόφαση-διαταγή έλεγε «πως θα πληρωθούν όσοι κρατούμενοι θα δουλεύανε». Η απόφαση αυτή δεν πάρθηκε με το σκεπτικό για την ανέγερση ενός κοινοφελούς έργου,οπότε και η δική μας εστω καταναγκαστική δουλειά θα είχε κάποιο νόημα και δεν θα νοιώθαμε ταπεινωμένοι και ούτε θα δουλεύαμε υπό την απειλή των ροπαλοφόρων φυλάκων και των πολυβόλων της χωροφυλακής. Πολλοί βέβαια ήταν οι λόγοι που έπειθαν οτι το «έργο» αυτό σχεδιάσθηκε και έγινε μόνο και μόνο να συμβάλει αντικειμενικά «δια του έργου» στην εξόντωσή μας. Το έργο θα ήταν αυτό που θα έδινε χίλιες δυό αφορμές για πρόσθετους ξυλοδαρμού, ταπεινώσει και κάθε είδους άλλες τιμωρίες, ακόμα και για προβοκάτσιες. Επειτα ήταν και ο χώρος που διάλεξαν να γίνει το έργο, που έπειθε οτι για αυτόν ακριβώς τον σκοπό αποφασίστηκε. Ο υποσιτισμός και η εντατική δουλειά υπολόγιζαν θα οδηγούσε πολλούς στον άμεσο φυσικό θάνατο και έμμεσο με τη δηλώσεις μετανοίας. Και κατά βάση θα σάκιζε την υγεία όλων.

Για όσους είδαν στην τηλεόραση τις φυλακές της Γυάρου, ασφαλώς θα κατάλαβαν πως είναι κτισμένες επάνω σε έναν γρανιτένιο βράχο. Τα σχέδια,την επίβλεψη και εκτέλεση την είχε ένας μηχανικός ονομαζόμενος Μεταξάς. Αν πράγματι είχαν σκοπό να κάνουν ένα έργο έστω προσωρινά για φυλακές αλλα αργότερα θα το χρησιμοποιούσαν παραγωγικά-κοινωνικά υπήρχε ο χώρος του πρώτου όρμου. Μια έκταση 200ων και πλέον στρεμμάτων. Χώρος ομαλός όπου ήδη είχαν χτιστεί το κτίριο της διεύθυνσης, οι κατοικίες των φυλάκων και της χωροφυλακής. Η επιλογή του γρανιτένιου βράχου είχε τη δική του σκοπιμότητα. Για να ισοπεδοθεί-κατεβεί αυτός ο γρανιτένιος βράχος στο επίπεδο που έχουν χτιστεί οι φυλακές έπρεπε να δουλεύουν νυχθημερών επι μήνε δεκάδες γκρέιντερ και μπουλτόζες και επειδή ο στόχος ήταν άλλος,αντί για μηχανήματα έφεραν λοστούς, πιστολέτα και φουρνέλα ,γερές μαγκούρες, ενίσχυσαν τη δύναμη της χωροφυλακής και έστυσαν πολυβόλα. Σε μια τέτοιο μέγεθος οικοδομή για να γίνει εκτός απ πέτρα, τσιμέντο, τουβλα, άμμο, ασβέστη και κεραμύδια χρειάζεται, νερό και κυρίως χτίστες. Αντί για γκλέιντερ και μπουλτόζες χρησιμοποίησαν εμας τους κρατουμένους. Οχι μόνο για τον εκβραχισμό -ισοπέδωση, αλλα και για την μεταφορά και το χτίσιμο των φυλακών. Των φυλακών χωρίς

παράθυρα. Βέβαια και οι φυλακές της Κέρκυρας, δεν είχαν παραθυρα, είχαν όμως έναν φιλιστρίνι κοντά στην οροφή του κελιού και ένα στο κάτω μέρος έξηντα πόντους πλάτος και δέκα ύψος. Οι «μοντέρνες» της Γυούρας καθόλου.

Εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι βράχων έπρεπε να εκβραχιστούν και να μετακινηθούν από το χώρο του εργοταξίου και εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι να υλικών να μεταφερθούν απ το λιμάνι στο χώρο το «έργου» και το πιο τραγικό ήταν ότι η μεταφορά και των βράχων και των υλικών η κετακίνηση και μεταφορά δεν γίνονταν σε ομαλό έδαφος, αλλά σε ανώμαλο. Όλο αυτό το εργοτάξιο εκτός απ τα σχέδια, την εποπτεία-επίβλεψη και την δια των όπλων εποπτεία-επίβλεψη το έκαναν οι κρατούμενοι τεχνικοί, χτίστες και απλοί Ανθρωποι που μας είχαν μετατρέψει με την απειλή των όπλων σε σκλάβους-υποζύγια.

Το εμβαδόν της φυλακής τεράστιο, ο χρόνος κατασκευή του το ίδιο μεγάλος και η κούραση-εξάντληση ακόμα μεγαλύτερη. Ευτυχώς το μεγαλύτερο ποσοστό των κρατουμένων είχαμε ήλίκια κατά μέσο όρο 30-45 χρόνια. Βέβαια δεν έλλειπαν των 60-70 και αρκετοί 80 και ένα τεράστιο ποσοστό αρρώστων με φυματίωση, κοίλη, τράυματα απ τον αλβανικό και την αντίσταση. Ανθρώποι τσακισμένους απ τα βασανιστήρια, των παρακρατικών, της ασφάλειας και τα χρόνια. Και όμως οι Ανθρωποι αυτοί όχι μόνο έπρεπε, αλλά και εξαναγκάζονταν να κουβαλούν πέτρα και υλικά για να χτιστεί η μοντέρνα φυλακή που θα μας «γλύτωνε απ το μαρτύριο του αντίσκηου: ψυγείου το χειμώνα και φούνου το καλοκαίρι, μα και την αέναη πόλη με τα μελέμια των εφτά και δέκα μποφόρ που τις σήκωνε και τις πήγαιναν στη θάλασσα» και μέναμε «άστεγοι» μέχρις ότου στεγνώουν. Αυτό κατά το Υπουργείο και τη διεύθυνση θα ήταν η ανταμοιβή μας, για αυτό όσο «περισσότερο, τίμια και γρήγορα» δουλεύαμε τόσο το καλύτερο για μας.

Η Ζωή μας στις φυλακές ήταν ένα ατέρμονο δράμα και της Γυάρου μια απερίγραπτη τραγωδία. Μια τραγωδία, που εκτός απ τον υποσιτισμό, την παντελή έλλειψη υγειονομικής, φαρμακευτικής και όποια άλλη περίθαλψη και κυρίως η σκληρή, βάνουση και απάνθρωπη συμπεριφορά την μετέτρησαν την τραγωδία. Σε προμελετημένο και καλά σχεδιασμένο ειδικό έγκλημα. Εκείνο δε που είχε το μεγαλύτερο κόστος, που στοίχιζε περισσότερο από ότιδήποτε άλλο κακό και άσχημο που υπήρχε στη ζωή της πολύχρονης φυλακής μας, ήταν η προσχεδιασμένη και καλά οργανωμένη ταπείνωση.

Ανθρωποι αγέροχοι, αγωνιστές με ιστορία στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες. Ανθρωποι που όχι μόνο αντιστάθηκαν αλλά και πολέμησαν τη βασιλομεταξική δικτατορία, που πολέμησαν επάξια το φασισμό στην Αλβανία, τα Μακεδονική οχυρά, που χάρις στη στεναρή άμυνα από μιά χούφτα υπερασπιστές και τον τεράστιο αριθμό θυμάτων που χρειάστηκε να υποστούν οι Γερμανοί, προκειμένου να περάσουν την γραμμή των οχυρών υποχρεώθηκαν βλέποντας πόσο λίγοι ήταν οι υπερασπιστές να παρουσιάσουν όπλα στους νεκρούς των οχυρών αναγνωρίζοντάς τους την αυτοθυσία. Ανθρωποι που στην Κρήτη με μαγκούρες, φτιάρια, τσάπες και τσεκούρια αποδεκάτησαν την πιο επίλεκτη μεραρχία αλεξοπιτών και πολλοί τον συνέχισαν και στα μέτωπα της Αφρικής. Ανθρωποι που οργάνωσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και κάλεσαν την Ελλάδα, όχι μόνο να μην αποδεχθεί την κατοχική φασιστική σκλαβιά, αλλά και να την πολεμήσει με νύχια και με δόντια, που δημιούργησαν έναν Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού. Ένα στρατό που με τη δράση του υποχρέωσε τους Γερμανούς, να αποσπάσουν απ τα πολεμικά συμμαχικά μέτωπα δέκα και αργότερα δεκαπέντε εμπειροπόλεμες και πρόσβαρα εξοπλισμένες μεραρχίες προκειμένου να κρατήσουν υπο την κατοχή τους έστω μόνο τις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Ανθρωποι, που μπόρεσαν να εγκλοβίσουν τις δυναμείς κατοχής σε τέτοιο βαθμό στις πλατείες των πόλεων που για μετακινηθούν απ τη μια πόλη στην άλλη επειδή είχαν υποστεί τεράστιες απώλειες σε αυτές τις μετακινήσεις υποχρεώθηκαν τόσο στις σιδηροδρομικές, όσο και τις οδικές μεταφορές και μετακινήσεις να χρησιμοποιήσουν την ταπεινή για αυτούς δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ.

Η κλούβα αυτή, δεν η γνωστή κλούβα που χρησιμοποιεί η χωροφυλακή να μεταφέρει τους κρατούμενους απ τις δικαστικές φυλακές στα Δικαστήρια. Η κλούβα που βρέθηκαν στην ανάγκη να χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί, προκειμένου να επικινωήσουν ή να μεταφέρουν εφόδια πολεμικά

και μή ή εστω να συντονίσουν μια επιχείρηση, ήταν για την μετακίνηση με το τραίνο: ενα βαγόνι του τραίνου γεμάτο με κρατούμενους που το έβαζαν μπροστά απ τη μηχανή του τραίνου με ενα κιβώτιο δυναμίτη στη μέση. Το ίδιο γίνονταν και για τη μεταφορά με αυτοκίνητα που συνήθως γίνονταν με φάλαγγα. Η καταφυγή των Γερμανών στη δολοφόνο κούβα επιβεβαιώνει το γεγονός οτι πράγματι ο ΕΛΑΣ τους ειχε δημιουργήσει τέτοιο κλειό που ήταν αδύνατο να μετακινηθούν χωρίς μέτρα ασφαλείας. Τρεις ήταν οι λόγοι που οδήγησαν τους Γερμανούς στη της χρήση της κλούβας α) γίνει η μεταφορά ή η μετακίνηση κατά το δυνατόν αναίμακτη ή με λιγότερες απώλειες β) σε περίπτωση που το τραίνο ή το αυτοκίνητο πατήσει νάρκη ή πέσει σε ενέδρα ανταρτών να σκοτωθούν οι κρατούμενοι, γεγονός που θα τους έδινε χρόνο να πιάσουν θέσεις και γ) προκειμένου να μην σκοτωθούν οι κρατούμενοι απ τους αντάρτες η από νάρκη ο ΕΛΑΣ δεν έβαζε νάρκες και δεν θα έστηνε ενέδρες.

Ανθρωποι που ειχαν γίνει για τρεία και πλέον χρόνια ο εφιάλτης των κατακτητών. Ανθρωποι που απ την 28η Οκτωμβρίου του 1940, ειχαν καταπλήξει με τις πρωτιές την παγκόσμια κοινή γνώμη: α) με τις ανεπάντεχες νίκες στον αλβανικό πόλεμο. Νίκες που αναχετίζοντας την πύρινη λαίλαπα του φασισμού αμφιστήτησαν το αήτητο του άξονα, β) λίγες μέρες μετα την κατάκτηση της χώρας η σβάστικα που κυμάτιζε άγεροχη στον ιστό της στη Ακρόπολη, οχι μόνο κατέβηκε αλλα και ποδοπατήθηκε. γ) που πρωτοστάτησαν και υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ, να ανακαλέσει την εντολή επιστράτευσης που ειχε δώσει. δ) Η Ελλάδα με την δράση και την καθοδήγηση αυτών των Ανθρώπων ήταν η μόνη χώρα που δεν έστειλε στρατό να πολεμήσει τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία οπως έγινε με τις αλλες κατηκτημένες χώρες της Ευρώπης χώρες. Που συνέβαλαν τα μέγιστα στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου και έκοψαν για ενα μεγάλο διάστημα την Ελλάδα, στα δυό και για αρκετό καιρό τον ανεφοδιασμό με πολεμικό υλικό τον Στρατάρχη Ρόμελ στην Αφρική. Ανθρωποι που με αυταπάρνηση και αυτοθυσία έδωσαν τη μάχη, για τα παιδικά, φοιτητικά και λαϊκά σισίτια και αργότερα τη μεγάλη μάχη της σοδειάς σώζοντας το λαό από τον εφιάλη της πείνα.

Η άρνηση της υποταγής αυτών των Ανθρώπων και οι πρώτες ελληνικές νίκες στον αλβανικό πόλεμο και σε συνέχεια στην Αντίσταση, έφεραν την Ελλάδα, στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος αυτών των νικών έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και έγιναν όπως λέει και ο ποιητής μυνήματα στους ελεύθερους να ετοιμαστούν και σάλπισμα για τους σκλαβωμένους να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν. Αυτούς τους αγέροχους και αξιοθαύμαστους Ανθρώπους μπορούσε ο κάθε διατελέσας ταγματασφαλίτης ή σε κάποιον απ τους άλλους Ισμούς Κολοκάτσης, Κομνηνός, Κοκοβός, Στράτος και κλπ γινόμενοι κατ' επιλογήν ανθρωποσύλακες, να προσβάλουν, ξεφτελίζουν, να τσαλαπατούν και να ταπεινών με τον χειρότερο τρόπο αυτού τους Ανθρώπου και να βαφκαλίζονται, συνεργάζονται προκλητικά με τους κρατούμενους του ποινικού δικαίου.

Αρκεί ενα παραδειγμα για να γίνει κατανοητό για τον τρόπο που σκέπτονταν και ενεργούσαν. Κάποια μέρα έφτασε στη Γυούρα ενα αρματαγωγό φορτωμένο με 400,000 και πλέον χιλιάδες τούβλα. Για το ξεφορτωμα αυτών των τούβλων, το πρωί αντι για το εργοτάξιο 200 περίπου κρατούμενοι πήγαμε για ξεφορτώσουμε τα τούβλα, τα οποία τούβλα εκτός απ το ξεφόρτωμα έπρεπε να μεταφερθούν και στο εργοτάξιο που απείχε 300 και στο επάνω μέρος του εργοταξίου 400 και πλέον μέτρα και ανήφορος. Όταν φτάσαμε στο αρματαγωγό βρήκαμε στη μπούκα του 50 φύλακες με επικεφαλής τον Αρχιφύλακα Τσολάκη, Στράτο, Παπαγιάνη κλπ. Πριν μας πούν πιά θα είναι η δουλειά και πώς θα γίνει δεχθήκαμε μια ανρπάντεχη και αδικαιολόγητη επίθεση. Μια επίθεση που έσπασαν αρκετά κεφάλια μεταξύ των οποίων ενός Δασκόλου, Νίκου Μιχαϊλίδη και ενός Γεωπόνου που δεν θυμάμε το ονομά του. Μετά από αυτό το ξυλοφόρτωμα μας λένε οτι θα κάνουμε δυό σειρές και οτι ο ένας δεν θα απέχει περισσότερα μέτρα ό ενας απ τον άλλο και αρκετούς μας βάλανε μέσα στο πλοίο ενώ παράλληλα στην ίδια διάταξη με εμας παρατάχθηκαν και οι φύλακες σχηματίζοντας εναν κλοιό. Υποχρεωτικά έπρεπε να πέρνουμε από πέντε τούβλα. Μόλις οι κρατούμενοι που ήταν στο πλοίο έσκυβαν να πάρουν τα τούβλα ένας απ τους φύλακες τον χτυπούσε με το μπαστούνι να κάνει γρήγορα-τροχάδιν ήταν η διαταγή. Την ίδια περιποίηση

είχαν και οι εκτός του πλοίου. Το πιό τραγικό όμως ήταν ότι το χτύπημα γίνονταν πάντα την ώρα που ο κρατούμενος ήταν φορωμένος με τα τούβλα. Όπως ήταν φυσικό από τον πόνο του χτυπήματος έπεφταν τα τούβλα από τα χέρια του κρατουμένου χτυπώντας του τα πόδια. Η πράξη αυτή θεωρούνταν πράξη συμποτάζ και τότε και άλλοι φύλακες πρόστρεχαν να ξυλοφορτώσουν το συμποτέρ κουμμούνι...που κατέστρεφε την περιουσία του κράτους ...

Ο προσδιορισμός μιας προσχεδιασμένης ενέργειας: Το χτύπημα του κρατουμένου που είχε σαν αποτέλεσμα το πέσιμο των τούβλων από τα χέρια του,σαν πράξη συμποτάζ είναι μια εκφώνηση πολύ επικίνδυνη. Το «συμποτάζ» είναι ο προπομπός τις προβοκάτσιας και προβοκάτσια είναι μια μομφή που προαλείφει ενεξέλεκτες πράξεις εκδίκησης για προσωπικούς και γενικότερους λόγους σκοπιμότητας. Και γίνεται ακόμα πιό επικίνδυνη η εκφώνηση της λέξης συμποτάζ όταν είναι πολιτικός κρατούμενος και στη χώρα μένει ο Εμφύλιος πόλεμος, τα έκτακτα μέτρα στην ερμηνεία τους έχουν μια ευρύτητα και τα στρατοδικεία καταδικάζουν ακόμα και χωρίς ενδείξεις και στέλνουν με συνοπτικές διαδικασίες ισοβίτες στη φυλακή και θανατοποινίτες στο εκτελεστικό απόσπασμα. Σε τέτοιες καταστάσεις ο κάθε «υπερπατριώτης» και ειδικά ο εντεταλμένος σωφρονιστικός υπάλληλος, μπορεί να κατονομάσει μια οποιαδήποτε πράξη «συμποτάζ» και ως είναι η πράξη αυτή (το πέσιμο των τούβλων) προϊόν δική του προδοκάτσιας.

Βέβαια αυτή τη λέξη συμποτάζ την είχαμε ακούσει και άλλες φορές, ποτέ όμως μέχρι τότε δεν είχε συνδεθεί «με την περιουσία του κράτους». Στο μεταξύ στη διεύθυνση της φυλακής έγινε αλλαγή. Τον μέρχι πριν λίγο Διευθυντή της φυλακής κ Γλάστρα, Διευθυντή μας φέρανε τον κ Μπουζάκη. Δυο Άνθρωποι διαφορετικού αρακτήρα και βλέψεων. Ο Γλάστρα ήταν μεγάλος ροπαλοφόρος και τις όποιες «παρνομίες» τις ξοφλούσε ο κρατούμενος με κάποια τιμωρία ανάλογα με τα στοιχεία που του προσκόμιζε ο φύλακας με τιμωρία στο λαμαρινένιο πειθαρχείο, με στέρηση αποστολής και λήψης αλληλογραφίας, αφού το επισκεπτήριο απαγορεύονταν στη Γυάρο και μερικές μαγκουριές στον πισινό από τον ίδιο μερικές φορές. Άλλωστε όλη την ημέρα γύριζε με την μαγκούρα στο χέρι και έκρινε ότι κάποιος δεν λειτουργούσε «σωστά» του έριχνε μια με τη μαγκούρα. Σε αντίθεση με τον κ Γλάστρα, ο νέος Διευθυντής κ Μπουζάκης, δεν ξέρω για ποιούς λόγους αποδείχθηκε μεγάλος προβοκάτορας.

Θεωρώ ότι αρκού δυο παραδείγματα για να επιβεβαιώσουν το λόγο το αληθές. Όπως γράφω και πιό πάνω, τα υπολλείμματα της εκβράχυνσης, την πέτρα να συνδεθεί η Γυάρος με τη Ερμούπολη-Σύρα για φύγουμε από τη Γυάρο, την πέτρα για την θεμελίωση της φυλακής και όλα τα άλλα υλικά οικοδομών: άμμος, ασβέστη, τσιμέντα, τούβλα. Κεραμμύδια, νερό και ξύλα τα μεταφέραμε εμείς από το λιμάνι στο εργοτάξιο. Η άμμος ερχόταν στη Γυάρο με το καϊκι «Ευαγγελίστρια» ή «Μπαρμπαγιάννης» από την Άνδρο. Μιά βραδιά, όπως συνήθως, πήγαμε να ξεφορτώσουμε την άμμο από το καϊκι. Πιάσαμε βάρδια και δουλεύαμε. Απέναντι από το λιμανάκι ήταν η βίλλα του Παππα-Προκόπη. Όταν ερχόταν για να εκκλησιαστούμε και να κάνει και το αντίστοιχο κήρυγμα, τα βράδια κοιμόταν σε αυτήν τη Βίλλα. Ενώ εμείς κατεβάζαμε την άμμο από το καϊκι αυτός καθόταν μπροστά στη βίλλα και χαιρόταν το ποίμνιο του που δούλευε εντατικά για την ανέγερση της όσο νούπω «σύγχρονης» φυλακής. Ενα στενό μαδέρι συνέδεε το καϊκι με την προκουαία. Ενας νεαρός παραπάτησε και επειδή το σακί με την άμμο ήταν βαρύ δεν μπόρεσε να το κρατήσει και έπεσε μαζί με το σακί στη θάλασσα. Αμέσως πήδησε κάποιος και τον έβγαλε. Γελάσαμε με το γεγονός αλλά και στεναχωρηθήκαμε μαζί. Ο Παππα-Προκόπης, την άλλη μέρα το πρωί πήγε και είπε στο Διευθυντή, κ Μπουζάκη: «οτι χθές το βράδι οι κρατούμενοι ρίξαν στη θάλασσα 200 σακκιά τσιμέντο». Ακούγοντας ο κ Διευθυντής αυτήν την καταγγελία-συμποτάζ ήρθε στον όρμο-σκηνές και κάλεσε συγκέντρωση όλων των κρατουμένων. Όλοι αναρωτηθήκαμε τί άραγε να συμβαίνει.

Αφού συγκεντρωθήκαμε άρχισε να κάνει με έντονη τη φωνή λόγο για «συμποτάζ» και σε συνέχεια μας απειλούσε ότι θα στείλει όλη τη χθεσινο βραδινή βάρδια στο στρατοδικείο. Ζήτησε δε να του δοθούν τα ονόματα όλων όσων ήταν στη χθεσινοβραδινή βάρδια. Ενώ ο κ Μπουζάκης απειλούσε ο συκρατούμενος Ηλίας Αποστολίδης και ο Θεόδωρος Κατριβάνος του λένε ο μόν Αποστολίδης: «Κατηγορείτε την χθεσινοβραδινή για συμποτάζ και στρατοδικείο». Επειδή εσύ δεν μπορείς να βγάλεις ούτε έναν κρατούμενο από δω μέσα για δουλειά αλλά εγώ τα στέλνω «Είμαι έτοιμος. Θα

πάρω την καραβάνα μου και την κουβέρτα και θάρθω να με βάλει στο κρατητήριο αν είναι αλήθεια αυτά που μας καταλογίζεις πριν όμως πάμε στο πειθαρχείο, θα πάμε να δούμε αν τα 200 σακκιά τσιμέντο βρίσκονται στη θάλασσα. Αν όμως δεν βρίσκονται, πράγμα για το οποίο είμαι σίγουρος, τότε κ Μπουζάκη θα μας αποκαλύψεις τον συκοφάντη». Και ο Κατριβάνος «Είμαι Δικηγόρος, και ήμουν και εγώ σ αυτήν τη βάρβαρη ολονύκτια αγγαρία που μας υποχρεώνετε. Εχεις δώσει όρκο στη δικηγορική επιστήμη, το ίδιο και εγώ. Μπρός, λοιπόν να πάμε για έρευνα». Έρευνα! Έρευνα! Για εξακρίβωση της καταγγελίας ζητήσαμε όλοι με ένα στόμα. Το τσιμέντο δεν είναι άμμος να το πάρει το κύμα θα έχει στερεωποιηθεί και τα βρούμε τα 200... Μπροστά σ αυτή την κατακραυγή για επιτόπια έρευνα η κατηγορία της προβοκάτσιας έπεσε στο κενό. Στην επιμονή να μας αποκαλύψει τον καταδότη ο κ Μπουζάκης είπε ότι του το είπε κάποιος επιστάτης.

Δεν πέρασε λίγη ώρα και νάσου ο επιστάτης. Τον σταματάμε και τον ρωτάμε αν είδε κρατούμενους να ρίχνουν «Σακκιά Τσιμέντο» στη θάλασσα. Γέλασε γιατί ήξερε ότι το καϊκι ήταν φορτωμένο με άμμο και συμπλήρωσε: «αυτό το ψέμα δεν το είπα εγώ, αλλά ο Παππά-Προκόπης». Μέσο του επιστάτη και πολύ έμμεσα απ την διεύθυνση μάθαμε τον πραγματικό προβοκάτορα Παππά. Ο κ Μπουζάκης όμως, δεν μπόρεσε να διασκεδάσει την αποτυχία-γκάφα και προσπάθησε να πάρει τη ρεβάνς. Σε μία ρεματιά λίγο πιά πέρα από το εργοτάξιο υπήρχε μία «πηγή» που μόλις δάκριζε. Σε αναλαμπή ξεκούρασης είχαμε διαμορφώσει έτσι το χώρο που κάθε πέντε-έξη μέρες μάζεβε μερικές οκάδες νερό. Για να μας στερήσει ο διευθυντής και αυτό το λίγο γλυκό νερό απαγόρευσε να πηγαίνουμε χωρίς άδεια. Μια βάρδια ζήτησε την άδεια να πάει να μαζέψει όσο νερό είχε μαζευτεί. Ενώ λοιπόν, ο Διευθυντής, έδωσε την άδεια σε συνάχεια επέτρεψε και στη χωροφυλακή να στήσουν τα πολυβόλα και αν μπορέσουν-εκμεταλλευτούν κάποια ευκαιρία να βάλουν με τα πολυβόλα μερικές ριπές με το σκεπτικό μήπως βρεθεί κάποιος κρατούμενος να αντιδράσει και βαδίσει προς τα πολυβόλα, οπότε όχι μόνο θα πάρει τη ρεβάνς, αλλά και θα μετατρέψει και τη Γυάρο σε Μακρόνησο οσον αφορά τις δολοφονίες, ο αριθμός των οποίων ακόμα караμένει άγνωστος.

Βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μία κτηνώδη και μοχθηρή καλοκουδρισμένη μηχανή εξόντωσης.....

Αυτός ήταν ο πιά μεγάλος, αβάσταχτος και αγιάτρευτος πόνος

Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα από τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Μακρόνησο ή τη Γυάρο, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ένα απότομο ύψωμα. Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ήταν ένα απ τα πρόσθετα μαρτύρια: Έρευνα στην ασφάλεια μήπως υπάρχει φονικό όργανο. Με το αιτιολογικό να μην αυτοκτονήσει ο κρατούμενος σε ξεγύμνωναν. Στη έρευνα αυτή σου έπαιρνα τα πάντα, ακόμα και αυτά τα κοδρόνια απ τα παπούτσια. Φεύγοντας για τη δίκη έρευνα, γυρνώντας έρευνα. Μέσα στη φυλακή έρευνα κάθε λίγο και λιγάκι έρευνα! έρευνα! Το βασικό αντικείμενο της έρευνας ήταν τα μολύβια, η γραφική ύλη και κυρίως τα βιβλία. Πριν όμως απ τη έρευνα οι φύλακες κρατώντας μαγκούρες υποχρέωναν τους κρατούμενους επί μια δυό ώρες σε ένα ακατάχετο τροχάδιν με ένα ομαδικό ξυλοδαρμό και τότε άρχιζε η έρευνα με την εντολή «άνοιξε τη βαλίτσα σου». Μόλις όμως ο κρατούμενος έσκυβε να ανοίξει τη βαλίτσα δέχονταν αλλεπάλληλα κτυπήματα αδιάκριτα πού στο σώμα του. Κατά τη διάρκεια της έρευνας οι φύλακες και οι χωροφύλακες σε υποχρέωναν να απαντήσει σε πολλές ερωτήσεις: «Είσαι παντρεμένος, ρέ;». Αν ο κρατούμενος έλεγε «Ναι είμαι παντρεμένος» τότε τον άρχιχαν στο ξύλο, λέγοντάς του «γιατί βρέ... άφησες τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου και πήγες αντάρτης» το ξύλο συνέχιζε μέχρι λιγοθυμιάς. Αλλά και αν ο κρατούμενος απαντούσε ότι δεν είναι παντρεμένος, έτρωγε πάλι ξύλο με το αιτιολογικό αυτή τη φορά ότι δεν τον άφησε το κόμμα να παντρευτεί κλπ.

Αν κάποιος κρατούμενος αντιμηλούσε, τον έπαιρναν και τον πήγαιναν στη συκιά το μοναδικό δέντρο που υπήρχε στη Γυούρα και τον κρεμούσαν με το κεφάλι κάτω. Εκτός απ τη συκιά είχαν δημιουργήσει και ένα υπαίθριο πειθαρχείο από λαμαρίνες. Ερίχναν πρώτα νερό στο πάτωμα πριν

βάλουν τους κρατούμενους μέσα. Την ημέρα ο ήλιος έφηνε τη λαμαρίνα και τη νύχτα η παγωνιά τρυπούσε τα κόκκαλα. Μετά τη λήξη αυτού του μαρτυρίου άργά το βράδυ έδιναν για κάθε 24 άτομα μια σκηνή, χώρο 30-35 πόντους για τον καθένα. Σακατημένοι απ την κούραση και τον καλά οργανωμένο και κατά βούληση ξυλοδαρμό, πριν κακά καλά μας πάρει ο ύπνος μια πλείαδα φύλακες με πρωτοστάτες τους φύλακες κολοκάση, Κομνηνό, Κολοβό, Στράτο κλπ εκτός του ότι χτυπούσαν με τις μαγκούρες από ζαχαροκάλαμο όποιον έβρησκαν μπροστά τους, τραβούσαν του ορθοστάτες των σκηνών, ετσι που η σκηνή να σκεπάσει τους κρατουμένους και χτυπούσαν αδιάκριτα με βρισιές και κάθε είδους κοσμητικά επίθετα, για τη Μάνα, τις αδερφές, τις κόρες και όποια αλλη βρωμιά ερχόταν στο στόμα τους, τα σκεπασμένα με τη σκηνή σώματα των κρατουμένων.

Το έργο όμως δεν προχωρούσε όπως το είχαν σχεδιάσει και προγραμματίσει. Τα παιδιά όμως δεν ενοούσαν να δεχθούν τα όσα τους «καταμαρτυρούσαν». Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπνευστών της Μακρονήσου, πέρα απ τους λόγους και τις προτροπές έκριναν ότι έπρεπε να μπει σε κίνηση και η κρεατομηχανή, που θα άλεθε τους «στενοκέφαλους» που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικής αγωγής». Τέτοια Γραφεία είχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.

Όταν σε καλούσαν μέρα ήταν να σου πάρουν, δήθεν τα στοιχεία. Στοιχεία, λές και ειχες φτάσει εκεί με δική σου πρωτοβουλία ή χωρίς να σε έχουν περάσει απ τα σαράντα κύματα και δεν σου έχουν πάρει στοιχεία και όποια χαρτιά και άλλα αντικείμενα που ειχες μαζί σου κατά την ώρα της σύλληψης ή της παρουσία σου στο κέντρο κατάταξης. Πολλές, τις περισσότερες φορές φώναζαν τη νύχτα... Μετά απ τα στοιχεία περνούαν στο ιστορικό της «αντεθνικής δράσης σου» Για πές μάς που ήσουν στην κατοχή, αν ειχες κάνει αντάρτης στον ΕΛΑΣ, αν ησουν σε Αριστερή οργάνωση και πιά, αν ψήφισες το 1946 και όχι γιατί, για να φτάσουν τελικά στον αν «αποκηρύσσεις» τις κομμουνιστικές οργανώσεις. Που, βέβαια, όπως σου υπογράμμιζαν ειχες πολλούς λόγους να το κάνεις,

Αυτήν ακριβώς την ιστορία ήθελε και εξακολουθεί θέλει η Δεξιά να μη ξέρει ο λαός, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι για πόλλα από αυτά τραγικά γεγονότα δεν είχαν την ανοχή, αποδοχή και τη συμμετοχή ακόμα του λεγόμενου κέντρου. Με ΧΧΧΧΧΧΧΧΧΧΧΧΧΧ

Είναι γεγονός ότι ο στρατός από το 1909 και μετά κατέχει μια ιδιαίζουσα θέση στη δομή της εξουσίας. Ετσι παρά τη λαϊκή του καταγωγή στηρίζει, την απόρριψη της πολιτικής έννοιας του λαού προς όφελος της κυριαρχίας μιάς φυλετικής εθνοτικής αντίληψης που εξυπηρετεί την ολιγαρχία του πλούτου, οδηγεί όμως πάντα και με μαθηματική ακρίβεια στον εθνικό διχασμό. Ορισμένα φαινόμενα, καταστάσεις και γεγονότα ενώ φαίνονται σαν αυθόρμητα και συμπτωματικά έχουν μακρόχρονη ιστορία και συγκεκριμένους στόχους αναφορικά με τη χρήση του στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας.

Κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα η Ελλάδα έχει υποστεί πολλά τραύματα και συμφορές, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο. Βέβαια το 1912 με την απελευθέρωση της Μακεδονίας μεγάλωσε χωροταξικά η χώρα, καθώς και η γεωστρατηγική της σημασία. Ομως εθνικός διχασμός του 1915, η μικρασιατική καταστροφή, οι δικτατορίες του Πάγκαλου και του Κονδύλη, η οικονομική κατάρρευση της δεκαετίας του 1930, η βασιλομεταξική δικτατορία, ο Ιταλο-Ελληνικός πόλεμος, η τετράχρονη κατοχή, ο εμφύλιος και σε συνέχεια η χούντα των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967 και η Τουρκική εισβολή στην Βόρεια Κύπρο. Εθνικά γιατί ενώ ο λαός μας συμμετείχε από τον Οκτώμβρη του 1940 στον αντιφασιστικό αγώνα στο πλευρό των συμμάχων και συνέχισε οργανωμένος στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ τον αντιφασιστικό αγώνα σε όλη τη διάρκεια της τριπλής κατοχής αποσχολώντας δεκατρείς και πλέον εμπυροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες στον ελλαδικό χώρο οι άσπονδη «φίλοι» και «συμμαχοί» μας στο πλευρό των οποίων πολεμήσαμε με τις γνωστές Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές δεν μας άφησαν να βαδίσουμε ενωμένοι εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ενοποίηση των εθνικών της δικαίων μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών :Κύπρο, Δωδεκάνησα και γιατί όχι και τη Βόρεια Ηπειρο αν ο λαός αποφάσιζε ετσι, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής ευρώπης.

Από την μελέτη της ιστορίας μας προκύπτουν πολλά και διδακτικά συμπεράσματα...για τα αίτια και τους επευθύνους των συμφορών,αλλα και των θριάμβων που τη σημάδεψαν...κατα τη μακράιωνα πορεία του λαού μας! Ανέκαθεν η μοίρα αυτού του τόπου και του λαού μας ήταν (και είναι) δέσμια των διεθνών εξελίξεων, συγκυριών, συσχετισμών δυνάμεων και συμφερόντων των εκάστοτε ισχυρών Μεγάλων δυνάμεων αλλα και της ικανότητας και του κύρους των ηγετών μας. Τα αποτελέσματα των σωστών και επιδέξιων χειρισμών...η αποφυγή σφαλμάτων και λαθών...και η κατάλληλη εκμετάλλευση των όποιων ευκαιριών ...δημιουργούν τα «Επη»και τους «θριάμβους», ενώ, τα λάθη, οι αδυναμίες υπαρκές και υποκειμενικές,τα προσωπικά πάθη των ηγετών οδηγούν στο διχασμό του λαού με τις κάθε φορά γνωστές συνέπειες, προκαλούν την «ντροπή»και την καταστροφή...του λαού και της χώρας.

Και αναρωτιέται κανείς πώς να δικαιολογήσει-ονομάση αυτούς που ανακηρυξαν του προδότες και δολοφόνους του λαού «πατριώτες»και τους πραγματικούς Έλληνες πατριώτες «ειδεχθείς δολοφόνους» του λαού. Του λαού που έδωσε στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ τα παιδιά του και το στήριξαν ηθικά και υλικά σε αυτόν τον δύσκολο,σκληρό και αιματηρό αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας.Και κάτι ακόμα:πιστεύουν οι κύριοι αυτοί οτι ήταν δυνατόν να διεξαχθεί αυτός ο πατριωτικός λαϊκός αγώνας χωρίς να χτυπηθούν αυτοί που απεργάζονταν χωριστικά μειοτικά κινήματα,χωρίς να τιμωρούνται οι προδότες και οι κατάσκοποι, χωρίς να πολεμούνται τα ντόπια ένοπλα όργανα του εχθρού,χωρίς να εξουδετερώνονται αυτοί που όχι μόνο συμφωνούσαν με τα σχέδια των κατακτητών,αλλά και πολεμούσαν για να τα εφαρμόσουν στη χώρα μας οι κατακτητές.

Οταν το κοινωνικό σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς αυτά τα φαινόμενα :παρακράτος και διάφορους άλλους μηχανισμούς που σε περιπτώσεις αναταραχής(καταχή) κλπ λόγος της φύσης και του τρόπου που λειτουργούν αυτοί οι μηχανισμοί και το είδος της διαπαιδαγώγησης να ζούν υπο τις διαταγές,μόλις χάσουν τον αφέντη ανεξαρτοποιούνται και καθώς είναι ανεπάγγελτοι αποτελούν εύκολη λεία για τους κατακτητές να στρατολογήσουν όχι μόνο συνεργάτες αλλα και εθνοπροδότες.Οταν το σύστημα προκειμένου να επιβάλει σιωπή τάφου στη χώρα καταφεύγει σε δικτατορία και μέσω της δικρατορίας διαμορφώνει ένα κρατικό μηχανισμό που εγίνεται στο σύνολο του αναντίρητα αποδεκτός από του κατακτητές είναι επόμενο οι κατακτητές να βρουν ανθρώπους έτοιμους να πουλήσουν όχι μόνο την ψυχή τους στους κατακτητές αλλά και όσους πατριώτες χρειαστεί.Οταν το καθεστώς αυτό συνεργάζεται αρμονικά σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές φυσικό επακόλουθο θα είναι να δημιουργήσει αντιπαραθέσεις προστριβές και συγρούσεις ακόμα οταν πρόκειται για συνεργασία προδοσίες σε θέματα ζωής και του Έθνους.Και το τραγικότερο οταν το καθεστώς αυτό,οχι μόνο συγχωρεί,συφχαγκαλιάζεται με αυτούς τους Ισμούς και προκειμένου να κονιοτροποιήσει ένα λαϊκό κίνημα που πολέμησε κατακτητές και εθνοπροδότες,αλλά και δέχεται σαν δόκιμη«εθνική προσφορά»τη συνεργασία με τους κατακτητές και τους υπόσχεται κοινωνική καταξίωση.

Στους ανθρώπους αυτούς θα αρκούσαν και μόνο οι νυγμοί της συνείδησης για τις εγκληματικές πράξεις κατά της πατρίδας,τα χιλιάδες μοιραία πένθη από τον αγώνα,ο φόβος της δικαιοσύνης και ενός δημοκρατικού καθεστώτος στο οποίο θα έπρεπε να δώσουν λόγο των πράξεών τους εξηγούν αρκετά,την εμπάθεια,το μίσος και τη λύσσα κατά των αγωνιστών και του λαού αυτών των ανθρώπων που ήδη απ τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους Ισμούς βρίσκονταν σε θέσεις κλειδιά στο στρατό,τη Χωροφυλακή,την Αστυνομία,τη διοήση και την πολιτική εξουσία όπου τους τοποθέτησαν αυτοί που τους αποκύριξαν και τους απειλούσαν οτι θα τους δικάσουν σαν δοσίλογους και προδότες.Αν σε αυτά προστεθεί και η πίεση από το τρίπτυχο :Αγγλοι,ολιγαρχία και δοσίλογη Δεξιά,που επείγονταν να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο οπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΑ»λόγο και σκοπό για τον οποίο τους έδωσαν συγχωροχάρτι τους υποσχέθηκαν αποκατάσταση,ο καθένας αντιλαμβάνεται γιατί οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο και θρυνήσαμε τόσες χιλιάδες νεκρούς.

Κάτω απ αυτές τις συνθήκες ένας προαποφασισμένος εμφύλιος πόλεμος προσφέρει στους ενόχους όχι μόνο διέξοδο από την ανασφάλεια, αλλά και την εκ νέου ευκαιρία για εκδίκηση και αντεκδίκηση, τόσο σε πρωσωπικό όσο και σε μαζικό επίπεδο.

Ο Μεγάλος Σολωμός από αφορμή φαίνεται του τρόπου που γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία. Τα ψέματα που έλεγαν και έγραφαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι και ντοτόροι, ειδικά μετά το συμβιβασμό που έκαναν οι Αστοί με την Αγία Τριάδα Ομοούσιο και αχόριστω (Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και Κλήρος) και την πλήρη υποταγή-χωροταξικά και οικονομικά-κατ απόλητη νομή και κυριότητα στους Αγγζους. Και κυρίως μετά τον εξωστρατιισμό του κοινωνικού σκέλους-περιεχομένου της επανάστασης. Ο συμβιβασμός αυτός που έθετε έκτος επανάστασης το Ραγιά που έβαλε το αίμα για την απελευθέρωση όχι μόνο οδήγησε αλλά νομοτελειακά επέβαλε και τον πρώτο ελληνικό εμφύλιο πόλεμο το (1824...) για να τσακίσει το λαϊκό κίνημα που έκανε αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα έτσι ώστε μη να συμμετάσχει στους καρπούς της απελευθέρωσης και τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη που προέκειψαν. Χωρίς τον εμφύλιο πόλεμο δεν θα μπορούσαν να

προσεριστούν μόνοι τους όλα τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη και ειδικά την απελευθερωμένη εθνική Γή που την εποχή εκείνη αποτελούσε μετά την μυϊκή δύναμη το βασικό παραγωγικό κεφάλαιο.

Συνεκτιμώντας τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάστασης που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε απελευθερωτική αφήνοντας εκτός επανάστασης το ραγιά, όταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Έθνος των Ελλήνων δεν έχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι είναι αληθινό».

Όλοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθολόγιο των ψεμάτων» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεςόροι και ακαδημαϊκοί, μεγαλόσχημοι λογάδες και βαρύγδουποι ντοτόροι. Αυτοί που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Μερικοί νομίζουν ότι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και μεγαλούργησαν αυτοί. Αυτοί είναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτή η ιστορία είναι μια ιστορία λουστρασιόν. Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση του χριστιανισμού-Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό.

Την ιστορία τη γράφουν πάντα οι νικητές. Βέβαια η συγγραφή της εξαρτάται και από αυτόν που τη γράφει, από τα πιστεύω του, σε ποιά τάξη ανήκει και κυρίως για λογαριασμό τίνους τη γράφει. Διαβάζοντας κανείς τη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά τα κεφάλαια που αφορούν την επανάσταση του 1821, μένει με την εντύπωση ότι διαβάζει στρατιωτικά ανακοινοθέντα ή κάποια οδηγορικό άσχετο με αυτό καθ'εαυτό το θέμα. Πρωτεργάτης της επανάστασης ήταν ο Κλήρος. Αυτός με τον Παλιό Πατρών Γερμανό κήρυξε την επανάσταση στην Αγία Λαύρα στις 25η Μαρτίου του 1821. και (ας είχε κηρυχθεί στις 22 του Φλεβάρη στο Ιάσιο της Μολδαβίας). Δεν υπάρχει ο ραγιάς, δεν παίζει κανένα απολύτως ρόλο σε αυτό τον αγώνα. Πολεμάει μόνο για του «Χριστού την πίστη την Αγία. Δεν έχει και αυτός δικά του ξεχωριστά κοινωνικό-οικονομικά μεταπελευθερωτικά προβλήματα να λύσει. Αυτός ο δούλος που αρματώθηκε που έχει σηκώσει μπαϊράκι πόλλά χρόνια πριν, που επαναστατεί σε ένα εχθρό που έχει τα πάντα: στρατούς, στόλους, που κολυμπά στο χρήμα και εκτός από τη δική κυριαρχία έχει και τη «νομιμότητα της Ιερής Συμμαχίας». Αυτός δεν φαίνεται πουθενά. Απλώς κάνει αυτό που του ζητούν και τις όποιες θυσίες, χύνει το αίμα του για να φύγουν οι Τούρκοι και μετά ήσυχα, ήσυχα και αθόρυβα θα γυρίσει στο χωριό του. Ούτε καν μια αναφορά σε αυτήν τη σπονδυ αίματος που πρόσφερε. Ούτε μιά λέξη για τη συμμετοχή του στον αγώνα. Ούτε μιά πράξη ηρωισμού. Μετά την απελευθέρωση θα φυρίσει στο αχυρόσκεπτο καλύβι του και θα παραμείνει πάλι ραγιάς τώρα πλέον της Αγίας τριάδας: του Κατζαμπάση, του Προεστού και των Μοναστηριών, αφού αυτήν «του έταξε μοίρα ο Πανάγαθος Θεός» κλπ, κλπ.

Να όμως τη γράφει ο ανώνυμος Έλληνας στην ελληνική Νομαρχία στο τέταρτο βιβλίο του με τίτλο «Οι Συνεργοί της Τυραννίας» για τους σφετερεστές της Επανάστασης. «Δύο αίτια είναι, Ω Έλληνες

μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερα μας φυλάττουσι δεδεμένους εις τας άλύτους της τυραννίας, είναι δέ το άμαθές ίερατείον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών. Είς την διήγησιν της δευτέρας αίτίας, εις την οποίανσυγκταλέγεται και η κλάσις των ευεργετών της Ελλάδος, θέλω φανερώσει το χρέος των, ως έταξα... δια να αποδείξω, οτι δεν είναι ούτε δειλία, ούτε αστοχασιά των Ελλήνων, όπου μέχρι της σήμερα μας φυλάττει υπό της οθωμανικής τυραννίας, και να αποστομώσω τας φθονεράς και καταλάλους γλώσσας των αλλοφύλων.

Αλλά, πόσον ταχέως θέλει ρίψουσιν εις το πύρ τούτο μου το βιβλιάριον, όσοιφοβούνται το φώς της αληθείας! Διά τούτο λοιπόν κρίνω αναγκαίον να τους προειδοποιήσω, οτι το πετριωτικό χρέος μου με προστάζει να ομιλήσω την αλήθειαν, και δεν φοβάμαι ούτε τους αμαθείς, ούτε τους σπουδαίους και ενάρετους και ... αποφασίζω να ελέγξω αυστηρώς τους ανάξιους και αμαθείς καλογέρους, και να αναδείξω με γεωμετρικήν βεβαιότητα το πόσον κακόν προξενούσι την σήμερα εις την Ελλάδα. Ας μήν μενομίσουν ανευλαβή, αν ακούσωσιν να καταφρονω την σημερινήν καλογερικών των σύστασιν και διαγωγήν, αλλ' ως ζηλωταί της επανορθώσεως και της δόξης της κοινής πατρίδος μας Ελλάδος, να στοχασθώσι, αν είναι εύκολον, να ξαναλάβει το γένος μας την ελευθερίαν του, εν όσω σώζεται ο οικιακός εχθρός της, η αμάθεια, λέγω, η δεισιδαιμονία και η κατάχρησις της θρησκείας, ή όπόσιν φθοράν θέλει προξενήσει μια αιφνίδια ανάστασις και επανόρθωσις εις όσους άδίκως και ανεσχύντος παρέβησαν τας εκκλησιαστικάς και ηθικάς νομοθεσίας, άν έν καιρώ δεν θέλουσι διορθωθεί.

Ω, πόσον αισθάνομαι την φλόγαν της αγανακτήσεως και εντροπής εις την καρδίαν μου, τώρα όπου τόσον καταφρονητικώς θέλω λαλήσει δια την πλέον τιμιότεραν κλάσιν της πολιτικής διαγωγής! Πόσον με λυπεί, όπου, αντίς να επαινέσω αυτό το ιερόν τάγμα, η αλήθεια και το πατριωτικόν χρέος μου με βιάζουσι να το κατηγορήσω...

Ω σύ μιαρά Σύνοδος της Κωσταντινουπόλεως, εις τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, εις τί, λέγω, μοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ισού Χριστού; Ίσως εις την ένδειαν και αξιλοκερδίαν, όπου εκείνοι εκήρυττον; Αλλ' εσύ είσαι γεμάτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ίσως την εγκράτειαν και χαλιναγωγίαν τών παθών; Αλλ' εις ποίον μεγάλον ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δύο και τρεις αρχοντίσσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά;

Μήπως τους μοιάζεις καν εις την ευλάβειαν των προς την θρησκείαν; αλλά ποιός δεν γνωρίζει την άκραν ανευλάβειάν σου και ποιός δεν ηξεύρει πόσον γελοιώδως και χλεβαστικώς εκτελείς τας ιερουργίας; Είς τί λοιπόν τους μοιάζεις; Είς την φιλανθρωπότητα; Εσύ τους πτωχούς δεν καταδέχεσαι ούτε καν να τους δείς, ουχί δε να τους βοηθήσεις. Η λύσσα σου δια τα χρήματα είναι απερίγραπτος. Τους μοιάζεις Ίσως εις την φιλαδελφότητα, εις την ομόνοιαν, εις την επάλληλοναγάπην; Αλλά ποιός δεν γνωρίζει πόσον προσπαθεί ο ένας να βλάψει τον άλλον; Είς τί λοιπόν τους μοιάζεις; Βεβαια εις ουδέν. Ω της δυστυχία σας, ανθρωποι βάρβαροι και μωροί. Επρεπε να ξαναγυρίσει ο Χριστός, δια να σας φωτίση, επειδή έσεις ούτε καν στοχάζεσθε να ανοίξετε ποτέ έν βιβλίον δια να λαμπρύνετε τον εσκοτισμένον σας νούν.

Σύ, λοιπόν, Ω Σύνοδος, αγκαλά και να φέρεις τους τίτλους της αγιοσύνης και τα σημεία της αρετής, ουχί, ουχί, ποσώς δεν ομοιάζεις τα υποκείμενα, όπου προσπαθείς να παρουσιάσης. Συ εισαι μία μάνδρα λύκων, όπου δεν υπακούεις τον ποιμένα σου και κατατρώγεις τα αθώα και πολλά ήρεμα πρόβατα της ορθοδόξου εκκλησίας. Ως τοιαύτην λοιπόν θέλω σε ονομάσει εις τον πάρότνα μου λόγον, και αν η αμάθειά των Ελλήνων και η απειρία αυτών εφύλαξεν μέρι της σήμερα εις μακαριότητα το ανυπόφορον κράτος σου, το φώς της μαθήσεως και ο ήλιος της αληθείας θέλουσι σας αποδείξει εις τους οφθαλμούς όλων, όχι καθώς προσπειοείσθε να είσθε, αλλά καθώς είσθε τώνόντι. Και θέλουσι σας διδάξει ενταυτώ την αληθή οδόν της αρετής και ιερατικής διαγωγής...

Και στο πέμπτο βιβλίο με τίτλο η Ανάστασις του Γένους: Ίδού, λοιπόν, ώ Ελληνες, επαρκώς αποδεδειγμένη και η Δευτέρα αίτία της μέχρι του νύν επιμονής της Ελλάδος υπό της τυραννίας...»

Και όμως αυτοί ήταν που

Πριν όμως να έμβω εις τας απαριθμήσεις των μέσων και των τρόπων δια τοιούτον επιχείρημα,θέλω να εκβάλω τους ακάνθας από τά ρόδα, λέγω εκείνους, όπου, δια περισσοτέραν δυστυχίαν του γένους μας, η κακή τύχη έκαμεν Ελληνας, και μόνον εγεννήθησαν εις τήν ελληνικήν γήν, όχι δι άλλο, ειμή δια να βαστάξουσι περισσότερο καιρόν την πατρίδαν μας υπό της δουλείας. Αυτοί είναι όλοι εκείνοι, όπου κατά τύχην εκληρονόμησαν αρκετά χρήματα και περισσότερα αλαπτώματα, και ζώσιν ευχαριστημένοι χωρίς ποτέ να στοχάζονται τί δια τους άλλους. Εκείνοι οι αυτόματοι και ουτιδανοί άρχοντες,οι φιλάργυροι και αμαθείς αρχιεπίσκοποι.Εκείνοι οι αμαθείς και ότνωσ βάρβαροι προεστοί. Εκείνοι οι αμαθείς όπου θέλουσι να αποκρίνονται πάντοτε και εις κάθε πρόβλημα. Εκείνοι όπου αναζητήτως δίδουσι συμβουλάς πάντοτε και εις όλους. Κείνοι, τέλος πάντων, όπου με άκρα ουτιδανότητα ψυχής αφού πωλησουν εκουσίως τώ τυράννω και την ζωήν και το έχειν τους και την τιμήν τους καυχόνται εις το να διαφέρωσιν από τους άλλους, όπου είναι ακούσιοι σκλάβοι...»

Και αν η επανάσταση του 21,δεν ειχε συνδεθεί από το Ιερατείο με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου θα μας ήταν εντελώς άγνωστο το 21 και είναι ζήτημα αν θα γιορτάζαμε την απελευθέρωση.

Κάπως έτσι άρχισε από μερικούς να γράφεται και η Νεότερη ιστορία του 21, του 1897, και κυρίως αυτή του 1912,με αποκορύφωμα και αυτή του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης 1941-44.

Ενα ενδεικτικό παράδειγμα για το πώς αξιολογούνται τα γεγονότα σε περιόδους αναταραχής και πολέμου και γράφεται τελικά η ιστορία από τους νικητές θα πείσει και τον ποιό δύσπιστο. Λαός και στρατός-με ελάχιστες εξαιρέσεις στα υψηλά υστάμενα κλιμάκια στην κυβέρνηση και το στρατό-προσδιορίζοντας τον θανάσιμο κίνδυνο του εσωτερικού και του εξωτερικού φασισμού έκαναν ένα κοινό όνειρο,ενα όραμα ενός νέου κόσμου,προκειμένου να απαλλαγεί από τον υπάρχοντα εσωτερικό φασισμό και τον επαπειλούμενο εξωτερικό.Ο ελληνικό λαός αυτά τα όνειρα και τα οράματα τα διαμόρφωσε όχι μόνο με την αίσθηση αλλά και με την πεποίθηση οτι ποτέ δεν νικήθηκε.Απο τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής δονίζεται από το εξαίσιο όραμα της Λευτεριάς.Και αυτό το ιδανικό δεν το κρατάει για τον εαυτό του.Το διαλλαλεί στον διπλανό,στο γείτωνα,στο χωριανό και τον συμπολίτη ενώ παράλληλα ετοιμάζει τις πολιτικές και και ένοπλες οργανώσεις να τα κάνει πραγματικότητα.

Ιστορία

Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείς των πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή η άγαλμα από τους εθελοντές που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα να συμβάνουν στην απελευθέρωσή της.Το ίδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αγωνιστών που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα.Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς:Όπως ο Καρατάσος ,ο Ζαφειράκης,ο Γκόνος,Γάτσιος κλπ από το 21 και το 1912 όλοι οι αγωνιστές και ήρωες είναι απ την παλιά Ελλάδα.Και αναρωτιέται κανείς;Μα επιτέλους γίνεται απελευθερωτικός-λυτρωτικός αγώνας μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πινελόπη Δέλτα,που είναι θα έλεγε κανείς το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα που διδάσκεται στα σχολεία;Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωση της με την υπόλοιπη Ελλάδα;Δεν ειχαν κάνει καθόλου πριν από αυτούς κάποια οργανωτική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές που φιγουράρουν στις πλατείς και τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων.

Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει και με το 21.Και ο Μακεδονικός αγώνας του 1821,εχει μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα για την απελευθέρωση το 21.Και η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση του συνίσταται στο γεγονός οτι μέν Μωραΐες και οι Ρουμελιώτες αγωνιστές αγωνιζόμενοι όχι μόνο ελπίζανε αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση-νίκη.Οι Μακεδόνες αγωνιστές όχι μόνο δεν πιστεύανε μα ούτε και ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση και της Μακεδονίας.Και δεν ελπίζανε γιατί μια ματιά στο χάρτι της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής όπως διαμορφώθηκε Ελλάδας θα διαπιστώσει δυό πράγματα.α) την γεωστρατηγική θέση της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με τη Ρούμελη και τον Μωριά.Βέβαια σε μια Αυτοκρατορική δύναμη είναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθανή κατακτημένης γής.Μιά σύγκρηση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με την παλιά Ελλάδα και ειδικά ο Μωριάς θα ήταν στον ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Σε τέτοιο βαθμό ήταν άσχετοι οι «υπεύθυνοι» που γνωρίζοντας τη εξοπλιστική γύμνια του στρατού, δεν μπορούσαν όχι μόνο να εξηγήσουν, αλλά και να δικαιολογήσουν τις αλλεπόληλες Νίκες και για να μην αποδεχθούν την αλήθεια-συμβολή του λαού τις ερμήνευσαν όπως πάντα τη συμβολή και τις θυσίες του λαού μεταφυσικά: «Ο Θεός, η Παναγιά και οι Άγιοι, οι εικόνες και οι παρακλήσεις κλπ...» Με αυτό το σκεπτικό γράφτηκε η ιστορία του αλβανικού πολέμου που στην ουσία δεν είναι παρά τα στρατιωτικά και κυβερνητικά ανακοινωθέντα: Ημερομηνίες, υψώματα, τοποθεσίες και αριθμούς. Ποιός τα έκανε αυτά και για ποιό λόγο έγιναν αυτά: την τάδε μέρα, την τάδε ώρα στην τάδε κορυφωγραμμή κλπ. Ποιά ήταν τα κίνητρα και για ποιό λόγο πολέμησε ο στρατός με τόση αυτοθυσία και αυταπάρνηση, αφηφώντας και αυτήν ακόμα τη ζωή, συμμετείχε και συμπαραστέκονταν σύσωμος ο λαός στα μετώπισθεν, μα και για πιά ακριβώς λόγο τους έκανε στρατός και λαός αυτούς τους άθλους, την αυτοθυσία και τους ηρωϊσμούς.

Ό,τι δεν μπόρε σαν να κάνουν λοί πολυάριθμοι, με άρτιους-εφάμιλλους εξοπλισμούς και επιβλητικά μέσα (Αγγλοι, Γάλλοι, Βέλγοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλάνων. Με την τρέλλα έστω, όχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Όπως το πρόβλεψαν και οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες, το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στη βάνουση επίθεση του φασισμού, όχι μόνο για τη δική του λευτεριά, αλλά και τη λευτεριά των λαών όπου Γής. Έτσι ακόμα μιά φορά η φυλή μας εκπλήρωσε την ιστορική της αποστολή να περιφρουρηθούν οι ανώτερες αξίες και τα ιδανικά του Ανθρώπινου πολιτισμού.

Η εκλογή της μοίρας ήταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ το ξεσηκωμό του 21 δεν είχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος και σε συνέχεια ο ένοπλος και όποια άλλη Αντίσταση ενανίον του άξονα και σα σύλληψη και σαν εκτέλεση ήταν έργο του λαού, Η άρνησή του να μην υποταγή και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφαραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του Όχι και της νίκης ήταν κάτι το πρωτόγνωρο, τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω πα τη μπότα του άξονα. Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα ειπε το δεύτερο Όχι το σύγχρονο «Μολών Λαβέ» του λαού μας. Αυτό το Όχι ήταν πιά ηρωϊκό από το πρώτο. Με αυτό το Όχι ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί με τις στρατιές των Ούνων που εξαπέλησε ο Χίτλερ στις Εξη του Απρίλη του 1941, ενανίον της Ελλάδας στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη. Εκεί στα οχυρά που μιά χούφτα ήρωες, αντιμετώπισαν με Θεϊκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλλάγγων και μιάς άλλη αυτοκρατορίας εννενήντα εκατομμυρίων, που πρόστρεξε να σώσει το ήδη τρωτό και πληγωμένο πιά μύθο του αήτητου. Εκεί που ο διοικητής των γερμανικών μονάδων κρατώντας άσπρη σημαία φώναζε με τη Ντουντούκα να κάνει γνωστή τη συνθηκολόγηση του Τσολάκογλου, τονίζοντας το άσκοπο πλέον του αγώνα και να παραδωθεί με τους άνδρες του. Για να πάρει την απάντηση απ τον Ταγματάρχη Δουράτσο οτι «τα κάστρα δεν παραδίδονται, αλλά καταλαμβάνονται»

Οι Γερμανοί βλέποντας ποσό λίγοι ήταν οι έλληνες και με πιά μέσα κρατούσαν τόσο χρονικό διάστημα καθυλωμένες υπέρμητριες δυνάμεις και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπουν στο ελληνικό έδαφος, στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών που υπερασπίστηκαν μέχρι αισχάτον την ιερή γή τους. Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251) δημοσιεύεται το γερμανικό ανακοινωθέν της 11,4,41. που αναφέρει τις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και που ανάμεσα στα άλλα γράφει: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελός εξαίρετον ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξα. Προκλήθηκαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, ο' τσον πείσμονες και έντονοι, όσο δεν ειχα λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα άλλο πολεμικό μέτωπο...».

Όμως πέρασαν. Και ο ήρωας της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγινε ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης.

.Για να ακολουθήσει σε λίγο το ακόμα πιά βροντερό Όχι με την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και θα γίνουν οι εφιάλτες των κατακτητών. Θα καθυλώσουν πολλές

αξιόμαχες δυνάμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές με αποκορύφωμα τον Γοργοπόταμο, τις εκατοντάδες γεμάτες στρατό και πολεμοφόδια φάλαγγες, σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και Νηοπομπές στις εκατοντάδες πολύνεκρες μάχες και τις ανατινάξεις αποθηκών πλοίων, λιμανιών, αεροδρομίων κλπ.

Ο ελληνικός λαός είχε ένα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θύσιες, ολοκαυτώματα και νίκες, δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα γιατί το ήθελαν μερικοί. Από αυτόν τον πλούσιο και ανεξάντλητο θησαυρό αντλούσαν τη δύναμη και τη θέληση - απόφαση για αγώνα. Αυτήν ακριβώς τη δύναμη-θέληση του αγωνιστή λαού εκφράζανε και προωθούσαν οι πρωτοπόροι και ήταν το ζωντανό παράδειγμα του. Και ήταν αυτοί που δίνανε προοπτική στον λαϊκό αγώνα. Αυτή η λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγίο της χώρας οι δολοφόνοι Χιτλερικοί», που λέει και ένα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν από το μεγάλο 21, που ήταν σχετικά πρόσφατο. Αμέσως μετά την κτάρευση του μετώπου, ο λαός ενοιωσε ότι θα ζούσε ένα καινούριο 21. Έτσι όπως το 21 οι αρχαίοι αγωνιστές, Οδυσσέας, Λεωνίδα, Περικλής, Σόλων, Αλέξανδρος, κλπ Έγιναν Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Ανδρούτσος, Μπότσαρης, Μπούρας, Καρατζάς Καρατάσος, έτσι και στην Αντίσταση όποιος γνώρισε από κοντά τον εθελοντή αντάρτη και συζήτησε μαζί του για τον αγώνα και το περιεχόμενο του αγώνα, θα διαπίστωνε ότι πρέπει να είχε έντονη τη βεβαιότητα μέσα του ότι, θεωρούσε τον εαυτό του κατευθείαν απ τους αγωνιστές τους 21. Όλα σχεδόν τα ονόματα που πήρε η πλειοψηφία των αγωνιστών ήταν από τη Μυθολογία αρχαία και πατρογονικά όπως: Λεωνίδα, Περικλής, ολοκοτρώνης, Ακρίτας κλπ ή τοπωνυμίες: όπως Βερμιώτης, Κόζακας, Χείμαρος κλπ. Μα και οι πολιτικές οργανώσεις στο πρότυπο της «Φιλικής Εταιρίας» λειτουργούσαν. Αν η επανάσταση του 21, ήταν το σταθερό πρότυπο του Νέου αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ήταν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του σύγχρονου κόσμου. Και αυτό γιατί ήξεραν πως εδώ και από εδώ ξεκίνησαν όλα. Η Δημοκρατία, η Πολιτική, η Ιστορία, τα Μαθηματικά, η Ιατρική, το Θέατρο και όλες οι καλές Τέχνες έχουν πατρίδα τους την Ελλάδα.

Αθλους και πρωτόγνωρη αυτοθυσία που ολόκληρη η Ανθρωπότητα όπου Γής είχε στραμένα τα βλέματά της στην Ελλάδα. Ενώ λοιπόν όλοι παρακολουθούν με κομμένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονται, μιλούν για την Ελλάδα και καταγράφουν ένα προς ένα τα γεγονότα που είναι η μόναδική χώρα που ηττούνταν ο άξονας, μόνο οι δικοί μας Αγία Τριάδα έκανε Υπουργό Ασφάλειας τον Παπαφλέσα, που συνάλλαβε, βασάνισε και δολοφόνησε με Χωσία κατ εντολή της και οι φλουρατόχρυσοι «ιστορικοί» με την πέννα καταχώνιασαν όχι μόνο το κοινωνικό περιεχόμενο του 21, αλλά και αξιοθαύμαστους αγωνιστές στην αφάνεια????????/

Τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην Ελλάδα την περίοδο 1940-44 σε αυτήν τη γωνιά του πλανήτη, σε αυτόν τον ξερό βράχο, δεν υπήρχε Άνθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν τα αναγνώρισε, που τα δεν θαύμασε και δεν εμπνεύστηκε από το αξιοθαύμαστο λαό μας. Το λαό που δεν δύστασε να πάρει στα στιβαρά τους χέρια τόσο τον πόλεμο της Αλβανίας, αλλο τόσο και την Εθνική Αντίσταση. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που είχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.

Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πως οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Έλληνες. Ήξεραν πως και ο αγώνας αυτός, όπως και οι προηγούμενοι έχουν οικουμενικότητα. Ήξεραν πως εδώ με τον αγώνα ο Άνθρωπος πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα: Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σλολεία, τα Παναπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία. Ότι όλα, μα όλα καταγόνται από την Ελλάδα: Τα Μαθηματικά, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγραφική, και η Αρχιτεκτονική φέρνουν βαθιές τις ελληνικές σφραγίδες. Όλες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα. Αν οι αντιδραστικοί, σκοτεινοί κύκλοι και τα Φαιά φορούντες δεν κατάστρεφαν τις βιβλιοθήκες-Αλεξάνδρεια κλπ και είχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Έλληνες Σοφοί

και εφευρέτες η ελληνική Επιστήμη θα θεωρούνταν σαν το πρώτο και μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.

Ολα αυτά μαζί λένε πως Εμείς οι Έλληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων: εθνικής, ηθικής και πνευματικής Αντίστασης και έναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Έχουμε αποσκευές και πλούσια σε αρετή και αξιοπρέπεια. Έχουμε αξιοπρεπές παρόν και μέλλον. Μα και μιά τεράστια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.

Ολα αυτά δεν τα επικαλούμαστε, πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» συγγραφέας της οποίας είναι ο διάσημος Αμερικανός μελετητής της *willdy rant*, καθώς και ο Βρετανός *Xenr meir*, που επι λέξη λέει ότι «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν είναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ξέρουν πως το δικό μας παρελθόν είναι δικό τους παρόν. Ήξεραν ακόμα πως το ελληνικό πνεύμα είναι αυτό που έδρευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά τον σύγχρονο πολιτισμό, ώστε όλα τα αναπτυσσόμενα έθνη να είναι πνευματικά της παιδιά. Ο ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει-όπως προσπαθούν μερικοί-χωρίς μνήμη, οράτα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της Μνήμης και της ιστορικής Αλήθειας θα μεγαλουργεί.

Σε έναν τόπο που στερείται μνήμης, μιά από τις λίγες, σπάνιες αξίες του ελληνικού λαού σαν αυτή της Αντίστασης που ξεχωρίζει σε εθελοντική προσφορά, αυτοθυσία και ερωϊσμό είναι εθνικά ωφέλιμο, τίμιο και ηθικό να παραμείνει ζωντανή και να της δωθεί η πρέπει θέση στη ζωή και την ιστορία. Οι Άνθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν μέχρι τη στερνή τους πνοή, με πάθος τον τετράχρονο σκληρό και αιματηρό αγώνα για να μην χαθεί για την Ελλάδα και όχι μόνο για αυτήν το μεγαλόπνευστο έργο των αγωνιστών, που καθαγίασαν με το αίμα τους οι πρωτομάρτυρες κομμουνιστές και μή για να ηττηθεί ο φασιστικό άξονας και την απελευθέρωση της χώρας απ την τριπλή σκλαβιά και τις υπεράνθρωπες προσπάθειες που έκαναν για να υλοποιηθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απασχολούσαν το λαό και τη χώρα που έμειναν άλυτα από το 1821 ακόμα. Ένα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες και τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν είναι καταδικασμένο να οδηγηθεί αργά ή γρήγορα στην...

Ο, τι δεν γάφεται ξεχνιέται. Και όχι μόνο ξεχνιέται, αλλά και διαστρελώνεται, παραποιείται, αλλοιώνεται και της θέση της ιστορικής αλήθειας την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα.

Τα γεγονότα όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες θα ήταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι ετσι καταγράφονται έγιναν στην πραγματικότητα και όχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια. Δεν είναι η αλήθεια που βλάφτει, όσο δυσάρεστη και αν είναι. Ούτε είναι αυτή που ξύνει πληγές, σπέρνει μίσση, διχασμό και συμφορές. Είναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα ψέματα. Είναι τα εγκλήματα μικρά η μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφείλει να τα κρύβει και να τα αποσιωπεί καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό και την ιστορία θα δώσουν την ευκαιρία στον καθένα να δει τί έγινε, πως έγινε και γιατί έγινε για μην ξαναγίνουν.

Μας χρειάζεται η μνήμη, και κυρίως η ιστορική μνήμη. Μας χρειάζεται αυτή η κρυφή φλόγα, που άσβεστη μας θυμίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακράιωνη ιστορική πορεία του λαού μας. Και μας χρειάζεται γιατί η μνήμη είναι αυτή που γράφει και διατηρεί ζωντανή την ιστορία και βοηθάει την εξέλιξη. Είναι η δύναμη της μνημοσύνης, ο φάρος και ο φρουρός της συλογικής μνήμης. Είναι η συνείδηση του Έθνους. Κάθε λαός, πολύ περισσότερο ο δικός μας πρέπει να θυμάται και να καταγράφει όλη του την ιστορία καλή ή κακή. Μαύρη ή άσπρη.

Ενω λέμε με στρεντόρια τη φωνή ότι το κάλεσμα του Ρήγα, στηριγμένο στην ελληνική παιδεία, είχε οικουμενικό χαρακτήρα κρύβουμε ή και ντεπόμαστε να πούμε ότι το κάλεσμα του βρήκε

ανταπόκριση στους Βαλκανικούς λαούς.Γιατί να το κρύψουν λόγου χάρη,οτι ο στρατός του Αλέξανδρου Υψηλάντη,όταν αποβιβάστηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας αποτελούνταν όχι μόνο από Έλληνες,αλλα και Αρβανίτες,Σέρβους και Βουργάρους.Να πούμε το ίδιο δυνατά οτι η Εκκλησία μας δεν αρκέστηκε να αφορήσει μόνο τον Ρήγα και τον Υψηλάντη,αλλα αφόρεσε και την ίδια την Επανάσταση.Οτι ανάμεσα στην σημερινή Ελλάδα προτιμότερη ηταν για αυτούς η «μικρά και έντιμος»,η Ελλάδα της Μελούνας,της μιζέριας του πτωχοπροδορισμού,της Ψωροκώσταινας και των συμπεθεριών ανάμεσα στους Δελιγιανναίους και τους Κολοκοτρωναίους.Οτι σαν Λαός ειχαμε και εμείς όπως οι άλλοι λαοί τους Παισιανούς,τους Εφιάλτες στην Αρχαιότητα,τους Νενέκους και πολλούς Κοτζαμπάσηδες,Προεστούς και Κληρικούς και κυρίως Δεσποτάδες που συνεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα με τον δυνάστη το 21,και έκτοτε φιγουράρουν σαν πρωταγωνιστές της Επανάστασης στις πλατείες των πόλεων με αγάλματα,με προτομές,ενω ο πρωτομάρτυρας Ρήγας είναι καταχωνισμένος και όταν το θυμάται κάποιο Δημοτικό Συμβούλιο στους παρόδους των πόλεων.

Γιατί λέμε ψέματα στα Ελληνόπαιδα οτι η Επανάσταση κηρύχθηκε στις 25,3,1821,από τον Παλαιών Πατρών Γερμνό στα Καλάβρυτα,ενω η αλήθεια είναι οτι κηρύχθηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας στις 22,2,1821.Για όλους αυτούς η ιστορία σταμάτησε κάπου στο 1204,οταν οι στραυροφόροι άλλωσαν την Κωνσταντινούπολη και μοίρασαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία.Γιατί να το κρύβουμε οτι και στη διάρκεια της κατοχής ενα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξης και ειδικά η ολιγαρχία και η άκρα φασιστική Δεξιά συνεργάστηκε αρμονικά με τους κατακτητές.Οτι υπήρχαν οι Ράλληδες,οι Γονατάδες,οι Παπαδογκωνναίοι κλπ που όχι μόνο συνεργάστηκαν οι ίδιοι αλλά και πήραν στο λαιμό τους τους απλούς ανθρώπου που αν δεν τους επιστράτευαν αυτοί μπορεί να μην συμμετείχαν στην αντίσταση δεν θα τάσσονταν όμως στο πλευρό των κατακτητών για να την πολεμήσουν.Γιατί από όλο αυτόν τον Ισμό των δοσιλόγων δεν δικάστηκε παρά μόνο ο Ράλλης,σε θάνατο αλλα πέθανε όχι στο Νοσοκομείο που πάνε τους αρρωστούς κρατούμενους,αλλα στο σπίτι του. Να μην την ωραιοποιεί και κυρίως να μην την διαστρεβλώνει και την παραποιεί. Και μνήμη σημαίνει παρελθόν που καταγράφει πράξεις και ενέργειες επιβεβαιωμένες,που μπορεί να ξαναζωντανέψεις το παρελθόν,σαν προϊστορία του παρόντος...Κατά τα άλλα,το πρόβλημα είναι ποιός γράφει και για ποιόν γράφεται κάθε φορά την ιστορία!!

Και η ιστορική μνήμη του αιώνα που φεύγει λέει οτι στο διάβα του στην χώρα μας μεσολάβησαν πολλά και σημαντικά γεγονότα. Οτι λαός μας συνέχισε να ζεί κάτω από το ίδιο ιδιόμορφο μισοσποικιακό καθεστώς υπο την πολιτικό-οικονομική εξάρτηση της Αγγλίας κατά κύριο λόγο και από το 1947 της Αμερικής,χωρίς αυτό να σημαίνει και άλλες χώρες δεν συμμετείχαν στο μερτικό της εξάρτησης.Με την απελευθέρωση το 1912,της Ηπείρου,της Μακεδονίας και της Θράκης ολοκληρώθηκε κατά κάποιον τρόπο η χωροταξική έκταση της χώρας.Συμμετείχε στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή,ο ξεριζωμός και ερχομός ενάμιση εκατομμυρίου Ελλήνων στην Ελλάδα κυρίως στον βορειοελλαδικό χώρο.Οτι σε ολη τη διάρκεια του αιώνα η διακυβέρνηση της χώρας ηταν όχι μόνο συντηρητική αλλα και αυταρχική.Μεσολάβησαν αρκετά στρατιωτικά πραξικοπήματα, κηρύχθηκαν πολλοί φορές στρατιωτικοί Νόμοι,εκλογικά πραξικοπήματα και τέσσερες τουλάχιστον δικτατορίες.Οτι έγιναν εκπτώσεις και παλινόρθωση της ξενόφερτης δυναστείας και ειχαμε αρκετούς διχασμούς.Οτι τον Οκτώμβρη του 1940,η φασιστική Ιταλία του Μουσουλίνι μας κήρυξε τον πόλεμο.Στον πόλεμο αυτό ο λαός μας παρά το γεγονός οτι ζούσε κάτω από τη βασιλο-μεταξική δικτατορία έντολος και μή όχι μόνο απόκρουσε τον εισβολέα αλλά και τον νίκησαν στα πεδία των μαχών.Οτι στις 6 του Απρίλη 1941,η φασιστική Γερμανία του Χίτλερ μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο προκειμένου σώζοντας απ την ταπεινωτική ήττα τον συναιτέρο του Μουσουλίνι και στις 12 Απριλίου 1941 ολοκληρώθηκε η καταχή της χώρας.Οτι ο λαός μας παρά το σκλάβωμα της χώρας δεν έπαψε να θεωρεί τον εαυτό του νικήτη. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι λίγες μόνο μέρες κυμάτισε ανενόχλητη η σβάστικα του ναζισμού στην Ακρόπολη.Στις 30 του Μάη όχι μόνο ειχε κατεβεί αλλά και τσαλακωθεί.Αν εξαιρέσει κανείς τα τελευταία δέκα δεκαπάντε χρόνια που τίνει να παγιωθεί μια κάπως πίο δημοκρατική διακυβέρνηση τα προηγούμενα χρόνια του αιώνα και οταν ακόμα λειτουργούσε το κοινοβούλιο η διακυβέρνηση της

χώρας δεν είχε καμιά σχέση με το καθεστώς της κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας.Ο λαός μας ολόκληρο σχεδόν τον αιώνα έζησε κάτω από ένα καθεστώς συγκεκριμένης κοινοβουλευτικής δικτατορίας.Οτι η βασιλομεταξική δικτατορία είχε καταργήσει όλα τα πολιτικά κόμματα,είχε φιμώση των τύπο.είχε κάψει χιλιάδες βιβλία,είχε συλλάβει βασανίσει και στείλει στα ξερονήσια και τις φυλακές χιλιάδες κομμουνιστές,και διανοούμενους δημοκράτες ακόμα και απλές νοικοκυρές.Οτι όταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο οι κρατούμενοι στα νησιά και τις φυλακές κομμουνιστές και μή ζήτησαν με γράμματά τους να τους επιτραπεί να πάνε να πολεμήσουν στις πρώτες γραμμές του μετώπου.Δυστυχώς όμως δεν τους το επέτρεψε η βασιλομεταξική δικτατορία που θεωρούσε τον πόλεμο αυτό σαν μιά καθαρά δική τους προσωπική υπόθεση.

Το κατέβασμα από τον Μανώλη Γλέζο,τον Απόστολο Σάντα μαζί με άλλους νέους,ερνηνευτές και εκφραστές της ψυχικής διάθεσης και θέλησης ολοκλήρου του ελληνικού λαού κατέβασαν την γερμανική σημαία απ την Ακρόπολη.πράξη αυτή δεν είναι βέβαια η πρώτη Αντιστασιακή πράξη.Είναι όμως η πρώτη που πέρασε τα σύνορα της χώρας και βρήκε αντίκτυπο στις καρδιές όλων των αντιπάλων του άξονα,οι συλλογή όπλων απ το λαό και οι πρώτες ομάδες ανταρτών στα διάφορα σημεία της χώρας ήταν ένα μήνυμα προς τους λαούς του κόσμου οτι ο ελληνικός λαός όχι μόνο δεν αποδέχεται την ήττα και την κατοχή,αλλά και οτι άρχισε ήδη να οργανώνει Αντίσταση πολιτική και ένοπλη.Οτι έγινε μιά αρκετά μακρόχρονη άκαρπη προσπάθεια η Αντίσταση να αποτελείται από ολόκληρο τον πολιτικό κόσμο.Η άρνηση από μέρους των παλιών κομμάτων του Κέντρου και κυρίως της Δεξιάς ήταν κατηγορηματική,οτι αφού δεν στάθηκε δυνατή η από κοινού,λίγους μόνο μήνες αργότερα κάνει γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη οτι με πρωτοβουλία των κομμουνιστών στις 27 του Σεπτεμβρίου του 1941,τέσσερα πολιτικά κόμματα:Το ΚΚΕ,το ΣΚΕ,η ΕΛΔ και το ΑΕΚ,ιδρύουν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια ο Εθνικός Λαϊκό Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ)και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ),η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α).Η Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π)και στις 23 του Φλεβάρη του 1943 δέκα Νεολαϊστικές οργανώσεις ιδρύουν την Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ),Δίπλα στο ΕΑΜ ή και παράλληλα ιδρύεται η ΕΕΚΑ,το ΕΔΕΣ και μια σειρά άλλες μικρότερες Αντιστασιακές οργανώσεις ακόμα και ατομικές.Με εξαίρεση ένα κομμάτι της Ηπείρου που ελέγχεωταν απ το ΕΔΕΣ,όλη η υπόλοιπη Ελλάδα ήταν οργανωμένη στο ΕΑΜ.

Η ίδρυση του ΕΑΜ το Σεπτέμβριο του 1941,αποτελέε ένα καινούριο,ένα πρωτόγνωρο ιστορικό γεγονός στη Νεοελληνική ιστορία μετά το 1821.Και ήταν ιστορικό γιατί για πρώτη φορά μετά το 21,βγαίνουν καινούριες πολιτικές δυνάμεις στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο.Οι δυνάμεις που εθελοντικά θα έπαιρναν μέρος στον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές.Οι δυνάμεις που κουβαλούσαν μέσα τους τις μακραίωνες λαϊκές παραδόσεις και το χρέος που αυτήν την κληρονομιά.

Ο αντάρτης λαός που συμμετείχε στο ΕΑΜ,γνώριζε τί σημαίνει να εισαι κληρονόμος και θεματοφύλακας μιάς τέτοιας σε μέγεθος κληρονομιά.Μια κληρονομιά που διαμόρφωσε και αποτελεί τη βάση του συγχρονου πολιτισμού.Ενος πολιτισμού που οποίο και όποιου είδους βιβλίου και αν ανοίξει κανείς και σε οποιαδήποτε γλώσσα του κόσμου και αν είναι γραμμένο είναι παρούσα η Ελλάδα.Γνώριζε ακόμα οτι οι πρόγονοί μας για να παράγουν και να υπερασπιστούν αυτόν τον πολιτισμό χρειάστηκαν κάθε είδους θυσίες και αγώνες με αποκορύφωμα,τη Σαλαμίνα,τον Μαραθώνα,τις Θερμοπύλες,Το ίδιο και οι αγωνιστές του 21,προκειμένου να τον ανασύρουν απ την μακραίωνα λήθη και όχι μόνο να τον ανσύρουν από τη λήθη αλλά και να τον Αναστήσουν-Αναστήλώσουν στην πατρώα Γή,να τον πλουτίσουν και να τον προεκτείνουν. ταΜεσολόγγια,τα Ζάλογγα,οι Αραπίτσες,τα Κιούγκια κλπ,κλπ.

Τιμωρίες και μάλιστα αυστηρές και αιματηρές βρέθηκαν στην ανάγκη να εποβάλλουν όλα τα Κινήματα Αντίστασης.Πουθενά όμως δεν παρατηρήθηκε το φαινόμενο μετά την απελευθέρωση,οι ένοχοι εθνικής προδοσίας και αναξιοτήτας να καταδιώκουν και να εξοντώνουν αυτούς που έκαναν με κίνδυνο της ζωής το πατριωτικό τους καθήκον την περίοδο που η πατρίδα περνούσε την μεγαλύτερη δοκιμασία.Την περίοδο που ήταν διαμελισμένη στα τρία και διέτρεχε τον κίνδυνο να μετατραπεί σε επαρχία του Γ! Ράιχ.

Όσον αφορά την περίφημη πτωματολογία και τα ειδικά έγκλήματα που καταλογίζουν κυρίως στην Εθνική Πολιτοφυλακή και την Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκών Αγωνιστών (ΟΠΛΑ), όπως η πτωματολογία ήταν μεταφορά νεκρών απ τα διάφορα Νεκροταφεία και τους έγινε το Ρετούς κατ υπόδειξη του Αγγλού Στρίν, έτσι και η τιμωρία των προδοτών έγιναν «ειδεχθή» έγκλήματα της Ε.Π. και της ΟΠΛΑ. Αλήθεια με ποιόν τρόπο κατά τη γνώμη τους έπρεπε να τιμωρηθούν ο χαφίς με τον δηκωμένο γιακά, ο δεδηλωμένος Γκεσταμπίτης, ο κουκουλοφόρος που σε ένα και μόνο μπλόκο έστειλε δεκάδες αγωνιστές και απλούς ανθρώπου στην κρεμάλα και τα εκτελεστικά. Μήπως έπρεπε να τους πλησιάσουν και να τους στο αυτί: σε ξέρουμε ποιός είσαι και πόσους έστειλες στην κρεμάλα, και αφού το παραδέχεσαι ελα τώρα σαν καλό παιδί που είσαι κόψε μόνο σου το κεφάλι έτσι ώστε να μην είναι ειδεχθής η δική μας...».

Για να γίνει αντιληπτό ο τρόπος εκτέλεσης ενός προδοτή-συνεργάτη των κατακτητών και ενός κουκουλοφόρου αρκεί η περίπτωση της ανατίναξης των γραφείων της ΕΣΠΟ από την ΠΕΑΝ, την Αντιστασιακή οργάνωση που πρωτοστατούσε ο Παναγιώτης Κανελόπουλος και πολλοί άλλοι. Ο προδότης που κατέδωσε τους αγωνιστές της ανατίναξης της ΕΣΠΟ εντοπίζεται από τους επιζήσαντες, συλλαμβάνεται από τα διαφυγόντα μέλη της οργάνωσης και εκτελείται με τον πιο φρικτό τρόπο-χρησιμοποιώντας ένα σφυρί. Και κανένας ποτέ και μέχρι σήμερα ακόμα δεν διανοήθηκε και πολύ σωστά να καταγγίλει την τέτοια εκτέλεση του καταδότη και την μέθοδο που χρησιμοποίησαν, ενώ αν ήταν ΕΑΜίτης, σε μια παρόμοια περίπτωση ο εκτελεστής, ο φόνος αυτός και ο τρόπος που έγινε, θα είχε οπωσδήποτε καταγραφεί, σαν το πιο «ειδεχθέστερο έγκλημα» κατά έλληνα «πατριώτη» και ας ήταν καταδότης και ας είχε κάνει τεράστια ζημιά στο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα. Και όχι μόνο θα είχε καταγραφεί αλλά και θα είχε γίνει η αναγωγή του σαν τον μοναδικό τρόπο εκτέλεσης των «πατριωτών» και ας ήταν γερμανοκτονιστές αυτοί οι «υπερπατριώτες».

Όμως δεν ήταν μόνο οι παρακρατικές συμμορίες, που συνελλάμβαναν, έκαιγαν και σκότωναν τον άμαχο πληθυσμό αδιάκριτα. Μνημείο φρίκης και αίσχος αιώνιο για το τότε καθεστώς της Ελλάδας, θα αποτελεί η άγρια σφαγή των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανική από τα ίδια τα κρατικά όργανα.

Μέσα απ τη ματωμένη πορεία των τριών χρόνων-1945-1947, φαίνεται τόσο ανάγλυφα και τόσο καθαρά πια σήμερα ποιός και πώς μεθόδευσαν τον εμφύλιο πόλεμο. Φαίνεται ολοζώντανα, από μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς, όπως τούτος ο λαός-στο σύνολό του-τον είχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει στο Έπος των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης. Η κομμουνιστές και οι αριστεροί ήταν το τυρί. Η φάκα ήταν η Ελλάδα να ξαναγίνει αγγλικό προτεκτοράτο και η δοσίλογη Δεξιά που θα την παραχωρούσε να ξαναπάρει την εξουσία. Ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί κέρδισαν, τα συμφέροντά τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν πλέον ανάγκη, ότι ήταν «υποχρεωμένος» να δώσει το έδωσε. Τώρα πια ήρθε η δική του ώρα, το λαό δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωικός ελληνικός λαός, ο μέγας, ο απάραμιλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο λαουζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει όπως πάντα και να μην μιλάει. Και εμφύλιος πόλεμος ήταν αυτό που μπορούσε να επιβάλει όλα αυτά. Γι αυτόν και τον έκαναν.

Τα έκτακτα μέτρα βάσει των οποίων λειτούργησαν τα έκτακτα στρατοδικεία «ψηφίστηκαν» στις 16 του Ιουλίου του 1946 και ίσχυαν μέχρι στις 14 Ιουλίου του 1974. Επί 28 ολόκληρα χρόνια η μεταπελευθερωτική εξουσία στην Ελλάδα στηρίζονταν σε αυτά τα έκτακτα μέτρα, τις χιλιάδες των εξορίστων και φυλακισμένων, τις εκατοντάδες νεκρών και την ερήμωση της υπαίθρου, το ασύδωτο παρακράτος και τους ξένους στηρίχθηκε και κυβερνήθηκε η χώρα απ την δοσίλογη δεξιά με ένα και μοναδικό σκοπό και στόχο: πως θα κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνυχτικά δέμενη, πως θα παραμείνει παντοτεινά «το αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα» των δικών τους σκοπών και συμφερόντων.

Κανένας δεν μπορεί να πεί με βέβαιότητα, ποιός αλλοι λόγοι εκτός απ την εξόντωση των αγωνιστών, υποχρέωσαν το επίσημο κράτος να ψηφίσει τα έκτακτα μέτρα και το στήσιμο των

εκτάκτων στρατοδικείων.Και αυτό γιατί αν έκαναν μερικές παραχωρήσεις ακόμα στο πιό πάνω συναγελαζόμενο παρακράτος και το πάντρεμά του με το επίσημο κράτος δεν θα χρειάζονταν αυτή η πολιτέλεια.Αυτοί που έζησαν τα γεγονότα είναι σίγουροι θα έλεγαν ότι η δουλειά θα γίνονταν εξίσου καλά και χωρίς αυτά.Εκτός πιά και ήθελαν αυτό το όργιο βίας,αυτήν τη φρίκη,αυτό το πολλαπλό καθημερινό έγκλημα να του δώσουν μια επίφαση«νομιμότητας»ή αν τους πίεζε ο χρόνος.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο η αυθερεσία,η λευκή τρομοκρατία και τα βασανιστήρια,που για να περιοριστεί,αν όχι να σταματήσει χρειάστηκε να ξεσηκωθεί η παγκόσμια κοινή γνώμη και αυτός ο Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών,να διαμαρτυρηθούν για το καθεστώς της λευκής τρομοκρατίας που επικρατούσε στη χώρα.Τα βασανιστήρια που γίνονταν στις ασφάλειες για να κατασκευαστούν κατηγορητήρια και πέρνονταν οι δηλώσεις σημαίνει πως κάποιοι άνθρωποι,που για να μη δώσουν λόγο στη δικαιοσύνη για τις δικές τους εγκληματικές πράξεις είς βάρος της χώρας και ατόμων.Και κυρίως για να εξασφαλίσουν την ατιμωρησία και να αποκομίσουν και κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη και αξιώματα συναγελάστηκαν με τους ομοίους τους για να ηττηθούν αυτοί που θα τους οδηγούσαν στη δικαιοσύνη για συνεργασία δοσιλογισμό και πολλους για αισχάτη προδοσία κατά της πατρίδας,μα και για εμπαιγμό του θρησκευτικού συναισθήματος του λαού αφού και αυτήν δεν δύσταζαν να τη χρησιμοποιήσουν σαν μέσο για να πετύχουν το δόλιο σε βάρος της πατρίδας σκοπούς τους,που δεν ήταν άλλος από το να μετατρέψουν την Ελλάδα σε επαρχία του Γ! Ράιχ.

Σήμερα κάποιοι υποστηρίζουν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά.Περασμένα«ξεχασμένα»λένε.Αλλωστε έχουν παραράσει και πολλά χρόνια από τότε.Τι να τα ξαναθυμόστε τώρα.Επειτα οι καιροί μα και οι άνθρωποι ακόμα έχουν αλλάξει.Το ζητούμενο δεν είναι να ξεχάσουμε,είναι η μνήμη.Και για να έχουμε μνήμη δεν πρέπει να ξεχνάμε.Η καταγραφή των γεγονότων είναι μιά αδήρητη ανάγκη για τη χώρα και την δημοκρατία να γραφτεί σωστά και τεκμεριωμένα η ιστορία.Χρέος λοιπόν,σε έλαχε ο κλήρος να ζήσουν γεγονότα να τα καταγράψουν για να γίνει κατανοητό ότι τη μοίρα μας σαν λαού και εθνους βρίσκεται στα δικά μας χέρια και ότι το μέλλον μας δεν θα διαμορφωθεί από τους εξωγενείς παράγοντες αλλά από εμας του ίδιους.

Ακόμα μεγάλη σημασία έχει και η συγγραφή της κατά τόπου και Νομούς ιστορία.Βεβαία η Εθνική Αντίσταση είχε πανελλαδικό χαρακτήρα,με γενικά γνωρίσματα ως προς τον αντικειμενικό σκοπό.Οι τοπικές όμως οργανώσεις και οι ένοπλες μονάδες για πολλους αντικειμενικούς λόγους και ειδικά για λόγους στρατηγικής σημασίας του χώρου δράσης,είχαν να αντιμετωπίσουν,εκτός από τα γενικά και ορισμένα ιδιόμορφα προβλήματα όπως: πχ η Χη Μεραρχία τους ΕΛΑΣ με έδρα τη Βέροια,που είχε εκτός από τα γενικά την ευθύνη του μοναδικού σηδιροδρομικού και οδικού άξανα που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική.Απο το Γευγελί μέχρι τα τέμπη.Η Μεραρχία αυτή αντιμετώπιζε εντελώς διαφορετικά προβλήματα σε σχέση με αυτήν της Ανατολικής Μακεδονίας η της Πίνδου.Το ίδιο και οι πολιτικές οργανώσεις,που έπρεπε να ανταποκριθούν και στα γενικά αλλά και τις πρόσθετες ανάγκες αυτής της τοπικής ιδιομορφίας.

Το κείμενο αυτό,δεν αποβλέπει στο να ξύσει πληγές του παρελθόντος.πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη.Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα.Και τα γεγονότα που έχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο.Γεγονότα που δεν τα αμφισβητεί κανείς ότι έγιναν,οσο σκληρά,καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν είναι πρέπει να μνημονευθούν.Και πρέπει να μνημονευθούν γιατί, είναι αυτά που θα φωτίσουν το παρελθόν,αλλά και θα βοηθήσουν τον ιστορικό να τα καταγράψει σαν παράδειγμα προς αποφυγεί.Να καταγράψει τη δράση του παρακράτους.Απο ποιούς αποτελούνταν και για ποίον ακριβώς λόγο έδρασε,ασύδωτα,ανεύθυνα,ανεξέλεκτα και ατιμώρητα.Του παρακράτους που λειτουργούσε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και ποιοί ήταν αυτοί που έδιναν το δικαίωμα στο παρακράτος να προβαίνει σε πράξεις που δεν θα μπορούσαν για κανένα λόγο να δικαιολογηθούν:αυθέρτες συλλήψεις,φρικτά βασανιστήρια,δίκες και καταδίκες αθώων πολιτών.Στους καλοπληρωμενους χαφιάς να μπορεί τον πρώτο τυχόντα χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια να τον μετατρέψει σε

κρατούμενο και σε συνέχεια κατηγορούμενο στηριγμένο σε βασανιστήρια, που με την κατάλληλη επιξεργασία....??????????

Έτσι στην ασφάλεια που ήταν η βιομηχανία παραγωγής πρώτης ύλης για τα έκτακτα στρατοδικεία, που και αυτά για να μη σε στείλουν σε ένα από αυτά δεν αρκούσαν στη δήλωση αποκήρυξης οποιό

Αιτίες και αφορμές για να σε καλέσουν στη διεύθυνση και το «Γραφείο εθνικής επαναπροσαρμογής» καλούσαν στη διεύθυνση

Με το χρόνο λένε-με, η πληγή κλείνει. Μένει όμως η ουλή στο σώμα και την ψυχή για να σου θυμίζει αυτό που ακριβώς θέλησες με το χρόνο να ξεχάσεις.

Αναμφισβήτητα είναι μεγάλος ο πόνος σε στιγμές εύχριστες να θυμάσε τη δυστυχία σου. Να θυμάσε τα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφεύγεις. Και δεν μπορείς γιατί αυτές οι θύμισες είναι βιωμένες και προέρχονται από έναν άλλο κόσμο. Ένα κόσμο που όχι μόνο δεν σου τον αναγνώριζαν το δικαίωμα να υπάρχουν, αλλά ούτε και το δικαίωμα να σκέφτεσαι. Ένα κόσμο που δεν σου επέτρεπε να σου ανήκει και αυτό το κουφάρι. Ένα κόσμο κλεισμένο πίσω από ψηλά πανύψηλα κάστρα, με βαριές σιδηρόπορτες σκοτεινά κελιά. Από ένα κόσμο προγραμμαμένων. Από τον κόσμο της φυλακής. Από ένα κόσμο, που για να διατηρηθείς ζωντανός έπρεπε να πείθεις καθημερινά τον εαυτό σου ότι είσαι Άνθρωπος για να μη σε εγκαταλείψει η έμπνευση, η δημιουργία και ο οραματισμός. Να μη χάσεις την πίστη στον Άνθρωπο, το κέφι και το όραμα. Να κάνεις την πίστη στον Άνθρωπό, το όραμα και το κέφι κινητήρια δύναμη ζωής.

Όλοι αυτοί οι Άνθρωποι την αγαπούσαν την ζωή. Την αγαπούσαν σαν το όμορφο φρούτο που στάζει γλυκό χυμό. Την αγαπούσαν και δεν ήθελαν να χάσουν ούτε μια σταγόνα απ το χυμό της. Κι όμως οι άνθρωποι αυτοί που αγωνίστηκαν για μιά ζωή αντάξια του Ανθρώπου κάθε πρωί όταν έβγαιναν απ τις τρύπες-κελιά δεν ήταν τόσο όσοι είχαν μπει το βράδυ. Κάποιοι έλειπαν...

ΟΤΑΝ ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ ΑΣΥΔΩΤΟ ΚΑΙ ΑΝΕΞΕΛΕΧΤΟ ΟΡΓΙΑΖΕΙ

Όπως το επιβεβαιώνει και η ταυτότητα λέγομαι Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος Παλλικάρια.

Γεννήθηκα στις 23 Ιουλίου του 1923, στη Βέροια στην Βερμίου 22. Ο Πατέρας μου ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τα τρία μεγαλύτερα αδέρφια μου τις μεταφορές-καραβάνια. Όταν τελείωσα το Σχολείο, το Σεπτέμβρη του 1935, οι γονείς μου, με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Πριν κλείσω χρόνο στη δουλειά, στις 4 Αυγούστου του 1936, ο Μεταξάς, το Παλάτι και οι ξένη επεβαλαν στη χώρα δικτατορικό καθεστώς. Την επόμενη μέρα στο χώρο αυτού του επαγγέλματος δεν ήταν τα πράγματα όπως την προηγούμενη μέρα και αυτό γιατί την επομένη της δικτατορίας πολλοί Μαστόροι και καλφάδες δεν ήρθαν στη δουλειά όπως τις άλλες μέρες. Και δεν ήρθαν γιατί το βράδυ της 4ης Αυγούστου είχαν συλληφθεί και κρατούνταν στη Ασφάλεια. Σε λίγες μέρες όσοι απ τους συλληφθέντες έκαναν δήλωση «μετανοίας» αφέθηκαν ελεύθεροι και επανήλθαν στη δουλειά, ενώ όσοι δεν δέχθηκαν να κάνουν δήλωση πήραν το δρόμο της εξορίας. Συλλήψεις έγιναν και στα άλλα επαγγέλματα όπως: Ραφτάδες, Κουρείς, Φουρνάριδες κλπ.

Το γεγονός αυτό όπως ήταν φυσικό όχι, απλώς σχολιάστηκε δυσμενώς από όλους, αλλά απ ό,τι θυμάμαι έβαλε και τον καθένα μπροστά στο πρόβλημα, γιατί έγινε η δικτατορία, και για το που οδηγείται η χώρα. Βεβαίως και στην οικογένειά μας άκουγα τον μεγάλο μου αδερφό μου Αντώνη, να διαμαρτύρεται για μερικά πράγματα, δεν καταλάβαινα όμως για πιά λόγο διαμαρτύρονταν.

Μετά την επιβολή της δικτατορίας κυρίως αυτοί που έκαναν δήλωση και παρά την «υπόσχεση» ότι δεν θα είχαν καμιά σχέση πλέον με τις κομμουνιστικές ιδέες και τον συνδικαλισμό, ήταν αυτοί που όχι μόνο μας ανάλυσαν από ποιούς επιβλήθηκε η δικτατορία καθώς και τους λόγους για τους οποίους αυτή επιβλήθηκε. Και όταν το 1938, από κοινού οι αντιδικτατορικές δυνάμεις ξεσηκώθηκαν για την ανατροπή της δικτατορίας με κέντρο την Κρήτη, ήταν αυτοί που οργάνωσαν σε συμπάρασταση και εδώ πολύωρη απεργιακή κινητοποίηση. Αυτοί και όσοι δεν συνελλήφθηκαν δεν αρκέστηκαν σε αυτά, αλλά στο κοπόνι της εργατικής αλληλοβοήθειας προστέθηκε και η βοήθεια

των κρατουμένων. Στην οποία βοήθεια με χρησιμοποιούσαν και μένα χωρίς να ξέρω στην αρχή για την μεταφορά των κοποινιών.

Για την ιστορία. Ο τρόπος της μεταφοράς των κοποινιών ήταν ο εξής: Τα κοπόνια μεταφέρονταν σε κουτία από σπίρτα. Τα βάζαμε στο κάτω μέρος, ανάμεσα στο περίβλημα και το συρτάρι με τα σπίρτα, κρατώντας πάντα, μέχρι τον προορισμό μισάνοιχτο το κουτί απ την πλευρά του πυρίτη και ένα σπίρτο στο χέρι έτσι ώστε σε περίπτωση κινδύνου να μπορούν να καούν με το άναμα του σπίρτου όλα τα σπίρτα μαζί.

Έτσι το επάγγελμα που διάλεξαν οι γονείς μου στάθηκε αφορμή να γνωρίσω τις ιδέες της αριστεράς και αργότερα του κομμουνισμού.

Στον Αλβανικό πόλεμο έκτος από τα τρία αδέρφια μου που επιστρατεύτηκαν μας επίταξαν και οσα μουλάρια και άλογα είχαμε.

Η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο στις 6 Απριλίου 1941 και η κατάληψη της Βέροιας απ τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις πέντε το απόγευμα. Λίγο πριν απ την είσοδο των Γερμανών στην πόλη και ενώ τα στούκας πετούσαν χαμηλά πάνω απ την πόλ, έφυγα απ το σπίτι να πάω σε ένα απ τα χωράφια μας που βρίσκονταν κοντά στο σταθμό απ τη μεριά του ποταμού. Για να πάω σ αυτό το χωράφι ακολουθήσα την σημερινή οδος Σταδίου. Την ώρα που έφτασα στο υψωματάκι απέναντι απ τα Σφαγεία στο βάθος του δρόμου που στρίβει για το Παραγαροχώρι ο δρόμος, έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι Μοτοσικλετιστές και αμέσως μετά τα τάνκς. Στο μεταξύ τα Στούκας πετούσαν πάνω απ τη φάλαγγα με κατεύθυνση την πόλη. Καθώς ήμουν προϊδεασμένος χωρίς να το θέλω αναρωτήθηκα «Και τώρα τί...».

Όταν έφτασα στο χωράφι, μερικοί γείτονες γύριζαν απ το σταθμό φορτωμένοι με διάφορα τσουβάλια και δέματα. Ύστερα απ λίγη ώρα ρώτησα κάποιον από που το πήρε αυτό, μου απάντησε οτι στο «σταθμό ανοιξαν τις αποθήκες του στρατού και ο καθένας παίρνει ό,τι του αρέσει».

Μια και ήταν πολύ κοντά ο σταθμός απ το χωράφι αποφάσισα να πάω και εγω να δω τι ακριβώς γίνεται. Πράγματι όταν έφτασα στο σταθμό αρκετοί απ τα γύρω χωράφια και την πολή ακόμα έπαιρναν απ τις ανοιχτές πλέον αποθήκες ο καθένας που βρέθηκε εκεί ό,τι του άρεσε: Ζάχαρη, ρύζι, σαπουνί κλπ τρόφιμα και διάφορα εργαλεία. Σε μία διπλανή αποθήκη υπήρχε οπλισμός: όπλα, περίστροφα, χειροβομβίδες, σφαίρες κλπ. Εγώ έκανα δυό δρομολόγια. Το ένα με λίγη ζάχαρη και ένα μικρό τσουβαλάκι σταφίδες και το άλλο με ένα κιβώτιο που περιείχε 9 περίστροφα και 9 κουτάκια σφαίρες για τα αντίστοιχα περίστροφα. Αφου πήρα τα περίστροφα δεν ξαναπήγα φοβούμενος να μην με δεί κάποιος

και μου τα πάρει ή και με καταδώσει. Είχα χώσει το κιβώτιο μέσα στα χόρτα και περήμενα να νυχτώσει για να τα κρύψω. Μέχρις ότου νυχτώσει άνοιξα μια αντίστοιχη με το κιβώτιο τρύπα δίπλα απ την καλύβα και καταχώνιασα μέσα. Δεν υπήρχε κίνδυνος να καταστραφούν γιατί εκτός του οτι το εξωτερικό ξύλινο κιβώτιο ήταν διαποτισμένο με «γράσο» το εσωτερικό ήταν από χοντρή γαλβανιζέ λαμαρίνα. Την ύπαρξη αυτού του κιβωτίου δεν την γνώριζε κανείς άλλος.

Γύρω στα τέλη του Νοέμβρη διάβασα στην εφημερίδα «Νέα Ευρώπη» μια ανακοίνωση που ζητούσε απ αυτούς που είχαν οποιοδήποτε όπλο να τα παραδώσουν. Ανυσήχησα, αλλά σε λίγο το ξέχασα. Τον Φλεβάρη του 1942 τα πράγματα έσφουζαν και η μια ανακοίνωση διαδέχονταν την άλλη. Τώρα πλέον οι ανακοινώσεις δεν αρκούσαν στο να τα «παραδώσουν» συνέχιζαν τοτι «οσοι δεν θα παραδώσουν οχι μόνο θα τιμωρηθούν, αλλά θα τιμωρηθούν αυστηρά-παραδειγματικά» και οτι πριν από μερικές μέρες εκτελέστηκαν δύο κάταχοι όπλων. Ύστερα απ αυτό άρχισαν να με ζώνουν τα φίδια με τη σκέψη μήπως με ειδη κάποιος όταν τα έκρυβα.

Στο χώρο των Τσαγκαράδων είχε αρχίσει το ψού-ψού και ο ένας έψαχνε να βρεί τον άλλο. Δεν πέρασε πολύς καιρός καθώς έβγαινα από το σπίτι με πλησιάζει ο πρώην μαστοράς μου και μου έκλεισε ένα ραντεβού. Πήγα και αφού συζητήσαμε διάφορα σχετικά με το κακό που μας βρήκε και τη συμπεριφορά των Γερμανών, μπήκε και το θέμα αν γνωρίζουμε κάποιον που να έχει κρύψει κάποιο όπλο.

Για άλλη μια φορά τα φίδια άρχισαν να με ζώνουν και με έζωναν γιατί τίποτα δεν ήταν ακόμα ξεκάθαρο ποιός είναι ποιός. Και δεν ήξερα γιατί εγώ είχα προπολλού σταματήσει να δουλεύω

Τσαγκάρης.Κάθε μέρα που περνούσε τα πράγματα έσφυγγαν.Τώρα πιά τα φίδια κάθε μέρα που περνούσε δεν με έζωναν μόνο αλλά άρχισαν και να με τρώνε.Άρχισα να κατεβαίνω πιά συχνά στο χωράφι για να δώ αν τα πράγματα εξακολουθούν να είναι όπως τα άφησα.Τα πάντα ήταν στη θέση τους.Τίποτε το ξεχωριστό δεν είχε συμβεί.Αυτό όμως δεν έλυνε το πρόβλημα.Έπρεπε βρεθεί κάποια λύση.

Τα αδέρφια μου πριν μας επιτάξουν τα ζώα στο αλβανικό πόλεμο ήταν αγογιάτες-κυρατζίδες.Οι κυρατζίδες λόγω της φύσης της δουλειάς κλέφτες,λύκοι,ξενητιά κλπ πολλοί οπλοφορούσαν.Γι αυτόν ακριβώς το λόγο στο σπίτι μας προπολεμικά υπήρχε ένα περίστροφο.

Μια μέρα γυρνώντας στο σπίτι από μία σύσκεψη στην οποία ο ομιλητής επανέφερε το θέμα των όπλων ρώτησα τον μεγάλο αδερφό μου Αντώνη,που να βρίσκεται άραγε εκείνο το περίστροφο.Η απάντηση του ήταν ότι το «έδωσα».Και όταν του είπα ότι δένει κανείς όπλο αυτήν την εποχή μου απάντησε ότι «εκεί που το έδωδε» και σίγουρος είναι και καλό ρόλο θα παίξει.Αυτό ήταν.Αμέσως ξαλλάφρωσα.Τώρα πιά θα μπορούσα να τον κάνω κοινό του επτασφράγιστου μυστικού μου.

Έτσι μόλις μου δώθηκε η ευκαιρία του άνοιξα την καρδιά μου.Με συνεχάρει και μου ότι αυτές τις μέρες θα συναντηθεί με τον άνθρωπο που έδωσε αυτό που είχαμε στο σπίτι και αφού «τακτοποιηθεί» το θέμα θα με πάρουν και μένα για να τα πάρουν.Πράγματι ύστερα από καμιά δεκαπενταριά μέρες πήγαμε και τα πήραμε.Μαζί με τον αδερφό μου ήταν ο Μανώλης Ζαρκάδας.Δίπλα στην ποταμιά περίμενε ένας άλλος με ένα γαϊδουράκι.Έβαλαν το κιβώτιο επάνω και αφού πέρασαν το ποτάμι όλοι μαζί χάθηκαν απέναντι στη σκιά του μύλου του κ.Ντούφοπουλου.

Τον Γ. Ζαρκάδα τον συνέλαβαν την άνοιξη του 1944,στο μεγάλο μπλόκο και πέθανε απ τα βασανιστήρια στο στρατόπεδο του Παύλου Μελλά στη Θεσσαλονίκη.

Έτσι λοιπόν,εκτός απ την παλιά μου σχέση με την Αριστερά που ήδη με είχαν αναζητήσει το γεγονός αυτό επιτάχυνε την συμμετοχή μου στην οργάνωση του ΕΑΜ Νέων τον Οκτώμβρη του 1942,την ΕΠΟΝ τον Φεβρουάριο του 1943 και στον ΕΛΑΣ,τον Απρίλη του 1944 όπως φαίνεται και από τα πιστοποιητικά αναγνώρισης της ιδιότητάς μου σαν αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης και του αντιδικτατορικού αγώνα.

Κάθε λαός έχει την ιστορία του και λαός μας την δική του.Μακράνη και πλούσια σε προσφορά και θυσίες για τη δημιουργία του Παναθρώπινου υλικού και πνευματικού πλούτου.Το ότι η ιστορία του λαού μας έχει ρίζες αιώνων είναι αναμφισβήτητο γεγονός.Όπως να αναμφισβήτητο είναι και το γεγονός ότι η Νεοελληνική ιστορία αρχίζει μετά το 1821.Όταν οι Έλληνες αποφάσισαν να επανασυνδεθούν με αυτές τις ρίζες.Να τις ανασύρουν από τα βάθη των αιώνων και να δημιουργήσουν κρατική οντότητα.

Και Νεοελληνική ιστορία μας λέει πως το Σώμα της Ελλάδας λόγω του τρόπου διακυβέρνησης απ το 1821,υποφέρει από πολλές και ανίατες αρρώστιες.Μερικές από αυτές όπως ο εμφύλιος πόλεμος και ο διχασμός οφείλονται στον τρόπο που αναγεννήθηκε το Ελληνικό κράτος και τον τρόπο που διαμορφώθηκε-στήθηκε ύστερα από το Αστικό-Φεουδαρχικό συμβιβασμό η κρατική Αστικό-Τσιλφικαδική κρατική εξουσία.

Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι από το 1821 και μετά το πακέτο εξέγχου στον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας το είχε η Αγία Τριάδα,που την αποτελούν α) Φεουδάρχες,β) Κλήρος και γ) Προεστοί..Σε αυτήν την Αγία Τριάδα με ένα μεγάλο ποσοστό συμμετείχαν και οι ξένοι με κύριο μέτοχο ανάμεσα στους ξένους η Αγγλία,που επέβαλε και τη βασιλεία και μέσω του Βασιλιά θα έλεγχε και την Αγία Τριάδα.

Ιστορικά φορέας της Επανάστασης το 21,ήταν η νεογέννητη Αστική τάξη.Σαν νέος επαναστατικός φορέας ήταν και φορέας ενός νέου επαναστατικού προγράμματος.Ένος αστικού προγράμματος ανάπτυξης και προόδου σε σχέση με τη Φεουδαρχία.Για να καταλυθεί η χιόχρονη φεουδαρχία και η τεσσάρων αιώνων κατοχή από τον πιο σκληρό εκφραστή της την Οθωμανική Αυτοκρατορία και για να υλοποιηθεί το δικό της πρόγραμμα ανάπτυξης και προόδου η αστική τάξη έπρεπε να λύσει μερικά βασικά προβλήματα α)Το περιεχόμενο-ούσια της Επανάστασης να είναι Κοινωνικό-Απελευθερωτικό από την αρχή μέχρι το τέλος και όχι μόνο Απελευθερωτικό όπως το

ήθελε η αγία Τριάδα β) Το γεγονός αυτό την υποχρέωνε να ηττηθεί η Αγία τριάδα σε όλα τα επίπεδα και κυρίως στην οικονομία.γ)Ο μόνος τρόπος να ηττηθεί οικονομικά η φεουδαρχική κάστα ήταν όχι μόνο να πεί στο λαό-ραγιά,αλλά και να τον πείσει οτι εκτός απ τα Τούρκικα τσιφλίκια,θα μοιράσει στο λαό και τα τσιφλίκια των ελλήνων τσιφλικάδων.δ) να αφαιρέσει όλα τα προνόμια του κλήρου και τις φορολογικές επιβαρύνσεις από τους ώμους του ραγιά και της μικρής και αδύναμης εστια των μικροαστικών ομάδων που είχαν δημιουργηθεί στο εσωτερικό της χώρας.Το ίδιο έπρεπε να κάνει και με τις δομές και τους θεσμούς εξουσίας που αυτή είχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον κατακτητή.Χωρίς τη λύση αυτών των προβλημάτων και την στήριξη εξολοκλήρου στο λαό-ραγιά ήταν φύση αδύνατο να επικρατήσει αστική.

Η Επανάσταση του 21,δεν είχε μόνο το άρωμα του Διαφωτισμού,της Αναγέννησης και του Ουμανισμού,αλλά είχε και το περιεχόμενο της Γαλλικής.Σε αυτό το πιάνιο έργο η αστική μας τάξη τον μόνο σύμμαχο που είχε ήταν ο λαός-Ραγιάς και την Ευρωπαϊκή διανοήση.Ο φορέας και το ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο-προσωπική ελευθερία πολιτική ισότητα κλπ-οχι μόνο ήταν αλλά και επέβαλαν να είναι Κοινωνικό-Απελευθερωτική.Και έπρεπε να ήταν γιατί μόνο με αυτό το περιεχόμενο και στήριξη στο λαό-ραγιά πορούσε να ελπίζει οτι θα επικρατήσει.

Πράγματι η Επανάσταση του 1821,ήταν κοινωνικό-απελευθερωτική.Ο συσχετισμός των δυνάμεων όμως και η ιστορική συγκυρία,(Ιερά Συμμαχία κλπ αντίξοες συνθήκες) και κυρίως το ότι οι οικονομικοί ηγέτες της επανάστασης δεν είχαν επενδυμένα τα κεφάλαιά τους στην Ελλάδα που ήθελαν να αναγεννήσουν από τις στάχτες.Το γεγονός αυτό ήταν καθοριστικής σημασία για την έκβαση της επανάστασης.Αν είχαν επενδεδυμένα τα κεφάλαιά τους εδώ και αν έβαζε στο πρόγραμμά της,εκτός από την προσωπική και πολιτική ελευθερία και το μο΄΄ιρασμα της γής στο λαό-ραγιά,αλλη θα ήταν η πορεία έναρξης και η κατάληξη της επανάστασης.Τότε οι διακηρύξεις των αστών δεν θα είχαν μόνο ιδεολογική επένδυση,αλλά και ουσιαστική σύγκρουση:οικονομικό-κοινωνική.Η σύγκρουση θα έδινε τη νίκη στους αστούς και η επανάσταση θα ήταν πράγματι Κοινωνικό-Απελευθερωτική και όχι μόνο Απελευθερωτική.Η οικονομία της Ελλάδας από γεωργική-φεουδαρχική θα μετατρέπονταν σε αστική.Τότε άλλη θα ήταν η πορεία της Ελλάδας.

Από αυτήν οικονομικό-κοινωνική σύγκρουση αν γινόταν με συντονισμένες αστών και λαού-ραγιά όσο και αν βοηθούνταν από τον δυνάστη,η Αγία,ομοούσια και αχώριστη τριάδα,οσο χαμηλό και αν ήταν το γνωστικό επίπεδο του λαού-ραγιά και η επίδραση που αυτή ασκούσε νικητής θα έβγαине η αστικο-Λαϊκή Επανάσταση.

Η Φεουδαρχία ήταν το σύστημα με το οποίο κυβερνούσε ο κατακτητής δυνάστης την Οθωμανική του Αυτοκρατορία.Για να μην αποσχολεί στρατό και να μην χάνει χρόνο προκειμένου να εισπράτει τους φόρους υποτελείας,έπρεπε να βρεθεί τρόπος να συνεργαστεί με την εθιμική ηγεσία των Ελλήνων,για την από κοινού εκμετάλλευση του ραγιά. Προϋποθεση όμως για να υπάρξει αυτή η συνεκμετάλλευση έπρεπε να υπάρχει και η ταύτιση συμφερόντων στην από κοινού εκμετάλλευση του ραγιά.Για να πετύχει αυτόν το σκοπό βοήθησε να δημιουργήσουν και οι Έλληνες σε μικρογραφία τη δική τους Φεουδαρχική τάξη.Σε κάποια φάση αναπτυξης αυτή η τάξη συνειδητοποίησε οτι τα συμφέροντά της ερχονταν πλέον σε αντίθεση με αυτά του δυνάστη και οτι αν δεν ήταν κατακτημένη η χώρα όλο τα οφέλη θα έπαιρνε αυτή.Με αυτό και μόνο το σκεπτικό οταν ωρίμανσαν οι συνθήκες πήρε μέρος την τελευταία βέβαια στιγμή και τις περισσότερες φορές με το ζόρι και τη βία.Τα ταξικά συμφέροντα της Αγία και ομοσίου Τριάδας,δεν έρχοντα τώρα πλέον σε αντίθεση μόνο με αυτά του κατακτητή,αλλα και με αυτά της επερχόμενης αστικής επανάστασης.Της τάξης των αστών,που η Επιστήμη,η Τεχνολογία και νέες ανακαλύψεις όχι μόνο την έφεραν στο προσκήνιο αλλά και το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι της ανέθεσε το ιστορικό καθήκον να ανατρέψει το φεουδαρχικό σύστημα ζωής της τότε κοινωνία των Ανθρώπων που στηρίζονταν στην έγγεια ιδικτησία και τη θέση του να επιβάλει το καφαλαιοκρατικό σύστημα-καθεστώς.

Πάρα το συμβιβασμό-νική της Αγίας τριάδας,κάθε μέρα που περνούσε η αντίθεση αναμεσα στους φεουδάρχες και του ς αστούς μεγάλωνε.Κάθε φορα λοιπόν,που θίγονταν τα συμφέροντα της Αγίας τριάδας το ΣΩΜΑ της Ελλάδας,αρρώσταινε,πονούσε μάτωνε.Οι φεουδαρχό-τσιφλικάδες έχονταν διατηρήσει-περισώσει τα ιδιοκτησιακά τους στοιχεία ανέπαφα και άθικτους τους δομικούς

μηχανισμούς προκειμένου να διατηρεί τον έλεγχο της εξουσίας κατέφευγε σε διάφορα μέτρα-τεχνάσματα.Και όταν οι δυνάμεις της,που στο μεταξύ εξασθενούσαν δεν της έφταναν ζητούσε και τη βοήθεια των ξένων.

Τα μέτρα,τα τεχνάσματα και τα μέσα που χρησιμοποιούσε,ούκ κι έστι αριθμός.Από τα χάρδια,την εξαγορά,τη διαφθορά και την απειλή μέχρι και τον εμφύλιο πόλεμο.Την πρώτη θέση στα τεχνάσματα την έχει πάντα ο εκλογικός νόμος.Τη δεύτερη το εκλογικό πραξικόπημα,ο στρατιωτικός Νόμος και το στρατιωτικό πραξικόπημα.Αυτά όταν δεν αποδίνουν τα διαδέχονται η ανοικτή δικτατορία και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος είναι αυτός που ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς με τους«ατακτους»,τους «απείθαρχους» και τους ονειροπόλους οραματιστές μιας καλύτερης,μιάς ζωής που να μπορεί ο Άνθρωπος να διατηρεί την Ανθρώπινη υπόσταση.

Το ωραίο είναι ότι οι «αρρώστειες»αυτές που όχι μόνο εμποδίζουν την ανάπτυξη της χώρας,υπονομεύουν την εθνική ανεξαρτησία,ταλαιπορούν το λαό,πολλές φορές τον βασανίζουν και κατά διαστήματα τον αποδεκατίζουν.Αυτές τις δομές,αντιλήψεις και μηχανισμούς κλειδιά στην κρατική μηχανή,για τους οποίους η αστική τάξη κατηγορούσε την Αγία Τριάδα και ό,τι αντιδραστικό είχε στους κόλπους της,όταν πήρε αυτή το πακέτο ελέγχου,δεν θέλησε για άλλη μια φορά να ξεκαθαρίσει στους λογαριασμούς με τις αντιδραστικές δυνάμεις.Αφησε άθεκτη την οικονομική της δύναμη.Αφησε ανέγγιχτους όλους τους κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς.Δεν απαλωτρίωσε τα Τσιφλίκια,δεν χώρησε την Εκκλησία από το κράτος κλπ,υποχρεώθηκε αυτά τα ίδια μέτρα,μέσα και τεχνάσματα όχι μόνο άπλως να τα ανέχθει αλλά και να τα χρησιμοποιήσει κατά κόρο ενάντια στις προοδευτικές λαϊκές δυνάμεις.

Τα τσιφλίκια για να διανεμηθούν στους αγρότες,δεν απαλωτρίωθηκαν αλλά εξαγοράστηκαν από το δημόσια και χρεώθηκαν την αποπληρωμή οι αγρότες.Αν θυμάμαι καλά μέχρι το 1952 υπήρχαν ακόμα τσιφλίκια.

Αυτά ακριβώς τα ταξικά συμφέροντα άφησε άθικτα και ανέπαφα ήταν που επέβαλαν η επερχόμενη επανάσταση και η αστική να είναι μόνο και αυστηρά Απελευθερωτική και να μην έχει καμιά σχέση με το κοινωνικό-οικονομικό σκέλος.Γι αυτό και μετά τον συμβιβασμό της αστικής τάξης,που σήμαινε νίκη της φεουδαρχίας εξαπέλησε απηνή διωγμό όχι μόνο ενάντια στους αγωνιστές,αλλά και όσους υποστήριζαν να μπει σε εφαρμογή και το κοινωνικό-οικονομικό της σκέλος.Το σκέλος,που θα επέτρεπε που θα επέτρεπε στην αστική τάξη έστω και αργά να έρθει στο πολιτικό-οικονομικό προσκήνιο για να αρχίσει ομαλά πλέον η οικονομική,αλλά και την κοινωνική ανάπτυξη του τόπου.

Η πρώτη προσπάθεια να ανατραπεί αυτός ο σχετισμός έγινε α)το 1843,ακολούθησε το 1909,μετά την Μικρασιατική Καταστροφή. Προσπάθεια έγινε και μεταπελευθερωτικά και ολοκληρώνεται με την πτώση της χούντας.Ήταν τόσες και τέτοιες η διαπλοκές της Αγίας Τριάδας με τον παλιό δυνάστη και τόσες οι παραχωρήσεις στους ξένους για να ελέγξει την εξουσία της νεογέννητης κρατικής οντότητας,που Χρειάστηκε να περάσουν 153 χρόνια για να αλλάξει ο σχετισμός στα ποσοστά ελέγχου της εξουσίας.

Το κοινοβούλιο και οι εκλογές είναι τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και του κεφαλαιοκρατικού συστήματος παραγωγής και ζωής.Όταν οι δυνάμεις της αστικής τάξης δεν της φτάνουν για να λειτουργήσει η δημοκρατία,το κοινοβούλιο μέσω των εκάστοτε εκλογικών Νόμων,ήταν και είναι η πιο ραφινάτη κοινοβουλευτική δικτατορία.Και επειδή κάποιος,θα αναρωτηθεί;Μα είναι δυνατόν σε πλέρια αστική δημοκρατία και εν όψει της τρίτης χιλιετίας να ισχυρίζεται κάποιος ότι δεν έχουμε και δεν ζούμε σε καθεστώς κοινοβουλευτικής δημοκρατίας.Η απάντηση είναι πως,όταν μέσω των εκλογικών Νόμων,της εξαγοράς,της διαφθοράς και της απειλής κυβερνά-ασκεί εξουσία το 38 ή και το 40% ακόμα,αυτό δεν σημαίνει ότι η θέληση των ολίγων επιβάλλεται επί των πολλών.Πιο άλλο επιχείρημα πρέπει να επικαλεστεί κάποιος για να αποδείξει του λόγου το αληθές.

Η αστική τάξη διακηρύττει ότι η πλειοψηφία κυβερνά και η μειοψηφία ελέγχει.Ότι το κοινοβούλιο εκλέγεται και λειτουργεί με βάση αυτήν την αρχή.Όταν αυτή κατατρατηγείται αναρωτιέται κανείς σε τί διαφέρει η ανοικτή δικτατορία από την κοινοβουλευτική.Και το πιο τραγικό είναι ότι στην πατρίδα

μας από την ημέρα της παλιγγενεσίας μέχρι και σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές ο λαός μας δεν έχει γνωρίσει το πλεονέκτημα της κοινοβουλευτικής όπως την εννοεί στις διακηρύξεις της η αστική τάξη αυτή η κοινοβουλευτική δημοκρατία και όταν ακόμα δεν είναι κοινοβουλευτική δικτατορία είναι μία κατ'επίφαση «δημοκρατία». Ένα ψευδεπίγραφο της δημοκρατίας.

Ο ελληνικός λαός δεν έννοιωσε, δεν χάρηκε, δεν βίωσε, πολύ περισσότερο δεν συμμετείχε ποτέ μέχρι σήμερα στα κέντρα που πέρνονται οι αποφάσεις για τη ζωή του και το μέλλον της πατρίδας του. Η άρχουσα τάξη ισχυρίζεται ότι την εξουσία την αντλεί από το λαό. Αν την αντλούσε από το λαό δεν θα κατέφευγε στα παλιά γνωστά μέσα, μεθοδές και τεχνάσματα. Πολύ περισσότερο δεν θα της χρειαζόνταν τα καλπνοθευτικά εκλογικά συστήματα, η εξαγορά, η διαφθορά και όλες οι μορφές σωματικής και πνευματικής βίας και ο εμφύλιος πόλεμος.

Αν πράγματι αντλούσε όπως ισχυρίζεται τη εξουσία από το λαό θα της αρκούσε η κοινοβουλευτική δημοκρατία. Βέβαια, στα μέσα αυτά καταφεύγει όταν οι λαϊκές δυνάμεις μέσω των αγώνων βάζουν το πρόβλημα της αναδιανομής του κοινωνικά παραγόμενου εθνικού πλούτου και τον εμφύλιο πόλεμο όταν το λαϊκό κίνημα της αμφισβήτησης την εξουσία.

Με εξασθενημένο τον έλεγχο από την Αγία Τριάδα, με διατήρησης όμως αν όχι και με αύξηση του ποσοστού του ξένου παράγοντα και κάτω από φασιστικό δικτατορικό καθεστώς φτάσαμε στο 1940. Και λέω για αύξηση του ποσοστού γιατί είχαμε φτάσει στο σημείο οι Άγγλοι να θεωρούν την Ελλάδα και τα προβλήματα της ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ τους πρόβλημα.

Με δέμενα χειροπόδαρα λαό και χώρα από την Βασιλό-Ματαξική τετράχρονη δικτατορία φτάνουμε στην 28η Οκτωβρίου του 1940. Η Ελλάδα μπαίνει στο πόλεμο κατά του φασισμού με άλτα όλα τα κοινωνικό-οικονομικά και πολιτικά προβλήματα που άφησε άλτα το 21 και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Το δήλημα που έμπαινε πλέον για τους Έλληνες και την Ελλάδα ήταν : αν μετά τον πόλεμο θα λύνονταν αυτά τα χρονίζοντα και καυτά προβλήματα που από χρόνια αποτελούσαν προϋπόθεση για να μπει η χώρα στην πλειάδα των Ευρωπαϊκών χωρών ή μετά τον πόλεμο θα επανέρχονταν ξανά το καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών την Απάντηση στο δήλημα την έδωσε ο λαός με την οργάνωση της Εθνικο-Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια όλες τις άλλες αντίστοιχες Αντιστασιακές οργανώσεις που ήταν απαραίτητες για αυτόν τον τιτάνο αγώνα που ανοίγονταν μπροστά του. Οι οργανώσεις αυτές ήταν: Ο Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και η Εθνική Πολιτοφυλακή (ΕΠ). Οι Έλληνες με ελάχιστες εξαιρέσεις σε πανστρατιά και έχοντας οργανώσει τις αντίστοιχες πολιτικές και στρατιωτικές δόμες μέσω της Αντίστασης αποφάσισαν όχι μόνο να απελευθερώσουν της χώρα από την τριπλή κατοχή, αλλά και να λύσουν τα οσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλτα το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη σχεδόν αστικο-τσιφλικόδικη εξουσία, έτσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και λήξει του Β' Παγκοσμίου πολέμου να μην ξαναεπιστρέψει η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

Η Εθνική Αντίσταση του 1941-44, ιστορικά και πραγματικά ήταν η συνέχεια του 1821. Σκοπό και στόχο είχε να ολοκληρώσει αυτό που δεν έγινε τότε λόγω του συμβιβασμού της τότε Αστικής τάξης με την Αγία Τριάδα : Να υλοποιήσει μαζί με την απελευθέρωση της χώρας και το κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό σκέλος της αστικής Επανάστασης, που έμεινε έκτοτε άλτο και έπρεπε να λυθεί. Χωρίς τη λύση αυτού του σκέλους δεν μπορούσε η χώρα να αλλάξει τις δομές, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς που είχε παγιώσει ο αστικο-τσιφλικόδικος συμβιβασμός.

Στην ιεράρχηση των στόχων της Αντίστασης την πρώτη θέση είχε η απελευθέρωση και ο δεύτερος να συνταχούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα μόνο για μάς τους Έλληνες, να πάρουμε τα οσα προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε και ο τρίτος, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας

Είναι αλήθεια ότι αυτός ο Βράχος, βρίσκεται σε ένα από τα στρατηγικά σημεία, τα πιο ευαίσθητα και καθοριστικά των ζωτικών αρτηριών επικοινωνίας της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Μερικοί μάλιστα

τόσο το 21, όσο και το 1941-44, ισχυρίζονται προκειμένου να δικαιολογήσουν την απραξία τους ότι όσο θα υπάρχει Βρετανική Αυτοκρατορία, αυτή η αρτηρία θα υπάρχει και η Αγγλία θα κάκει ό,τι περνάει απ το χέρι της για να την διατηρήσει. Αρα θα κρατά και την Ελλάδα υπο καθεστώς ιδιόμορφης αποικιακής εξάρτησης. Συνεπώς κάθε λαϊκός αγώνας είναι καταδικασμένος να αποτύχει

Είναι γεγονός ότι το ένα σκέλος της άποψης αυτής είναι σωστό. Πράγματι ο βράχος αυτό που ακούει στο όνομα Ελλάδα, βρίσκεται σε ένα από τα πιο στρατηγικά σημεία κλπ. Είναι γεγονός ότι έτσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ελλάδα μετά το 21 και παγκόσμια η άποψη αυτή έπαιζε κάποιο ρόλο τότε για την Αγγλία και εξακολουθεί να παίζει και τώρα για την Αμερική. Ο ρόλος αυτός όμως δεν είναι ο μόνος και ο καθοριστικός που καταδικάζει την Ελλάδα να ζει κάτω από αυτό το ιδιόμορφο αποικιακό υπο την Αγγλία μετά το 21 και της Αμερικής τώρα.

Εκείνο που καθορίζει η εξάρτηση είναι οι πολιτικό-οικονομικές και κοινωνικές δομές, θεσμούς και μηχανισμούς εξάρτησης που έχει δομήσει ο αστικο-τσιφλικάδικος συμβιβασμός για να απολκείσει το Ραγιά από τα όποια δικαιώματα του αναλογούσαν και κυρίως ο συσχετισμός των δυνάμεων ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και το λαϊκό κίνημα.

Η αστική τάξη όπως το 21 για να πάρει μερικά ψίχουλα εξουσίας όχι μόνο εγκατάλειψε-πρόδωσε το λαό-ραγιά αλλά συντάσσόμενη με τον φύσει εχθρό της, την Αγία Τριάδα τον πολέμησε κιάλας. Το ίδιο έκανε ένα μέρος της στην κατοχή και στο σύνολό μετά την απελευθέρωση.

Βέβαια, οι δομές, οι θεσμοί και οι μηχανισμοί θα έπαιζαν τον ρόλο τους αν η αστική τάξη συντάσσονταν με το λαό στην κατοχή, έπαιρνε και αυτή μέρος στην Αντίσταση όπως της ζητήθηκε-παρακλήθηκε να πάρει και αρνήθηκε, ή εστω αν δεν συντάσσονταν με τους φύσει εχθρούς της την αντιδραστική φασιστική Δεξιά και τους ξένους, οι Αγγλούς θα ήταν υποχρεωμένοι να ερθούν στην Ελλάδα σαν στρατός κατοχής και όχι σαν «ελευθερωτές». Να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Έλληνες. Μια τέτοια κατοχή με συντονισμένες τις εθνικές δυνάμεις όχι μόνο δεν θα άντεχε στο χρόνο, αλλά θα έδινε και οριστική λύση στην εθνική ανεξαρτησία.

Ιστορικά κάθε αναδυόμενη τάξη για να γίνει τάξη για τον εαυτό της, πρέπει να περάσει χρόνος. Να κάνει αγώνες και να δώσει μάχες με τους φύσει εχθρούς της. Συνεπώς έχει να λύσει τρία βασικά προβλήματα α) την στρατηγική των μελλοντικών στόχων της σαν τάξη β) Να προσδιορίσει τους φύσει έχθρους της και γ) τους συμμάχους με τους οποίους θα υλοποιήσει την ιστορική της αποστολή σαν τάξη που θα διαδεχθεί την τάξη που κατέχει την εξουσία.

Στρατηγικός στόχος είναι η κατάληψη της εξουσίας για να εφαρμόσει το επαναστατικό της πρόγραμμα. Συνεπώς Φύσει εχθρός κάθε τάξης που θέλει να καταλάβει την εξουσία είναι αυτή που την κατέχει και στην περίπτωση της αστικής ο άσπρονδος εχθρός ήταν ο χιλιόχρονος Φεουδαλισμός. Συνεπώς φύσει εχθρός της αστικής τάξης είναι οι Φεουδάρχες που εξουσιάζουν αυτό το καθεστώς. Κάθε νέα τάξη δεν μπορεί από την αρχή να αμφισβιτήσει τη νομιμότητα του παλαιού καθεστώτος. Το ίδιο δεν μπορεί να αποσπάσει αμέσως το λαό που είναι η πηγή του πλούτου και της δύναμης απ την επιρροή του παλιού καθεστώτος. Όμως κάθε προηγούμενο καθεστώς με την πάροδο του χρόνου εξαντλεί τη προοδευτική του δύναμη. Έτσι, προκειμένου να παρατείνει τον χρόνο παραμονής στην εξουσία δεν δυστάζει να καταφεύγει σε μέτρα καταπιεστικά και μέσα βίας ή και στον εμφύλιο πόλεμο ακόμα αν αυτός είναι το μέσο με το οποίο θα διασφαλίσει έστω και για ένα διάστημα ακόμα την εξουσία.

Αυτός λοιπόν αδικημένος και καταπιεσμένος λαό-ραγιάς είναι εκ των πραγμάτων ο φύσει σύμμαχος κάθε νέας τάξης που θέλει να πάρει την εξουσία και στην περίπτωσή μας της αστικής. Σε αυτόν πρέπει να απευθυνθεί και να προβάλλει τα πλεονεκτήματα που θα έχει το νέο καθεστώς που αυτή απαγγέλεται σε σχέση με το παλιό και τα ωφέλη που θα προκείψουν αν γίνει αποδεκτό το πρόγραμμά της. Αυτού τη συμπράταξη θα ζητήσει και αυτός θα βάλει

Σαν φορέας του καινούγιου, η αστική τάξη στον αγώνα για την εξουσία έχει το πλεονέκτημα της τεχνολογία που δημιουργεί την ανάπτυξη, την όποια ανάπτυξη στα επαναστατικά σημεία τα απέρριπτε η παρεμπόδιζε την εφαρμογή τους το φεουδαρχικό καθεστώς. Κανένα προηγούμενο

καθεστώς δεν πέφτει από μόνο του,πολυ πρειςσότερο δεν πέφτει με το φύσημα.Για να πέσει δεν χρειάζονται μόνο αγώνες μακρόχρονους αλλα και σκληρούς.Αυτούς τους αγώνες η ιστορία επιβεβαιώνει οτι δεν τους κάνει η ίδια η αστικής τάξη αλλα ο απλως λαός-ραγιάς.

Αυτόν ακριβώς τον καταπιεσμένο και βασανισμένο λαό-ραγιά καλεί η αστική τάξη να συμπαραταχθεί μαζί του για να πάρει την εξουσία από τους Φεουδάρχες.Οποια ομως και αν είναι η έκβαση του αγώνα για την η για την εξουσία η αστική τάξη ακολουθεί δυό βασικούς δρόμους.Αν στηριγμένη-βοηθούμενη απο το λαό-ραγιά πάρει την εξουσία εκτός απ τον φεουδάρχη φύσει-εχθρό αλλάζει και η θέση τού λαού-ραγιά.Και αυτό γιατί για να καθαρά αστική η αλλαγή,πρέπει α) να αφαιρέσει από τους φεουδάρχες η οικονομική υποδομή-δύναμη και να εξαθρώσει τις δομές και θεσμούς της β) προκειμένου να έχει τη συμμετοχή του λαού-ραγιά πρέπει πέρα απ τις ήδη υποσχέσεις που του έδωσε να κάνει και νέες.

«Η αστική τάξη και οταν ήρθε η εποχή να αμφισβιτήσει τη φεουδαρχία και στη Γαλλία ακόμα η πρώτη της κίνηση δεν ήταν παρά δικαστική από το δικαστικό Παρλαμέντο που είχε δικαστικά μόνο καθήκοντα.Και οι πρώτες κατακτήσεις της«τρίτης τάξεως»θα απειλούνταν γρήγορα με εκμηδένιση,αν η λαϊκή επανάσταση δε σηκώνταν να τις υπερασπίσει :Το Μεγαλείο της 14ης Ιουλίου 1789! Με όλα τα γνωστά επακόλουθα.Ομως πάρα την διάσωσή από το λαό έμεινε μια αστική επανάσταση: η κοινωνική ισότητα δεν πραγματοποιείται,οι χωρικοί αργά και σταδιακά συμμετείχαν στα εθνικά αγαθά,οι υποσχόμενες μεταρρυθμίσεις δεν έγιναν και η τύχη των εργαζομένων,που δεν έχουν το δικαίωμα της απεργίας και του συνασπισμού,δε βελτιώνεται καθόλου»

Αυτός βεβαια που θα το αποδεχθεί δεν θα είναι φύσει σύμμαχος είναι ο λαός που αποτελούσε η πηγή του πλούτου και της δύναμης.υνεπώς ο φύσει σύμμαχός της είναι ο απλώς λαός,οχι βέβαια δεδομένος,ο οποίος θέλει να βελτιώσει τη ζωή του και αν χρειασθεί θα πολεμήσει κιόλα .Αυτόν που θα καλέσει να συμπαραταχθεί μαζί της και επειδή κάθε προϋγούμενο σύστημα-καθεστώς ούτε από μόνο του πεφτει,πολύ περισσότερο δεν πέφτει με το φύσημα θα τον καλέσει να αγωνιστεί στις διάφορες φάσεις ωρίμανσης της αλλαγής με τελικό στόχο την ένοπλη κατάληψη της εξουσίας.

Η 28η ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΥ 1940 ΟΡΟΣΗΜΟ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αυτήν ακριβώς την αυγή του Οκτώμβρη του 1940,η φασιστική Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο.Την ίδια αυτή αυγή άνοιξαν οι ουρανοί και όρμησαν οι καβαλάρηδες της αποκάλυψης.Για την αυγή αυτή,ο παλέμαχος της Αντίστασης,Δηκιγόρος Αχιλλέας Γκούτας,σε ενα του αφιέρωμα στο περιοδικό «Πολιτιστικά δρώμενα» της Στέγης Γραμμάτων Και Τεχνών του Δήμου Βεροίας,για τα πενήντα χρόνια της Εθνική Αντίστασης.γράφει:

«ΚΕΙΝΗ τη Αυγή,χωρίς να το αντιληφθούμε,άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους,πείνα,φονικό,αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες,προδοσίες,αφανισμό,ταπεινώσεις,παράλογο ...

ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που θαληματικά ή άθελα,μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας,εχουν σημαδευτεί για πάντα.Αν ζούνε και οσοι ζούνε ακόμα,τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα κείνης της εποζής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν.ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώμβρη σημάδεψε της ζωή μας...

Η ΑΥΓΗ αυτή δεν σημάδεψε μόνο τη ζωή μας...Μπορούσε,αν δεν είχαμε υποστεί τη νέα άμεση πλέον Αγγλική κατοχή,που ήταν η πιό ωμή,η πιό ξετσιπίωτη επέμβαση,ενω συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ.Η αυγή αυτή,αντί να είναι μιά από τις πιό δραματικές και από τις πιό τραγικές σελίδες στην ιστορία της χώρα μας,να αποτελέσει μια καινούρια αφετηρία,ενα νέο ξεκίνημα και καθώς ήταν ανοιχτοί οι «ουρανοί»θα άνοιγε και ο δρόμος στις καινούριες δημιουργηκές δυνάμεις και τα κόμματα,μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα πολιά πολιτικά κόμματα.Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας,που ήταν όνειρο και προσδοκία του λαού.Τη δημοκρατία που πράγματι θα αντλούσε τη εξουσία από το λαό και θα την ασκούσε με τη σύμφωνη κάθε φορά θέλησή του.Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά,σύσσωμη

και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση ,μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών.Θα συγχρονίζονταν η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περίφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών.

Για να δώσει σάρκα και οστά σε αυτά τα ιδανικά και τα οράματα ο λαός μας εκτός από την πρώτη νίκη που έδωσε στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την επεσόδια του 1940-41, και απορρίπτοντας το αντεθνικό σύνθημα το «εμείς πολεμήσαμε τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι», καθώς και το αήθητο του αξονά στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη, πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-Απελευθερωτικό και στο Συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πετύχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ. Η μοναδική χώρα που δεν έστειλε στα μέτωπα εναντίον των συμμάχων στρατό και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία του άξονα, η μοναδική χώρα που ανέπτυξε σε όλη την ελληνική επικράτεια: σε κάμπους, βουνα και θάλασσα, σε πόλεις και χωριά με την ίδια ένταση αντιστασιακές οργανώσεις.

Δεκατρείς γερμανικές μεραρχίες προσπαθούσαν με τα σύγχρονα πολεμικά μέσα να πνίξουν την μεγαλιώδη ένολη και πολιτική τετράχρονη Αντίσταση του λαού μας. ?????????? πείνα ??????????/

Αυτές είναι λίγες μόνο από τις περγαμηνές του λαού μας, αν δε υπήρχε η αγγλική επέμβαση, η μετααπελευθερωτική εποχή αυτό το όνειρο μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Και μπορούσε γιατί ανεξάρτητα από το κόστος που πλήρωσε ο λαός στον Αλβανικό πόλεμο και την τετράχρονη κατοχή μέσα από αυτό τον υπεράνθρωπο και τον τιτάνιο αγώνα ο λαός μας βγήκε ψημένος και ατσαλωμένος στη φωτιά και στο σίδηρο του Εθνικού και αντιφασιστικού αγώνα. Στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και ειδικά της κατοχής, του λαός μας του δώθηκε η ευκαιρία για πρώτη φορά ύστερα από το 21, να αποκτήσει πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του και γι αυτό περήφανος για το μέγεθος της προσφοράς του όχι μόνο προς το έθνος των Ελλήνων, αλλά και την οικουμένη βρέθηκε έτοιμος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα είχε ανοιχτούς με τους ξένους και ντόπιους αφέντες,

Ήταν αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην μικροπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιων «ελέω Θεού» και εμπόρων του «πατριωτισμού» και της «εθνοπροσύνης», υπόχρεώνει ένα λαό να καταφύγει για να επιζήσει. Σε αυτόν τον αγώνα σφυρηλατήθηκε μία νέα, περήφανη γενιά, εμπνευσμένη από τα καινούρια ιδανικά που είχαν φτερώσει τους λαούς στην διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα, με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τον εισβολέα το 40, και τους τρεις κατακτητές του 1941-44, της είχε εμψυχήσει. Μιά Νέα Γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας μπορούσε όχι μόνο να σηκώσει τον ηλιο της Ελλάδας απ τη λάσπη, αλλά ήταν αποφασισμένη να σφίξει για άλλη μια φορά τα δόντια, να ανατάξει τις δυνάμεις και να δώσει όσες ακόμα θυσίες χρειαζόταν για να γίνει το όραμα πραγματικότητα.

Είναι αλήθεια ότι πολλοί Έλληνες και κυρίως αυτοί που δεν πίστευαν στη δύναμη του απλού ανθρώπου και κυρίως στην ικανότητά του να υλοποιήσει αυτά τα οράματα χαρακτήρισαν, με εξαίρεση τον αλβανικό πόλεμο, ολό τον τετράχρο αγώνα μια ουτοπία. Ασπάστηκαν τα διαφορα συνθήματα με πρώτο και καλύτερο το «εμείς πολεμήσαμε τώρα άς πολεμήσουν και οι άλλοι για μάς» και δίνοντας ο καθένας τη δική έννοια στη λέξη ουτοπία απάντησαν: «Για ποιά ουτοπία αλήθεια αξίζει να πεθάνουμε;». και κάθισαν αμέριμνοι στο σπιτάκι ή προεκτείνοντας το σύνθημα ειπαν μέσα τους, «δικαιολογώντας» και τη στάση τους «ας έρθουν αυτοί για τους οποίους πολεμήσαμε να μας απελευθερώσουν» Ξεχνώντας ή μή γνωρίζοντας ότι αυτοί που θα έρθουν να μας «απελευθερώσουν» ότι αν δεν είναι οι ίδιοι οι Έλληνες ελευθερωτές, θα έρθουν όχι για να μας «απελευθερώσουν» αλλά για να επιβάλουν την προπολεμική τάξη πραγμάτων.

Οι άνθρωποι αυτοί εκτός απ την πιο πάνω λαθεμένη εκτίμηση, δεν μπόρεσαν να δούν σωστά μερικά ακόμα πράγματα: α) Την εποχή εκείνη δεν ήταν ο λαός, αλλά η Ελλάδα που ερωτοτροπούσε με την Ουτοπία: Να μην επανέλθει μετά την απέλευθέρωση στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

Ηθελε η καημένη ύστερα από εκατόν εικοσι χρόνια μιας μοντέρνας σκλαβιάς σε σχέση με αυτήν των Τούρκων και μιας πύο ραφινάτη τυραννία να βρεί τον εαυτός. Να γίνει Ελλάδα, να νοιώσει Ελλάδα, να πάψει επιτέλους να είναι μπανανία και το κλοτσοσκούφι του καθένα. Να ζησει τα δικά της ιδανικά, τα δικά της οράματα. Και για να τα ζήσει έπρεπε να είναι ΕΛΕΥΘΕΡΗ. β) Παραγνώρισαν μια βασική αρχή οτι τίποτε δεν χαρίζεται και κυρίως η λευτεριά. γ) Αυτοί που απαφάσισαν να πεθάνουν για την ουτοπία αυτή ήξεραν οτι είναι απόγονοι ενδόξων προγόνων και κληρονόμοι μιάς ανεκτίμητης και τεράστια σε όγκο κληρονομιάς. Η Γενιά της κατοχής, ήταν η Γενιά απ την οποία οχι μόνο ζήτησε-απαίτησε η Ελλάδα, πάσει θυσία να υλοποιήσει αυτά τα ιδανικά και τα οράματα. Η Γενιά αυτή ήξερε ακόμα πως το προνόμιο της πατρογονικής κληρονομιάς δεν το αποκτά κανείς σαν αυθαίρετο φυλετικό δικαίωμα, αλλά σαν αποτέλεσμα διαλόγου, αγώνων, μόχθου και θυσιών. Για την κατάκτηση αυτής ακριβώς της πατρογονικής κληρονομιάς αγωνίστηκε ο εθελοντής αντάρτης, (ο ένοπλος και με τα πολιτικά) ωστε να σταθεί πράγματι αντάξιος κληρονόμος να κληρονομήσει την Ελλάδα. δ) Δεν μπόρεσαν να δούν οτι μέσα απ τον Εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα αναδείχονταν τα σύγχρονα αιτήματα της ουτοπικής Ελλάδας. Τα αιτήματα της Κοινωνικής Αλλάγης και αυτό δεν ήταν καθόλου ουτοπία. Ήταν αίτημα Εθνικό, Κοινωνικό, Ανθρώπινο. Και ε) Δεν γνώριζαν ή δεν συγκράτησαν απ την ιστορία πως ό,τι καλό και μεγάλο, αξιόλογο και αξιοπρόσεχτο και αξιοθαύμαστο. Ο,τι σπάνιο και πολύτιμο υλικό και πνευματικό για την κοινωνία των Ανθρώπων, με την ουτοπία και με την παρανομία έγινε.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι αν την απελευθερωτική περίοδο και ειδικά την μετά την απαλευθέρωση εποχή την αξιολογήσουμε με την πικρή σοφία που μας πλούτησαν τα πενήντα αυτά σημαντικά χρόνια που πέρασαν βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας-οτι χάσαμε τότε μια ευκαιρία που ειχαμε να συνταχθούμε ύστερα από εκατόν είκοσι χρόνια πολύπλευρης εξάρτησης σε ανεξάρτητη πολιτεία.

Αν δεχθούμε οτι η ηγεσία αυτού του αγώνα κινούνταν από ρομαντισμό και εξωπραγματικά οράματα και ιδανικά

Το 1945 μόλις ειχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της επείπια και τάφους. Η υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δοσίλογης Δεξιάς, δίπλα στα ερείπια και τους χιλιάδες τάφους που άφησε η καταχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούργιους τάφους.

Την επομένη της υπογραφής της Συμφωνίας της Βάρκιζας άρχισε η συστηματική, απροκάληπτη και κυνική παραβίαση της Συμφωνίας και με εντατικούς ρυθμούς άρχισαν οι διώξεις των αγωνιστών και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο. Η συνασπισμένη αντίδραση δεν αρκείται στον κρατικό μηχανισμό της, ούτε στη δική της Νομοθεσία (4ης Αυγούστου και της κατοχής) και λίγο πολύ προσπαθούσε να κρατήσει στην αρχή ορισμένα προσχήματα. Γι αυτό δίνει εντολή στις διαλυμένες συμμορίες, που στην κατοχή συνεργάζονταν και δρούσαν φανερά με τους κατακτητές και προκάλεσαν τόσο δεινά στο λαό και καταστροφές στη χώρα να αρχίσουν δράση στην ύπαιθρο και αυτό γιατί στην ύπαιθρο ζούσε η πλειοψηφία των ΕΛΑΣιτών και ήταν γνωστοί οι ΕΛΑΣίτες και οι ΕΑΜίτες. Και οχι μόνο γνωστοί αλλά και εγκλοβισμένοι στις μικρές κοινωνίες.

Ο Μέρκουρης, Υπουργός Διμόσιας Τάξης του Σοφούλη, δηλώνει μετά την παραίτησή του: «Αι ένοπλοι συμμορίαί κυριαρχούν εις την ύπαιθρον. Αι συμμορίαί αυταί, δυστυχώς συνεργάζονται εις πολλάς επαρχίας μεθ όλων των επιφορτισμένων δια την τήρησιν της τάξεως κρατικών υπηρεσιών ή, που δεν συνεργάζονται αμέσως τυγχάνουν πάσης διευκολύσσεως εκ μέρους των Αρχών. Εως ότου Ετοποθετήθη εις το υπουργείον Δικαιοσύνης (Νοέμβριον 1945) ουδείς των εν λόγω συμμοριτών αποτέλεσε αντικείμενον διώξεως, παρά τα εγκλήματα που ειχον διαπράξει»

Όσον αφορά το ποιά ήταν η σύνθεση αυτών των συμμοριών και ποιοί ήταν οι επικεφαλής, ήταν αυτοί που απ το 1936, και πολύ πριν, ελέγχοντας κράτος, παρακράτος και οικονομία, προωθούσαν βοηθούμενοι και απ τους Ναζί διαμόρφωσαν ενα εντελώς πρωτότυπο σύστημα χειραγώγησής τους που μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μιά μεγάλη Ερημο. Αυτοί που για να ξανακυβερνήσει η 4ο Αυγουστιανή Δεξιά και μετά την κατοχή, έβαλε κάτω από τη σκέπη και την προστασία του Χίτλερ

ένα μεγάλο μέρος. Εκεί στο θερμοκήπιο των κατακτητών εκολάφθηκαν οι επώνυμοι και ανώνυμοι καταδότες, μαυραγωρίτες και οι αδιάφοροι για την υποδούλωση της πατρίδας.

Για να κυβερνήσουν οι αντιδραστικές και οι σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους έπρεπε να μην διστάσουν μπροστά σε τίποτε. Μόνο στηριζόμενοι στους ξένους και συνεργαζόμενοι με τους δοσίλογους, τους μαυραγορίτες, τους απόντες του αγώνα και ό,τι άλλο περιθώριο υπήρχε την εποχή εκείνη μπορούσαν να δημιουργήσουν το πλαίσιο του εμφυλίου πολέμου. Του εμφυλίου πολέμου που θα τους έδινε τη δυνατότητα να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς με την Αντίσταση.

Αυτό το συνοθύλευμα ακροεδιών. Αυτοί η εργολάβοι του μίσους και της εκδήκησης στο όνομα του «πατριωτισμού» και της «εθνικοφροσύνης» όχι μόνο δολοφόνησαν τη νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία στη χώρα, αλλά έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγουσιανά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα από ένα πολύχρονο, πολυαίμακτο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.

Σε αυτούς τους αποκρουστικούς στην όψη δολοφόνους, σε αυτές τις νεκρές ψυχές, τους σκληρούς και ανανδρους στην καρδιά και άδειους από αρχές και αισθήματα, στους δοσίλογους συνεργάτες που χωρίς έλεος έστειλαν κατά δεκάδες τους Έλληνες πατριώτες στα στρατόπεδα, στις φυλακές, τις κρεμάλες και εκτελεστικά αποσπάσματα. Σε αυτού ανάθεσαν εν λευκό να αναζητήσουν τους «εχθρούς Έλληνες που παραδοκούσαν να καταστρέψουν την Ελλάδα». Τους «απάτριδες Αντιστασιακούς», τους «ΕΑΜοβουλγάρους» και τα μιάσματα: Να σώσουν την Ελλάδα απ τους Έλληνες.

Εφοδιασμένοι και εξασφαλισμένοι οι συνεργάτες των κατακτητών και οι δοσίλογοι, ότι όχι μόνο δεν πρόκειται να τους ζητηθούν ευθύνες για τη συνεργασία και για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας, αλλά και ότι μετά το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών με την Αντίσταση-ΕΑΜ-ΚΚΕ, η «προσφορά» τους αυτή θα θεωρηθεί «πράξη πατριωτική» και σαν τέτοια θα τύχει και της κοινωνικό-οικονομικής αποκατάστασης και όποιων άλλων αξιωμάτων-καταξίωσης. Ετσι λοιπόν, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες για τη συνεργασία και τα όποια εγκλήματα διέπραξαν οι δοσίλογοι και τα άδεια πουκάμισα του παρακράτους και με εξασφαλισμένη την ατιμωρησία σε συνεργασία τώρα πιά με το επίσημο κρατός εξαπέλησαν τη ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Και κάτι ακόμα. Επειδή το έργο ήταν όχι μόνο «άχαρο», (και άς είχαν οι άνθρωποι μια μακρόχρονη προπαίδευση), αλλά και δύσκολο. Και η υπόσχεση για καταξίωση και τα αξιώματα θα υλοποιούνταν μετά τη λήξη της αποστολής, έπρεπε για να γίνει σωστή και πιστή εφαρμογή της αποστολής που τους ανατέθηκε, εκτός απ τα συμφωνηθέντα μελλοντικά ανταλλάγματα να υπάρχει και κάποιο απτό καθημερινό όφελος, έτσι που και το «ηθικό» να τονώνει και το ζήλο και για κάποια υπέρβαση να βάζει σε κίνηση και δράση.

Ανάμεσα λοιπόν, στα τόσα άλλα πλεονεκτήματα και οφέλη που τους υποσχέθηκαν, αν τηρούνται και απ την πλευρά τους απαρέγκλητα τα συμφωνηθέντα, τα όποια οικονομικά οφέλη θα προκύπτουν απ αυτές τις «καθαγιασμένες πράξεις» (βιοπραγίες, λεηλασίες και φόνους) θα το επωφελούνταν, θα το έπεναν οι ίδιοι και κυρίως οι αρχηγοί των συμμοριών.

Αυτή η «μικρή» και «άβλαβη» παραχώρηση ήρθε και έδωσε που λέει ο λαός: Συνέδεσε την οικονομία με την «ιδεολογία» και τον «πατριωτισμό» με το φόνο. Αυτή η παραχώρηση, πρόσθετη-προσφορά έπεισε και τους πίο δύσπιστους και δυστακτικούς ότι έχουν να κάνουν με συνεπείς και αξιόλογους εργοδότες. Συνεπώς έπρεπε χωρίς με μπιμοιρίες λειτουργήσει στο φούλ η μηχανή. Κάθε αντίρηση και δυσταγμός θα ήταν όχι μόνο αδικαιολόγητος αλλά και καταδικαστέο. Και αυτό γιατί η τελευταία προσφορά αποτέλεσε α) Επιβεβαίωση ότι θα ικανοποιηθούν όλες οι μελλοντικές υποσχέσεις, β) αναπτέρωσε το ηθικό-παραμέρισε κάθε δικαιολογία και δυσταγμό. γ) Επιτρέπει τον εύκολο και γρήγορο ατομικό πλουτισμό. Και δ) Απαλλάσσονται από κάθε ευθύνη όχι μόνο οι όποιες μορφής πράξεις αυτές καθ εαυτές, αλλά και οι «φυσικοί» αυτουργοί. Ετσι φτάσαμε στο «Οποιος παρουσίαζε κομμένα κεφάλια γυναικών κρεμασμένα από τα μαλλιά στη σέλα του αλόγου θα εισέπραττε περισσότερες χρυσές λίρες» που γράφει ο συγγραφέας domminiky Eydes στο βιβλίο του «Οι Καπετανιοί».

Φαίνεται αυτοί που συνέλαβαν και ενέκριναν αυτό τον εν λευκώ έγκλημα είχαν διαβάσει τον στίχο του Ευριπίδη που ανάμεσα στα άλλα λέει «Δεινής ανάγκης ουδέν ισχύει πλέον». Και για μην υπάρχει και η παραμικρή αμφιβολία ότι θα τηρηθούν απαρέγκλητα οι συμφωνημένοι όροι από την πλευρά των εντελώντων αφού «Δεινής ανάγκης...» εκτός από όλα τα αλλα ωφέλη που θα προκύπτουν καθόρισαν και πόσες πρόσθετες χρυσές λίρες θα πέρνει από κάθε «κομμένο κεφάλι γυναικών». Μωρέ τους τσιγγούνιδες, τους αχάριστους τα αντρικά και τα παιδικά θα τα έκοβαν χωρίς αντίτιμο η για τους άντρες και τα παιδιά υπήρχε κάποια ξεχωριστή συμφωνία και τιμολόγιο ότι θα πληρώνταν μεν, με το κομμάτι αλλά σούμα στο τέλος. Φτάνει να κρατούν λογαριασμό πόσα ο καθένας και να είναι «αποδοτικοί» στη δουλειά του κόψιματος.

Αναμφισβήτητα πως κάπως έτσι λειτουργούσε αυτή η εγκληματική βιομηχανία. Γιατί αν δεν λειτουργούσε με αυτόν τον κυνικό και εγκληματικό τρόπο θα διαμαρτύρονταν και θα τους κατηγορούσε ακόμα ο Γουτνχάουζ Αρχηγός της αγγλικής αποστολή στην Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής. Αυτός ο κατ'εξοχής εκπρόσωπος και τοποτηρητής του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν, προς τον προεστάμενό του Τσιώρτσιλ ο Γουτνχάουζ:

«Η επιβληθήσα τρομοκρατία μετά τα Δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, εις όλην την χώραν, αυξάνεται καθ'εκάστην. Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν ώστε καθιστά αδύνατον την ζωήν των μη βασιλοφρόνων πολιτών και αποκλείει ακόμη και την σκέψιν ότι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσουμε εις εν ελευθερον δημοψήφισμα ή εις εκλογάς. Αι τρομοκρατικά οργανώσεις της άκρας δεξιάς, αι κυριώτεραι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπο των Γερμανών και ειχον εν πάση περιπτώση συνεργασθεί μετ'αυτών, όχι μόνον δεν αφοπλίσθησαν, όχι μόνον δεν διώκονται, αλλά σνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως μετα των οργάνων της τάξεως δια να καταπνίξουν εντελώς κάθε δημοκρατικήν στέψιν»

Ακόμα και αυτός, ο Γουτνχάουζ, που τόσα έκανε για την πολιτική του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα δεν μπορεί να ανεχθεί την ατιμωτική μεταχείριση της Αντίστασης από τους δοσιλόγους και τους ταγματασφαλίτες που καταδιώκουν τους αντάρτες σαν εγληματικά αποβράσματα, να τους λυντσάρουν μέσα δρόμους και τις πλατείες των χωριών και των πόλεων και να κόβουν τα κεφάλια τους. Γι' αυτό και προσπαθεί να πείσει τις αγγλικές αρχές να σχηματίσουν και στην Ελλάδα μία κυβέρνηση που να αποτελείται τουλάχιστο από Αντιστασιακούς μή κομμουνιστές και η οποία κυβέρνηση θα παραχωρήσει γενική αμνηστία και για τις δυό πλευρές: Δεξιά και Αριστερα.

Αντί για σχηματισμό κυβέρνησης από Αντιστασιακούς η οποία θα έδινε την αμνηστία, δίπλα και παράλληλα με το ανεξέλεκτο και επι ανοιβή έγκλήματα προστέθηκε και μια άλλη βιομηχανία εγκλημάτων. Η βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων ???????????????/

Βέβαια, από αυτά δεν μπορούσε να έχει κανείς «παράπονο». Δεν σε σκότωνε όπου σε εύρησκε. Δεν σου έκαίγε το σπίτι με ενα στύτρο... ούτε σου άρπαζε το κοπάδι με τα πρόβατα... και την προίκα της κόρης. Αυτή η βιομηχανία λειτουργούσε «Νόμιμα» και με άσφογο τρόπο, μόνο που δεν δίκάζαν αλλά μόνο καταδίκάζαν. Δεν τους έπαιρνε ο χρόνος φαίνεται. Έπρεπε μέσα σε κακτά χρονικά διαστήματα να βγάλουν από τη μέση τους προγραμμαμένους. Και για μη μείνουν ανεκτέλεστες οι αποφάσεις κάθε πρωί τα εκτελεστικά αποσπάσματα έστελναν κατα δεκάδες στον Άγιο Πέτρο. Αυτό που τους άναγκαζε να δουλέψουν με ζήλο ήταν τα μεγάλα ποσοστά των οργανωμένων στο ΕΑΜ τον ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες ΕΑΜικές οργανώσεις όπως ο ΕΛΑΝ, η εθνική αλληλεγγύη και η πολιτοφυλακή.

Και επειδή ο χρόνος είναι πολύτιμος και η δουλειά που εργολαβικά ανέλαβαν από κοινού έπρεπε να μην αφήσει κένα και ανεκτέλεστα υπόλοιπα εκτός από τα τόσα στρατόπεδα και τις φυλακές έπρεπε η γενιά που βίωσε, γεύτηκε τα νάματα της Αντίστασης και το εθνικό πατριωτικό της περιεχόμενο

Αυτό λοιπόν, το τρίπτυχο: Ιδεολογίας-εχθροί, ΕΑΜοβούλγαρος, μίσημα κλπ-τα μελλοντικά προνόμια, το ανεύθυνο και ατιμώρητο σε συνδιασμό με τα απτά-χειροπιαστά οφέλη, εκτός του ότι συσχέτισε τη σύλληψη, τη βιοπραγία, την λεηλασία και το φόνο, με τον ατομικό πλουτισμό έλυσε τα χέρια των εκτελεστών, αλλά και επέκτεινε το αντικείμενο της εργασίας και έκανε πίο ευκολο και γρήγορο το έργο. Τώρα πλέον, δεν ήταν ανάγκη να αναζητηθεί ο

να προβληθεί-συγκροτησης Εθνική Αντίσταση όχι μόνο να συμμετάσχουν ,αλλά χωρίς αιδώ υποστήριξαν οτι δεν πρέπει να οργανωθεί πολύ περισσότερο να προβληθεί Αντίσταση με δυό επιχειρήματα:α) Να περιμένουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τα Αγγλικά στρατεύματα και β) Εμεις πολεμήσαμε τώρα άς πολεμήσουν άλλοι.Αρκετά σθυσιαστήκαμε.

δ) Πολλοί Έλληνες πριν καταληφθεί η χώρα έφυγαν από την Ελλάδα για να σωθούν και σε συνέχεια με τις ευλογίες μιά άλλης χώρας της-Αγγλίας-άρχισε να παίζει το ρόλο της Ελληνικής«κυβέρνησης»ξεχνώντας οτι στη χώρα ειχε επιβληθεί δικτατορία και εκλογές προκειμένου να εκλεγεί κυβέρνηση που να εκπροσωπεί το λαό και τη χώρα δεν ειχαν ξαναγίνει απ την 9 Ιουνίου του 1935 και αυτή ειχε καταργηθεί από τον Μεταξά το 1936.Αρα αυτοί που έφυγαν δεν ηταν η κυβέρνηση της Ελλάδας αλλά η κλίκα της 4ης Αυγούστου.Εκεί σπιτιζόμενοι με τον χρυσό που συναποκόμησαν μαζί τους και όχι μόνο το έπαιζε«κυβέρνηση»αλλά και έκανε την υποδομή οταν επανέλθουν στην Ελλάδα να συνεχίσουν να κυβερνούν όπως πριν από τον Αλβανικό Πόλεμο σαν να μην συνέβει στο μέταξύ τίποτε.

ε) Και το πιο τραγικό είναι ενώ οι Ελλάδα κατακρουρούνταν και μοιράζονταν σε ζώνες,το κομμάτι του στρατού που πήραν μαζί τους,μα και όσοι αξιωματικοί ή και πολίτες που πήγαν στην Μ Ανατολή προκειμένου να τον μετατρέψουν σε πειθίο όργανό του συγκρότησαν τον ΙΔΕΑ και έκαναν εκκαθαρίσεις με βάση τα φρονήματα.Εβάλαν στις θέσεις κλειδιά τον ΙΔΕΑ.Ετσι οσων απ τους Αξιωματικούς και στρατιώτες τα φρονήματα και τη θέση που έπαιρναν σε σχέση με την κατάσταση στην Ελλάδα τους παρέδωσαν στον Τσιώρτσιλ να τους κλείσει στα σύρματα και αργότερα οταν ζήτησαν να σταλούν στην Ελλάδα να πολεμήσουν στους κατακτητές τους αλέσει με τα πολυβόλα.Και το ακόμα πιο τραγικό είναι οτι αυτός ακριβώς μηχανισμός του ΙΔΕΑ μετα την απελευθέρωση τοποθετήθηκε στις θέσεις κλειδιά στο στρατό,τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμός με αποκορύφωμα τις 21 Απριλίου με τη δικτατορία μας έβαλαν στο γύψο και επέβαν την «Εξουσία».

ζ) Οσοι έμειναν σαν τοποτηρητές στη χώρα α) έθεσαν στην διάθεση του άξονα άθαντρο τον κρατικό μηχανισμό και το παρακράτος και συγκρότησαν μηχανισμούς χαχιέδων και καταδοτών-κουκουλοφόρων έτσι ώστε να είναι σε θέση να κάνουν πράξη τις τρεις εντολές που τους άφησαν οι πάτρωνές τους: α)Να παραδώσουν τους κρατούμενους κομμουνιστές στην Γκεστάπο.β)Να επάγρυπνούν για μην υπάρξει οποιασδήποτε μορφής αντίσταση κατά των κατακτητών και γ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση,να καταπολεμηθεί με όλα τα μέσα και από τις θέσεις κλειδιά που κατείχαν βοήθησαν.Γι αυτό και οταν άρχισε να οργανώνεται Αντίσταση προκειμένου να την πολεμήσουν συγκρότησαν και εξόπλισαν με γερμανικά όπλα τους: Παπαδόγκονες, Μπουραντάδες,Δάγκουλάδες,ΠούλιδεςΠοπαδόπουλο Κιλκίς,Μιχάλ Αγά,Κιτσά Μπατζάκ Τσαούς Αντών,Τσολιάδες Σπηλαοτόππουλαίοι, ΥΔΕ,ΠΑΟ κλπ με αποκορύφωμα τα «τάγματα ασφαλείας».

Οταν γραφθεί η ιστορία της αλήθειας θα αποδείξει πως ετσι ή κάπως ετσι λειτούργησε η οικονομικό-πολιτική εξουσία και η ηγεσία της.Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι δεν υπήρχαν και πολλές φωτεινές εξαιρέσεις.

Σε αντίθεση με την άρχουσα τάξη ο λαός στην κρίσιμη για το εθνός κατάσταση,όταν στις 28/10/1940,ο φασισμός του Μουσουλίνι,θέλησε να υποτάξει την πατρίδα μας,παρά τον εσωτερικό φασισμό,λαός και στρατός σαν ενας άνθρωπος βροντοφώναξαν το ένδοξο ΟΧΙ,και με το όπλο στο χέρι,με θυσίες και αιμά,τον πέταξαν έξω απ τα όρια της χώρας,τον καθήλωσαν στα βουνά της Αλβανίας και αν τον άφηναν θα τον ειχαν πετάξει στη θάλασσα.Και στις 6/4/1941 ο χίτλερ επιτέθηκε στα οχυρά της Μακεδονίας,στρατός και Αξιωματικοί,με αφάνταστη ψυχική και θέληση άντεξαν στις πρωτοφανείς για την ανθρωπότητα επιθέσεις υπερασπιζόμενοι τα οχυρά και υποχρέωσαν τους όχι μόνο να υποστούν μεγάλες απώλειες,αλλά και να αναγνωρίσουν οτι από την αρχή του πολέμου πρώτη φορά υνάντησαν τέτοια ηρωική αντίσταση.Το ίδιο έκανε και τον Μάη του 1941 οταν επετέθηκε στην Κρήτη να την καταλάβει.Και στην Κρήτη λαός και στρατός με αφάνταστες θυσίες τον καθήλωσαν για ενα περίπου μήνα και του έφθειραν τις πιο πολύτιμες δυνάμεις.Και όταν ύστερα από ενα μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα κατόρθωσαν τελικά να

καταλάβουν τη χώρα και ύψωσαν την βάστικα,το σύμβολο της«νίκης» τους στον Ιερό βράχο της Ακρόπολης,δυό αξιοθαύμαστοι λεβέντες ο Μανώλης Γλέζος και Απόστολος Σάντας λίγες μέρες μετά,με κίνδυνο της ζωής τους κατέβασαν και ξέσχισαν το σύμβολο «νίκης»,δίνοντας με την πράξη τους αυτή στους σκλαβωμένους λαούς την Ευρώπης το σύνθημα της Αντίστασης.

Μα και στην ακόμα πιο κρίσιμη για το λαό και το έθνος τριπλή φασιστική κατοχή 1941-44,οταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά.Οταν η φασιστική νύχτα απλωθηκε σε όλόκληρη τη χώρα και οι μπότα των ούνων συνέθλιβαν το ματωμένο κορμί της Ελλάδας και οι Ούνοι έβαλαν μπροστά στο λαό μας το δίλημα:Η πλήρης σωματική και ψυχική υποταγή και συμμετοχή στην υλοποίηση των μεγαλόπνων σχεδίων της «Νέας τάξη»η την φυσική εξόντωση,σαν απάντηση ο λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών,που αφουγκράστηκαν την φωνη και τη θέληση του εθνους συγκρότησαν στις Εθνικάαπελευθερωτικες οργανώσεις:ΕΑΜ,ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ,ΕΠΟΝ,Ε,Α,ΕΣΠΟ και πολλές άλλες ομαδικές ή και ατομικές ακόμα βροντοφώναξα το πιο βροντερό ΟΧΙ και με αφάνστες θυσίες,αίμα και ηρωϊσμούς Ισάξιου του 1821,οργάνωσαν τους πόθους του λαού και οδήγησαν τη θέλησή του στην Εθνική Αντίσταση και στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων.Δημιούργησαν όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για την απελευθέρωση της πατρίδας και τη νίκη των συμμάχων κατά του άξονα.

Αυτοί λοιπόν,που επέβαλαν τον Αυγούστο του 1936 τη δικτατορία,που εγκατάληψαν λαό και χώρα οταν διέτρεχε ακόμα και υπαρξιακό κίνδυνο,που συνεργάστηκαν και πρόδοσαν ό,τι Ιερά και Οσια είχαμε σαν λαός και χώρα,που βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τον όποιο υλικό και πνευματικό πλούτο παρήγαγε ο λαός από το 21 και μετά.Αυτοί που οχι μόνο πίστευαν και ηθελαν αλλά και αγωνίστηκαν-πολέμησαν για τη νίκη του άξονα,οταν η πλάστιγγα του πολέμου έκλινε υπέρ των συμμάχων,ώς δια μαγείας αλλαξοπίστησαν.Εγιναν βασιλικότεροι του βασιλέως.Απο πολέμιοι του συμμαχικού αγώνα εγιναν υπέμαχοι και για να γίνουν αποδεκτοί πουύλησαν την ψυχή τους στο διάβολο.Δεν σκέφθηκαν ούτε την Ελλάδα,ούτε τον λαό,πολύ περισσότερο δεν σκέφθηκαν να αξιοποιηθεί εθνικά ο τετράχτονος αντιφασιστικός αγώνας του λαού μας.Μα για ποιόν λόγο να θυμίζουν Ελλάδα,λαό και αγώνες.Αφού αυτά ηταν τα ανταλλάγματα που έδωσαν για να επανέλθουν στην εξουσία.Προκειμένου να τους επαναφέρουν τα αγγλικά στρατεύματα στην εξουσία δεν δύστασαν να επέτρεψουν στους Αγγλους να μετατρέψουν τη χώρα σε προτεκτοράτο και κυρίως δεν εφεραν καμιά αντίρηση στο σχέδιο«Μάνα»του Τσιώρτσιλ που ήδη ειχε κηρύξει με το σχέδο αυτό τον εμφύλιο πόλεμο στο λαό μας,που τόλμησε να οργανώσει Αντίσταση χωρίς τη συγκατάθεσή του.

Στις 9 Νοεμβρίου 1947 η αγγλική εφημερίδα «Νταϊήλυ Μίρορ»που υπερέβαινε τα 2.5 εκατομμύρια αναγνώστες απαντώντας στο ερώτημα «Τι να κάνουμε εμεις οι Αγγλοι εκεί κάτω;» Και σαν απάντηση δίνει τη μαρτυρία ενός δεκανέα,του Στέφεν Χάρρυ Στάρ,ο οποίος αφηγήθηκε οτι τον Ιούνιο του 1947 στα Τρίκαλα ειδε:«Πλήθος και Ελληνες στρατιώτας φέροντες αγγλικάς πολεμικές στολάς και εφίππους που κρατούσαν κεφάλια κομμουνιστών που φονεύθηκαν σε σύγκρουση με τον ελληνικό εθνικό στρατό.Σταμάτησαν το αυτοκινητό τους και λοχίας Αλφρεντ Κίγκς πήρε φωτογραφίες.Εκείνο το πρωϊ εξετίθεντο εννέα κεφαλαί,οκτω ανδρών και ενα γυναικός.Δεν είμαστε κομμουνισταί-αφηγείται ο Αγγλος δεκανέας-αλλά γνωρίζαμε οτι ο Θεός μόνον μπορούσε να σε βοηθήσει αν ήσουν γνωστός ως συμπαθών τους κομμουνιστάς.Η αστυνομία-προσθέτει-ειναι παντοδύναμος και οι μέθοδοί της ειναι χειρότερες και από τις μεθόδους της Γκεστάπο».

Βέβαια οι φωτογραφίες για να τις τραβήξει ο Αγγλος λοχίας θα ηταν συγκλονιστικές.Το ερώτημα ειναι πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο;Μια όμως εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής απαντά με σαφήνεια πως φτάσαμε δίνει την απάντηση με θέμα «Τα κομμένα κεφάλια»,η εγκύκλιος λέει:

«...Τα πτώματα δέον να ερευνόνται λεπτομερώς,της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότητας των φονευθέντων.Ακολουθως αποκεφαλίζονται,αι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκκων και θα μεταφέρονται εις τας κατόπους Υποδιοικλησεις δια να εκτεθούν εις κοινήν θέαν!!!»

.Αυτού του είδους τα θεάματα δυστυχώς ειχα την κακή τύχη να ζήσουν,οι κάτοικοι δυό πόλεις του Νομού μας Βέροια και Νάουσα και πολλά χωριά και κεφαλοχώρια.Η Βέροια στα σκαλοπάτια του

Δικασικού Μεγάρου, η Νάουσα στο στρατιωτικό Μουσείο και η Μελίκη τον Αριστίδη Μελιτζανά. Μα και τα γύρο χωριά έζησαν πανόμοια θεάματα, λέγοντας στους οικίους: «Φέραμε το πτώμα του παιδιού σας. Πάρτε το. Θάψτε το... Και μη βγάλετε άχνα...». Έτσι γινόταν τότε. Γι αυτό είχε πέσει βουβαμάρα και δεν μαθαίναμε τίποτε. Για τα θέματα αυτά επικρατούσε νεκρική σιγή. Η φωνή και το δάκρυ είχαν συνέπειες. Η διαμαρτυρία ήταν ασυγχώρητη. Δεν έπρεπε να πάει κανείς στις κηδείες για να μή γίνει ντόρος. Δεν είχαν το δικαίωμα να κλάψουν τον νεκρό τους.

Όσο για βιοπραγίες αυτές ήταν καθημερινό φαινόμενο. Με αποκορύφωμα την οργανωμένη επίθεση στις 28 Αυγούστου 1945, από την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων κατά των ηγετών του ΕΑΜ Μ. Παρταλίδης και Γ. Πασαλίδη που θα μιλούσαν για την τρομοκρατία που επικρατούσε με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ο Γ. Πασαλίδης σοβαρά στο κεφάλι. Ο καθένας καταλαβαίνει ότι η ενέργεια αυτή της ίδιας της ηγεσίας των τραμπούκων στην ηγεσία του ΕΑΜ όχι μόνο επιβεβαίωνε τις τότε πράξεις του παρακράτους αλλά έδινε και το πράσινο φως για... Στους κηρυγούς κεφαλών. Σε αυτούς που για κάθε κεφάλι έπαιρναν όχι μόνο λύρες αλλά προαγωγή και «κοινωνική» καταξίωση.

Ποιός είπε ότι η ιστορία είναι και μνήμη, ζώσα ή εφιαλτική, αλλά πάντοτε διδακτική.

Την σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της μάχης που η Δεξιά έδινε για την εξουσία σφιχταγκαλιασμένη με αυτούς τους ισμούς, μας την περιγράφουν οι Άγγλοι και οι Αμερικανοί Δημοσιογράφοι. Αυτοί που εντολή των κυβερνήσεών τους είχαν σαν αποστολή: Αν όχι να διαστρευλώσουν-να κάνουν το μαύρο άσπρο-τουλάχιστο να αμβύνουν, να απαλύνουν κάπως την σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτήν την εγκληματική κραιπάλη. Και στο βαθμό που θα ήταν δυνατόν να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.

Όμως η τρομοκρατία είχε πάρει τέτοιες διαστάσεις και τα εγκλήματα τόσο πολλά, καθημερινά και αδικαιολόγητα, που οι Δημοσιογράφοι όχι μόνο τα έβλεπαν, αλλά και το ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της καταστροφής, της απανθρωπιάς και την απαξίωση της Ανθρώπινης ζωής. Βλέποντας και ζώντας αυτό το ασύδωτο ανεύθυνο και ανεξέλεγκτο μακελειό έγραφαν: «Η Ελλάδα, για αρκετόν καιρό τώρα, βρίσκεται κάτω από τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός *lillian stooyn* ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής»: Ελαγε και έγραφε: «Η Αθήνα είναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης» Και όταν «η Αθήνα είναι...» ο καθένας αντιλαμβάνεται τι ακριβώς γινόταν στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, όπου διαπράχθηκαν οι μεγαλύτερες ωμότητες.

Τρομοκρατικές και εγκληματικές πράξεις είχαμε πολλές και στην ύπαιθρο του Νομού Ημαθίας, στα κεφαλοχώρια, ακόμα και στις πόλεις του Νομού Βέροια και Νάουσα. Ονόματα και χώροι διάπραξης δεν θα βοηθούσαν σε τίποτε. Αυτό είναι έργο των ιστορικών.

Χαρακτηριστική είναι η μαρτυρία που δίνει ένας από τους αρχηγούς (ύστερα από τον Μάγιερς) της Βρετανικής Στρατιωτικής αποστολής (ΒΣΑ) στην περίοδο της Εθνικής Αντίστασης, ο Γουντχάουζ, ο οποίος στο βιβλίο του, «Το μήλο της Ερίδος» γράφει:

« Κατά τη διάρκεια του 1945, το να έχεις διατελέσει μέλος της Αντίστασης έφτασε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα και η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή... Ένας πρώην αντάρτης είχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες να βρίσκεται στη φυλακή και ένας πρώην ταγματασφαλίκης να βρίσκεται στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις». Και παρακάτω προσθέτει: «...Αλλά ο Σοφούλης δεν ένιωθε αρκετά ισχυρός ώστε να πάρει και άλλα μέτρα εναντίον των πρώην συνεργατών, ιδίως εκείνων που είχαν διεισδήσει στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις».

Αυτή η εικόνα που μας παρουσιάζει ο Γουντχάουζ, παρ' όλο που δεν αποτελεί πλήρη απεικόνιση της πραγματικότητας εκείνου του αλησμόνητου καιρού, ωστόσο προσδιορίζει με σαφήνεια ποιοί και γιατί τα διέπραξαν αυτά τα τρομερά εγκλήματα. Μόνο που ο ίδιος μιά και έζησε από κοντά τα γεγονότα, θα ήταν πιο σωστός αν είχε την ειλικρίνεια και την πολιτική τόλμη να ομολογήσει πως για εκείνη την τραγική καταστασή τεράστιες ήταν οι ευθύνες της δικής του κυβέρνησης. Και το γνώριζε πολύ καλά ο Γουντχάουζ, ότι χωρίς τη δική τους υποστήριξη της όποιας ελληνικής κυβέρνησης τόσο οι (διεισδήςαντες), όσο και οι παρακρατικοί δεν θα είχαν τη δύναμη να διαπράξουν τα

εγκλήματα που διέπραξαν.Και δεν θα είχαν την δύναμη γιατί πολλοί απ τα πρωτοπαλλίκαρα:δοσίλογοι και διεισδήσαντες θα ήταν φυλακή,για τα εγκλήματα που διέπραξαν αυτοί.

ΤΙ ΠΕΡΙΕΙΧΕ Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ

Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι...αντιπροσωπεία συνήλθαμεν εις Βάρκιζαν και από κοινού εξητάσαμεν τα μέσα και τον τρόπο της καταπαύσεως του εμφυλίου πολέμου-τον ετοίμασε ο Τσιώρτσιλ το 1943,με το σχέδιο «MAMA»και τον κήρυξε την επομένη της απελευθέρωσης//////////και της συμφιλίωσης του Ελληνικού λαού και καταλήξαμεν εις την κατωτέρω συνομολογηθείσαν συμφωνίαν.

Η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εξεδήλωσε κατά την σύσκεψιν ταύτην την σταθεράν θέλησίν της κυβερνήσεως οπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματίσει την θλιβεράν εσωτερική κρίσιν,αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνην και ομαλότητα.Ούτω μόνο θα δυνηθεί ο Ελληνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσπάθειαν δια την ανοικοδόμησιν της χώρας εκ των ερειπίων,τα οποία σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν.

Ινα δέ η επελούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακαταλυτου ηθικού συμφώνου,εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού,η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εζήτησεν οπως δι αυτού διακηρυθχεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελεύθερου και ομαλού πολιτικού βίου,του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα είναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών,η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας,τας οποίας ο χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνείδησις των δι αυτάς αγωνιζονένων λαών απεδέχθη.

ΑΡΘΡΟΝ 1ον: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ.

Η κυβέρνησις θα εξασφαλίσει,σύμφωνα προς το Συνταγμα και τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικής αρχάς,την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοιναωνικών φρονημάτων των πολιτών,καταγρούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον.Θα εξασφαλίσει επίσης,την απρόσκοπτον λειτουργίαν των ατομικών ελευθεριών,ως του συνέρχεσθαι,του συνεταιρίζεσθαι και της δι του τύπου εκφάσεως των στοχασμών.Εικότερον η κυβέρνησις θα αποκαταστήσει πλήρως τας συνδικαλιστικές ελευθερίας.

ΑΡΘΡΟΝ 2ον Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Ο στρατιωτικός Νόμος-τον ειχε κηρύξει ο στρατηγός Σκόμπυ-θα αρθεί ευθύς μετά την υπογραφήν της παρούσης συμφωνίας...Και αφού κάνει αναφορά στις απαραίτητες συντακτικές πράξεις για την εγκατάσταση των Διοικητικών,Δικαστικών και στρατιωτικών αρχών καθ άπασαν τη χώρα...Συνεχίζει :Οπαδοί του ΕΑΜ ενδεχομένως συλληφθέντες και κρατούνται υπο άλλων οργανώσεων,θα αφεθούν ως τάχιστα ελεύθεροι.

ΑΡΘΡΟΝ 3ον : ΑΜΝΗΣΤΙΑ

Αμνηστεύονται τα πολιτικά αδικήματα τα τελεσθέντα από τις 3ης Δεκεμβρίου 1944 μέχρις της υπογραφής του παρόντος.Εξαιρούνται της αμνηστίας συναφη αδικήματα κατά της ζωής και της περιουσίας,τα οποία δεν ήσαν απαραίτητως αναγκαλία δια την επιτυχία τους πολιτικού αδικήματος καθώς και οι υποχρεοι εις παράδοσιν του οπλισμού των μέχρι τις 15 Ματρίου 1945.

ΑΡΘΡΟΝ 4ον: ΟΜΗΡΟΙ

Απαντες οι πολίτες οι συλληφθέντες παρά του ΕΛΑΣ ή της Εθνικής Πολιτοφυλακής ή του ΕΛΑΝ,ανεξαρτήτως ημερομηνίας συλλήψεως,θα αφεθούν αμέσως ελεύθεροι.Οσοι τυχόν κρατούνται με την κατηγορία οτι είναι δοσίλογοι ή ένοχοι αδικημάτων,θα παραδοθούν εις την δικαιοσύνην του κράτους ίνα δικασθούν υπό των αρμοδίων κατά Νόμον δικαστηρίων.

ΑΡΘΡΟΝ 5ον ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Ο Εθνικός στρατός,πλίν των κατ επάγγελμα αξιωματικών και ππαξιωματικών,θα αποτελείται από τους οπλίτας των εκάστοτε στρατολογουμένων κλάσεων....Εις τα ήδη υπάρχουσας μονάδας θα προσέλθουν προς κατάταξιν,μετά την αποστράτευσιν του ΕΛΑΣ,οι ανήκοντες εις τας κληθείσας

κλάσεις, συμφώνως με το προσηρητημένον πρωτόκολλον...Απαντα τα μόνιμα στελέχη του Εθνικού Στρατού θα κριθώσιν υπο των Συμβουλίων, πρρίων υπ αριθ 7 Συντακτική πράξις. Τα πολιτικά και κοινωνικά φρονήματα των στρατευμένων πολιτών θα είναι σεβαστά.

ΑΡΘΡΟΝ 6ον ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ.

Αμα τη δημοσίευσί του παρόντος, αποστρατεύονται αι ένοπλαι δυνάμεις Αντιστάσεως και συγκεκριμένως ο ΕΛΑΣ, τακτικός και εφεδρικός, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή. Η αποστράτευσις και η παράδοσις των όπλων θέλουσι συντελεσθεί κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα εις το πρωτόκολλον το συνταχθέν υπο της τεχνικής Επιτροπής, όπερ προσαρτάται εις το παρόν δεόντως μονογραφημένον Το κράτος θέλει ρυθμίσει τα των επιτάξεων των γενομένων υπο του ΕΛΑΣ...

ΑΡΘΡΟΝ 7ον ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ.

Η κυβέρνηρις θα προβεί, δι Επιτροπών ή Συμβουλίων, τα οποία ειδικός Νόμος θέλει ορίση, εις εκκαθάρισιν των δημοσίων Υπαλλήλων Δημοσίου Δικαίου, Δημοτικών και Κοινοτικών και λοιπόν υπηρεσιών εξαρτουμένων εκ του κράτους... Κριτήρια της εκκαθαρίσεως θα είναι η επαγγελματική επάρκεια, ο χαρακτήρας και το ήθος, η συνεργασία μετά του εχθρού και η χρησιμοποίησις του υπαλλήλου ως όργανο της δικτατορίας. Υπάλληλοι εκ των ανωτέρω, προσχωρήσαντες κατά των χρόνων της κατοχής εις τας δυνάμεις Αντιστάσεως, επανέρχονται εις τας θέσεις των και θα κριθούν καθ όν τρόπο και οι άλλοι υπάλληλοι... Ουδείς υπάλληλος θα διωχθεί μόνον δια τα πολιτικά του φρονήματα.

ΑΡΘΡΟΝ 8ον ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.

Η εκκαθάρισις των Σωμάτων Ασφαλείας, Χωροφυλακής και Αστυνομίας Πόλεων, θα συντελεσθεί το ταχύτερον παρ ειδικών Εκκαθαριστικών Συμβουλίων, με τα αυτά ως και οι δημόσιοι υπάλληλοι κριτήρια. Απαντες οι αξιωματικοί και οπλίται των εν λόγω Σωμάτων, οι εμπύκτοντες εις τας διατάξεις του Νόμου περί αμνηστείας, οίτινες κατά την διάρκεια της κατοχής προσεχώρησαν εις τας τάξεις του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ ή της Πολιτοφυλακής θα επανέλθουν εις τας θέσεις των και θα υποβληθούν εις την κρίσιν των εκκαθαριστικών Συμβουλίων, καθ όν τρόπο και οι λοιποί συνάδεδελφοί των...

ΑΡΘΡΟΝ 9ον ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ.

Το ταχύτερον δυνατόν, πάντος δε εντός του τρέχοντος έτους θα διεξαχθή εν πάση ελευθερία και γνησιότητα δημοψήφισμα το οποίον θα τερματίσει οριστικώς το πολιτειακόν ζήτημα, υποτασσόντων πάντων εις την απόφασιν του λαού. Θα επακολουθήσουν δε ως τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτησιν Νέου Συντάγματος της χώρας. Και αι δύο αντιπροσωπείαι συμφωνούν όπως προς έλεγchon της γνησιότητος της εκφράσεως της Λαϊκής θελήσεως, παρακληθούν αι Μεγάλαι Συμμαχικαί Δυνάμεις οπως αποστείλουν παρατηρητάς.

Του παρόντος εγένοντο δύο όμοια, ών το έν έλαβεν η κυβερνητική Αντιπροσωπεία και το έτερον δε η Αντιπροσωπεία του ΕΑΜ.

Εν Αθήναι εν τω Υπουργείω των Εξωτερικών τη 12 Φεβρουαρίου 1945.

Η αντιπροσωπεία της Ελληνικής Κυβερνήσεως

Ιωαν. Σοφιανόπουλος, Περ. Ράλλης, Ιωάν Παρκόπουλος.

Η αντιπροσωπεία της Κ.Ε του ΕΑΜ

Γεώργιος Σιάντος, Δημ. Παρταλίδης

Ο Γραμματεύς της Διασκέψεως: Ιωάννης Βαρσάμης.

Μια συμφωνία για να γίνει πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστο δυό συμβαλόμενοι. Και στην Συμφωνία της Βάρκιζας οι συμβαλόμενοι ήταν πράγματι δύο α) Οι αντιπρόσωποι της κυβέρνησης και β) οι αντιπρόσωποι της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης. Το κείμενο της συμφωνίας προσδιορίζει με σαφήνεια τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της κάθε πλευράς. Η μελέτη της συμφωνίας λέει ότι από τα ένδεκα άρθρα της συμφωνίας την αντιπροσωπεία του ΕΑΜ πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση του 4ο άρθρου, που προβλέπει την απελευθέρωση όλων των ομήρων που έχει συλλήβει ο ΕΛΑΣ, η Εθνική Πολιτοφυλακή ή ο ΕΛΑΝ και αυτούς ακόμα που κατηγορούνται ότι είναι δοσίλογοι. Και τα όσα προβλέπει το 6ο άρθρο για την «αποστράτευση και παράδοσι του όπλισμού τους» ο ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή».

Τα υπόλοιπα επτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη: «Να δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγές της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου,του οποίου κύριον χαρακτηριστικόν θα είναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας...»

Ομως μετά την υλοποίηση από την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρα 4 και 6 μα και όποιο άλλο σημείο απ τα άλλα άρθρα

Ετσι την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας χιλιάδες αθώοι πολίτες αντρες,γυναίκες και παιδιά,βρέθηκαν στα κρατητήρια,τα στρατόπεδα,αυτό τα σύγχρονο στίγμα,όπου εκατοντάδες αθώοι άνθρωποι βρήκαν οικρτό θάνατο και όμηροι στην Αλτάμπα της Αφρικής.Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τολμούσαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων,που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργιάζαν ανενόχλητοι.

Αντι για κάθαρση του δοσιλογισμού απ τις θέσεις κλειδιά,άρχισε η εντατική και εξωνυχιστική εκκαθάριση στον κρατικό μηχανισμό,και το στρατό-εκτός απ τις τόσες δολοφονίες που είχαν γίνει στη Μ Ανατολή απ τον Τσιώτσιλ και τους 4ο Αυγουστιανούς,στα σύρματα-και τα Σώματα Ασφαλείας.Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου.Ο πρώτος τυχόν καταδότης,μπορούσε να μπήξει μια «φωνή»ενός ατομικού εχθρού του οτι οτι είναι «Κουκουές»και αμέσως έτρεχαν διάφοροι χίτες,βενίτες και εδεσίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή,συχνά και «όργανα της τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη,τον ξυλοδαρμό,το βιασμό και το κούρεμα.

«Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης είναι ήδη εντυπωσιακά.Απο τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φεβρουαρίου 1945,μέχρι το Μάρτη του 1946 συντελέσηκαν:1.298 δολοφονίες μέλη του ΕΑΜ,έγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509,τραυματίστηκαν 6.671 πιάστηκανκαι βασανίστηκαν 31.632.ληλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ.Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπέμφθησαν σε δίκη 84,931.Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατα γυναικών».

Απο του δολοφονηθέντες,953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες,250 από εθνοφύλακες,4 από τους Αγγλους και οι υπόλοιποι από«αγνώστους δολοφόνους».Αυτές είναι μόνο οι καταγεγραμμένες πράξεις που συντελέστηκαν από τους συμμορίτες από την επομένη της Συμφωνίας της Βάρκιζας 12,2,1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946,χώρια αυτές που δεν καταγγέλλθηκαν.Η καταγγελία ενός βιασμού ή απόπειρα δολοφονίας κλπ έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια.Για να αποφασίσει κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία έπρεπε να έχει αποφασίσει οτι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε κίνδυνο.

Και επειδή πιστεύω,πως όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν τί έγινε στη χώρα και το Νομό μας αμέσως μετά την απελευθέρωση θα αναφέρω τη δική μου σύλληψη και ξυλοδαρμό.

Τον Ιούλιο του 1946 στο χωριό Κάτω Βέρμιο(Σέλι)του Νομού Ημαθίας και κατ επέκταση σε όλη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο,όπου μένονταν η λαίλαπα της λευκής τρομοκρατίας.Μια τρομοκρατία καθοδηγημένη απ το επίσημο κράτος και εκτελούσαν -έφαρμοζαν στην πράξη«διαπρεπείς» συνεργάτες των κατακτητών και εξ επαγγέλματος βασανιστές και δολοφόνοι.

Στις 10 Ιουλίου το 1946,η εφημερίδα«Λαϊκή φωνή»της Θεσσαλονίκης στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο«ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» γράφει: «Στις 4-7-1946,δυνάμεις χωροφυλακής με επικεφαλής:Τον Βαρδουλάκη,πήγαν για εκκαθαριστικές Επειχηρήσεις»Πέρασαν από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι)όπου και έπιασαν: Τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο,τον Νίκο Κόγια,τον Γεώργιο Κασνάκη και τον Νίκο Μπέλλα και τους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ,που ο τελευταίος,ενώ μεταφέρονταν στην Νάουσα πέθανε στο δρόμο (άλλες πληροφορίες λένε πως τον σκότωσαν).Επίσης κατάσχασαν 25 ζώα απ το Σέλι.Εδίωξαν τον Παππά Βουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε Ρουμανική προπαγάνδα. Ετσι έμεινε το χωριό χωρίς Παππά»

Ο ανταποκριτής δίνει τα τρία βασικά στοιχεία που θέλει ο ιστορικός:Το γεγονός-απόσπασμα-συλλήψεις.Το χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι και τον χρόνο 4-7-1946.Λείπει όμως ο λόγος για τον οποίο

έγιναν οι συλλήψεις,ο ξυλοδαρμός των συλληφθέντων και ο θάνατος του ενός από το ξύλο:Του Νίκου Μπέλλα.

Ξέρω πως είναι αβάσταχτα τρομερό όταν σε υποχρεώνουν να διαβάσεις πως στην αγαπημένη μας Ελλάδα,συνέβησαν τέτοια απίστευτα εγκλήματα.Μα είναι πολλές φορές τρομερότερο όταν τα ζήσεις,όπως τα έζησε η δική μας γενιά,η γενιά της εθνικής Αντίστασης 1941-44,του εμφυλίου πολέμου και των μεταμφυλιακών χρόνων.Και γίνεται ακόμα πιο τραγικό όταν τελικά αποδέχθει-αποδείχθηκε ήδη ότι όλο αυτό το ανεξέλεγκτο έγκλημα,αυτό το πρωτόγνωρο μακελιόείχε ένα και μόνο στόχο: να παραπονηθούν,να διαστρελωθούν-αλλοιωθούν και κυρίως να καταχωνιαστούν τα εθνικό-λαϊκά οράματα της εθνικής μας αντίστασης,η προσφορά της,το κλέος της,οι ηρωές της.Και φοβάμαι ότι γράφοντας τα πιο πάνω ότι δεν υπέρβόλω.Και δεν υπερβάλω γιατί:

Η γενιά της Αντίστασης βγήκε μέσ απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε στη σημαντικότερη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας μας-στην Αντίσταση.Η γενιά αυτή ήταν ό,τι πολυτιμότερο κέρδισε ο λαός μας σε αυτόν τον αγώνα.Αυτό το αθάνατο για τη Νεοελληνική ιστορία κεφάλαιο του λαού,η άρχουσα τάξη με τους εκπροσώπους της όχι μόνο δεν το αναγνώρησε σαν πράξη,μισό σχεδόν αιώνα,αλλά και σήμερα ακόμα δεν αναγνωρίζει το πολύτιμο περιεχόμενο αυτού του εθνικό-λαϊκού κεφαλαίου.Και όχι μόνο δεν το αναγνώρισε ηγεσία αλλά και δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης-κομμουνιστές και όλους τους προοδευτικούς δημοκράτες-που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν,τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι τους και αβοήθητοι,χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς,χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια,χωρίς επιμελείες κλπ,να κάνουν σε ολόκληρη τη χώρα δίκτυο πολιτικών οργανώσεων,να ανασυγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν όχι μόνο τους τρεις κατακτητές,αλλά και τα-ντόπια ένοπλα τμήματα που με την συναίνεσή τους τα συγκρότησαν οι κατακτητές-με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρουν απ τους ίδιους τους κατακτητές.

Να πολεμήσουν τους κατακτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση.Και το πιο άσχημο να ό,τι μπορούν να διώξουν πολεμώντας τους κατακτητές,ενώ παράλληλα βοηθούσαν αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα(εκτός απ τον εφεδρικό ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ 65,000 ένοπλο Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό είχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ)και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά τη διακυβέρνηση της χώρας μετά την Απελευθέρωση.

Ε! Όχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης.Αυτό πάει όχι απλώς πολύ αλλά πάρα πολύ και αυτό είναι από τα«εγκλήματα» που δεν μπορεί να τα συγχωρήσει ποτέ η αρχουσα τάξη στο λαό.Και ενώ τον πρόδοσε το λαό συνεργαζόμενη ένα μεγάλο της κομμάτι με τους κατακτητές και ένα άλλο με την 4ο Αυγουστινή καμαρίλλα όχι μόνο δεν αναγνωρίζει την λαϊκή προσφορά,την πολεμά απ τις πρώτες ακόμα μέρες σε συνεργασία με τους κατακτητές και θέλει να την εξοντώσει με τη βοήθεια των Αγγλών και των Αμερικανών μέσω του εμφυλίου πολέμου.

Με το ερώτημα γιατί η αρχουσα τάξη δεν οργάνωσε αντίσταση όπως οι άλλες ευρωπαϊκές θα αποδειχθεί ότι πράγματι η ελληνική αρχουσα τάξη σε αντίθεση με τις ευρωπαϊκές πρόδοσε για άλλη μία φορά όχι μόνο το λαό αλλά και τον ιστορικό της ρόλο να καθιερωθεί ως ο αναμφισβήτητος ηγέτης του.

Η ιστορία διδάσκει πως όταν κατακτιέται μια χώρα οι πρώτοι που δεν την αποδέχονται,αντιδρούν και οργανώνουν Αντίσταση είναι το κρατικός και ο κρατικός μηχανισμός,το σώμα των Αξιωματικών,τα σώματα Ασφαλείας κλπ,που οπωσδήποτε έχουν εκπονήσει κάποιο σχέδιο για το πώς θα δράσει όχι μόνο στον πόλεμο αλλά και σε περίπτωση κατάκτησης της χώρας και κυρίως πως θα απελευθερωθεί η κατακτημένη χώρα.Θέλω να πιστεύω ότι δεν υπάρχει αρχουσα τάξη που να μην εκπονεί έστω κάποια υποτυπώδη σχέδια για το πώς θα δράσει και θα αντιδράσει σε περίπτωση πολέμου,κατοχής κλπ.Πάντα με στόχο τα συμφέροντά της προαποφασίζει ποιές συμμαχίες θα διαμορφώσει και στο πλευρό τίνους θα τάχθει στην περίπτωση όπως του Β! Παγκοσμίου πολέμου.

Φαίνεται, πως ο αστικός πολιτικός κόσμος στην αρχή του πολέμου, έτσι όπως διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα. Η αστραπιαία κατάληψη της Ευρώπης από τον άξονα και η μεταξική φασιστική υποδομή που προϋρχε επιβεβαίωναν ότι η νέα τάξη πραγμάτων υπό την Γερμανική ηγεσία ήταν δεδομένη. Αν σε αυτό προστεθεί ότι ένα μεγάλο μέρος της ολιγαρχίας είχε συντονίσει τα συμφέροντά της με αυτά της Γερμανίας καταλήγει αβίαστα στο συμπέρασμα ότι η όποια και όσο πλατιά και αν ήταν η αντίσταση, δεν θα μπορούσε να σταθεί, αφού δεν διέγραφε προοπτική νίκης υπό τη νέα τάξη πραγμάτων.

Για να μπορεί η ηγεσία κάθε χώρας να πάρει τις δικές της αποφάσεις για το πως θα δράσει, θα αντιδράσει και με ποιόν θα συμμαχήσει πρέπει να ηγεσία μιας χώρας εθνικά ανεξάρτητης. Να μην είναι όπως η δική μας προσδεμένη στο πολιτικό-οικονομικό άρμα της Αγγλίας από το 1821 μέχρι το 1913, που ανέβηκε στο θρόνο ο βασιλιάς Κωσταντίνος και η βασίλισσα Σοφία που επηρέαζε έκτοτε βαθιά τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας και κυρίως κατά την περίοδο του εθνικού διχασμού, υποστηρίζοντας την πολιτική της ουδετερότητας, που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του αδερφού της Κάιζερ Γουλιέλμου Β', δημιουργήθηκε ένας δεύτερος ανταγωνιστικός πόλος Γερμανικής επιρροής στην Ελλάδα. Αλλωστε σε αυτόν τον ανταγωνισμό ανάμεσα στην Αγγλία και Γερμανία οφείλονταν και ο καταστροφικός διχασμός με αρχιτέκτονα τον Μεταξά που ήταν άνθρωπος του γενικού γερμανικού επιτελείου που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό και κατά τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο.

Μ όλο που η κατοχή της χώρας αναμόχλευσε τις αγγλοελληνικές σχέσεις η επιρροή του αγγλικού παράγοντα εξακολουθούσε να παίζει ακόμα καθοριστικό ρόλο. Το γεγονός αυτό τους έδινε μεγάλες δυνατότητες να ελίσσονται. Είχαν παλιά και πρόσφατη πείρα από φιλοξενία εξορίστων κυβερνήσεων και ηγεμόνων. Βάση αυτής της αρχής και πείρας προκειμένου να υποτάξουν τις δικές τους θέσεις και θέληση έδωσαν άσυλο στην ελληνική «κυβέρνηση» και το βασιλιά.

Η ξένη κατοχή επιλέγει συνεργάτες που, ή είχαν και την αγγλική συναίνεση, όντας πράκτορες τους, ή οι Αγγλοι τους υιοθέτησαν εκ των υστέρων, είτε για τις ψευδοπηρεσίες που τους προσέφεραν στην κατοχή, μα και για αυτές που έπρεπε να τους προσφέρουν στο μέλλον. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν ένα υλικό επιξεργασμένο και προετοιμασμένο να προσφέρει υπηρεσίες έξω από την εθνική συνείδηση και κατά βάση εναντίον της. Αυτό έγινε πράξη αργότερα, όταν όλοι ανεξαιρέτως οι συνεργάτες του κατακτητών με κάποια διάκριση βέβαια ως προς το μέγεθος της «προσφοράς» και τον κίνδυνο που διέτρεχαν να καταδικαστούν σαν δοσίλογοι, πήρα αγγλικά πιστοποιητικά και εμφανίστηκαν όχι σαν συνειδητοί συνεργάτες των κατακτητών, αλλά αγγλική «εντολή» να γίνουν συνεργάτες των κατακτητών. Δυστυχώς στη χώρα μας έχουν συμβεί πολλά περίεργα! Από το 1821 και μετά.

Ενώ λοιπόν, η ιστορία διδάσκει αυτά και ο λαός βλέποντας τα γερμανικά Στούκας και τα τάνκς να σκορπούν το θάνατο και τη συμφορά. Να μετατρέπουν τη χώρα σε ερείπια μπήκε το πρόβλημα τί θα γίνει από εδώ και μπρός και τι αναλογεί στον καθένα να κάνει για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας. Στο χώρο της άρχουσας τάξης και γενικότερα στην κρατική μηχανή το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν πως θα σώσουν το... Ο Βασιλιάς και οι μέλλοντες να γίνουν, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, ολη η κρατική ανωτάτη μηχανή, οι χθεσινοί ακόμα αιώνιοι, Πάππου προς Πάππου «ειδικοί προστάτες» όλοι μαζί έγιναν Λαγοί.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά το επιβατικό πλοίο «Αρντένα» απέπλεε με συνοδεία πολεμικού με φορτίο τα έπιπλα και τα σκεύη του βασιλικού οίκου και κάποιο άλλο πλοίο φορτωμένο με τα αποθέματα χρυσού και ό,τι άλλο ακριβό και πολύτιμο υπήρχε πήραν το δρόμο της «διασφάλισης». Πίσω στα καπέλια τους άφησαν τρεις μόνο α) Να παραδωθούν στους Γερμανούς οι εξορίστοι και φυλακισμένοι κομμουνιστές β) Να συνεργαστούν με τον στρατό κατοχής και γ) Να εμποδίσουν κάθε κίνηση για Αντίσταση και αν «ό μή γένοιτο» οργανωθεί να την πολεμήσουν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές.

Σε αντίθεση με τον λαό που ήταν καθημαγμένος από τον αλβανικό πόλεμο, τις αλόγιστες από του Αγγλους καταστροφές για να εμποδίσουν την προέλαση του άξονα προκειμένου να

υποχωρήσουν ασφαλείς από τη χώρα,την κατοχή,τις επιτάξεις,τις αρπαγές κλπ και την απειλή με θάνατο για τον κάτοχο όπλου και τη λάμια πείνα που τον αποδεκάτιζε,η άρχουσα τάξη ειχε το σώμα των Αξιωματικών,τα Σώματα Ασφαλείας,τον κρατικό μηχανισμό και τα όπλα στα χέρια της.Και αν ακόμα δεχθούμε πως ενα μέρος της ηγεσίας του στρατού (Τσολάκογλου κ Σια)έκαναν λάθος και ζήτησαν απ το λαό να παραδώσει τα όπλα που τυχόν ειχε, μπορούσε όπως έκανε το ΚΚΕ πρώτα και το ΕΑΜ μετά,να ρίξει το σύνθημα για συλλογή και απόρριψη όπλων με τα οποία θα πολεμούσαμε τους κατακτητές και θα βοηθούσαμε πιά αποφασιστικά και τον συμμαχικό αγώνα.

Μπορούσε συνεπώς ο αστικός κόσμος να κάνει αν ήθελε Αντίσταση ή να συμμετάσχει (της ζητήθηκε επίμονα και κατ επάναληψη)στην αντίσταση και οχι να οδηγηθεί στα τάγματα ασφαλείας για να την πολεμήσει.Για πιά λόγο άφησε το ΚΚΕ και το ΕΑΜ να αναπτυχθεί και σε συνέχεια διατυμπάνιζε οτι η ΕΑΜική Αντίσταση θα οδηγούσε το λαό σε κομμουνιστικό καθεστώς.Αφού λοιπόν,διέτρεχε τέτοιον κίνδυνο η χώρα αναρωτιέται κανείς και με το δίκαιό του,γιατί δεν οργάνωσε τη δική της Αντίσταση ή γιατί δεν συμμετείχε στην υπάρχουσα και από μέσα να διεκδικήσει οχι μόνο το μερίδιό της αλλα και την ηγεσία της Αντίστασης-της προσφέρθηκε-όπως έκαναν οι Ευρωπαϊκές αστικές τάξεις της Γαλλίας,της Ιταλίας κλπ.

Αν συμμετείχε και αρχουσα τάξη στην αντίσταση άλλα θα ηταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας.Για να μπορεί όμως να συμμετάσχει στην αντίσταση έπρεπε να αποσύρει τη συμμετοχή της στη Διεθνή του κεφαλαίου και να αρνηθεί τη συμμετοχή της στην «κυβέρνηση»του Καΐρου.Αυτό σε καμιά περίπτωση δεν θα της το επέτρεπαν τα μεγάλα αφεντικά στο άρμα των οποίων ηταν δεμένει χειροπόδαρα και πριν απ τη διεθνή πολύ περισσότερο μετά την προσχώρηση.μετά και από την «πολιτική διαθήκη»που άφησε ο Βενιζέλος κι υιοθέτησε το Φόρει Οφίς. Η διάρκεια της κατοχής ηταν μια ευκαιρία για την άρχουσα τάξη να ολοκληρώσει τον ιστορικό της ρόλον τον μόνο ενας τρόπος υπήρχε να ταχθεί στο πλευρό του λαού που ηταν και ο φύσει συμμαχός της.α) :Να ολοκληρώσει την επανάσταση που την άφησε κολοβή το 1821. β)Να πάρει τις τύχες του λαού και της χώρας στα χέρια της έτσι ωστε να πάψει η χώρα μας να ειναι δεμένει στο Αγγλικό άρμα.

Για αυτον που δεν γνωρίζει προσωπα και πράγματα φαίνεται ακατανόητο.Δεν ειναι όμως.Και δεν ειναι γιατί μετά τη δήλωση του Ελευθέριου Βενιζέλου το 1935 οτι«Εγώ τα βρήκα με τους τούρκους, δεν θα τα βρώ με τους ιδεολογικούς μου αντιπάλους,την αποδοχεί από τον ίδιο της βασιλείας»και με υπόδειξη των Αγγλων,που ηταν οι ηγέτες της Διεθνούς του κεφαλαίου,στην οποία Διεθνή ειχε προπολλού προσχωρήσει και η δική μας άρχουσα τάξη ειχε πετύχει την ενότητά της και την συναίνεση καθώς και τη συμπαράσταση στην από κοινού εξόντωση με όλα τα μέσα των ανατρεπτικών τότε κινημάτων.Με την

πράξη της αυτή ειχε απεμπολήσει το δικαίωμα να αποφασίζει και να δρά με δική της πρωτοβουλία και απόφαση τόσο για τα συμφέροντα της χώρας,αλλο τόσο και για τα καθαρά δικά της.

Επειδή έκανα χρήση του όρου «Διεθνής του Κεφαλαίου»ενδέχεται να αναρωτηθεί κάποιος.Μα επιτέλους ποιά ειναι αυτή η Διεθνής του κεφαλαίου;Η απάντηση ειναι οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917,την ίδρυση το 1919 της«Κομμουνιστικής Διεθνούς»και την προσχώρηση και του Ελληνικού κομμουνιστικού Κόμματος το 1920 στην (Κ.Δ),οι κίνδυνοι που απειλούσαν το σύστημα ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής συνολικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά δεν ηταν απλως πολλοί αλλα και μεγάλοι.

Ο ανταγωνισμός των δύο τρόπων σκέψης-συστημάτων ηταν απ την πλευρά της άρχουσας τάξης αδυσώπητη και χωρίς όρια χρήση κατασταλτικών μέτρων και τις διώξεις.Οτι διογκώνει το παρακράτος,οτι χαφιεδισμός ειχε μετατραπεί σε προσοδοφόρο επάγγελμα.Οτι μπορούσε ο καθένας να διώξει τον εργαζόμενο απ τη δουλειά,να τον στείλει εξορία και φυλακή ακόμα.Η Αριστερά κατηγορούσε την άρχουσα τάξη για χωρίς όριο εκμετάλλευση,για απάνθρωπη συμπεριφορά,για υποταγή στους ξένους που μας εκμεταλλεύονται διπλά,που μας κλέβουν τον υλικό και πνευματικό πλούτο.

Τα Σοσιαλιστικά ιδεώδη,τα κηρύγματα και συνθήματα στην Ελλάδα ειχαν μεγάλη απήχηση,ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή και τον ερχομό των προσφύγων.Προκειμένου η άρχουσα τάξη να ανακόψει αυτήν την άνοδο της Αριστεράς κατέφυγε στα γνωστά εκλογικά, κοινοβουλευτικά και

στρατιωτικά πραξικοπήματα και τις γνωστές δικτατορίες με αποκορύφωμα τη Βασιλομεταξική δικτατορία που έγινε με ένα και μόνο βασικό σκοπό: Όχι μόνο να βάλει τέλος σε αυτήν την αλματώδη ανάπτυξη του Αριστερού κινήματος στη Ελλάδα, αλλά να εξοντώσει ηθικά και βιολογικό τον ηγετικό πυρήνα, που ήταν οι κομμουνιστές. Ακολούθησαν οι γνωστές πολυάριθμες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, το ρετσινόλαδο, οι ομαδικές εξορίες και φυλακίσεις. Η κατάργηση των πολιτικών κομμάτων, η λογοκρισία στον τύπο, το κάψιμο βιβλίων και η παράδοση με ονοματεπώνυμο, οδός και αριθμό σπιτιού των κομμουνιστών στη Γκεστάπο.

Το ότι ο Γεώργιος συνωμοτούσε με τον Μεταξά για την κατάργηση του κοινοβουλευτισμού και των ελαχίστων λαϊκών ελευθεριών και την εγκαθίδρυση της τεταρτοαυγουστιανής δικτατορίας δεν είναι καθόλου παράξενο. Το παράξενο ήταν το ότι οι Άγγλοι ενίσχυαν τον παλιό άνθρωπο του γερμανικού γενικού επιτελείου που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό κατά τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο. Βέβαια, η ενίσχυση του Μεταξά απ' τον Άγγλο θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν αντίφαση. Αλλά και η αντίφαση αυτή βρίσκεται μέσα στα πράγματα, και κυρίως στη «λογική» της πολιτικής του Φορέϊν Οφφισ που πρόβαλε και υποστήριξε πρώτα τον Μουσουλίνι και αργότερα τον Χίτλερ. Επέτρεψε και υποστήριξε τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας και βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου της διεθνούς οδήγησε τη διεθνή στο Μόναχο με στόχο να βάλει φραγμό στο εργατικό κίνημα της Ευρώπης και να κατευθύνει τη φοβερή στρατιωτική μηχανή «προς Ανατολάς» για να τσακίσει την πρώτη και μοναδική τότε χώρα του σοσιαλισμού. Το 1922-24, η Αγγλία αντέδρασε στο διώξιμο της Δυναστείας των Γλύξμπουργκ και την ανακήρυξη της Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Και όχι μόνο αλλά από το 1930 προετοίμαζε συστηματικά την παλινόρθωση. Για το σκοπό αυτό ενίσχυε τα ανιβενιζελικά κόμματα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έπαψε ποτέ να παίζει σε δύο ταμπλώ.

Μπροστά στους κινδύνους που άρχισαν να διαγράφονται το κεφαλαιοκρατικό σύστημα σαν σύνολο και κάθε χώρα χωριστά όχι απλώς άρχισε να ανησυχήσει αλλά και να πάρει και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα. Έτσι ένα από τα πρώτα μέτρα που πήρε ήταν να ιδρύσει τη δική της «Διεθνή». Να την εξοπλίσει θεωρητικά και να διαμορφώσει κέντρα προπαγάνδας με τους αντίστοιχους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Βασικό συνθήκα της Διεθνούς του κεφαλαίου ήταν: α) Ένας είναι ο εχθρός ο κομμουνισμός και οι δορυφόροι του β) Η εξαγορά και η εξαπάτηση και γ) Η εξόντωση με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα την ηγεσία του κινήματος δ) βασικό εργαλείο τον εμφύλιο πόλεμο σαν το πιό αποτελεσματικό μέσο.

Και πριν από το 1917 υπήρχαν λαϊκά κινήματα. Τα κινήματα αυτά όμως ήταν κινήματα διεκδίκησης καλύτερου επιπέδου ζωής. Μετά το 1917 τα ίδια κινήματα από κινήματα διεκδίκησης μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Σε αυτά τα κινήματα η Διεθνής του κεφαλαίου κήρυξε ένα καθημερινό ανειρήνευτο ταξικό εμφύλιο πόλεμο.

Οι επιλογές που έκανε η άρχουσα τάξη να μην αναγνωρίσει σαν εθνική πράξη και εθνικό λαϊκό περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, να εξοντώσει τη γενιά της Αντίστασης, βοηθούμενη απ' τους Άγγλους πρώτα, που όχι μόνο ήρθαν σαν κατακτητές, αλλά και συμπεριφέρθηκαν και σαν τους κατακτητές και τους Αμερικανούς μετά μέσω του εμφυλίου πολέμου, δεν ήταν μόνο από μίσος προς τους πολιτικούς της αντιπάλους. Ήταν η ανταπόκριση των ευθυνών που είχε αναλάβει απέναντι στη διεθνή.

Κάθε εποχή έχει τα δικά της ιδιόμορφα προβλήματα. Και η δεκαετία του 1930-40 είχε τα δικά της κοινωνικό-οικονομικά, πολιτικά και ιδεολογικά προβλήματα. Με τη λήξη του Α' Παγκοσμίου πολέμου και την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία δέχθηκε ένα απροσδόκητο ΣΟΚ το σύστημα ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Οι αντιλήψεις για τη ζωή άλλαξαν. Τα κινήματα διεκδίκησης σιγά σιγά έγιναν κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Τα κομμουνιστικά κόμματα μπήκαν επικεφαλής αυτών των κινήματων τα οποία αναπτύσσονταν με γεωμετρική πλέον πρόοδο. Ανάμεσα στα δύο συστήματα άρχισε ένας θανάσιμος και ανειρήνευτος πόλεμος για το: Ποιός θα νικήσει ποιόν.

Σε διεθνές επίπεδο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα απάντησε με τη συγκρότηση της δικής του Διεθνής, κήρυξε σε διωγμό τα λαϊκά κινήματα, κατάργησε και τα λίγα ψίγματα δημοκρατίας

(Πορτογαλία, Ισπανία, Ελλάδα κλπ) και ανέδειξε τον φασισμό σαν μέσω σωτηρίας. Το Σοσιαλιστικό σύστημα καλούσε του λαούς του κόσμο να κάνουν και στις χώρες τους σοσιαλισμό. Η δεκαετία του 1930-40 ήταν η δεκαετία που ανασυντάσσονταν σε παγκόσμια κλίμα οι συγκρουσιακές δυνάμεις.

Αυτές περίπου ήταν οι προϋποθέσεις του μεσοπολέμου και παγκάσμια και στη χώρα μας. Αυτές ήταν το προοίμιο του Β! Παγκοσμίου πολέμου και του Ιταλο-Ελληνικού στις 28 του Οκτώμβρη του 1940. Ένας πόλεμος που άμεσα με τις νίκες κατά του άξονα και έμμεσα με τον χρόνο, Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και την σε σύντομο χρόνο οργάνωση Αντιστασιακής δράσης έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση του Β! Παγκοσμίου πολέμου.

Τώρα η χώρα είχε κατακτηθεί. Όχι από ένα, αλλά από τρεις κατακτητές. Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας είχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες: τη γερμανική, την ιταλική και τη βουλγαρική. Τα πάντα είχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και

αποσύνθεση και οι «ειδικοί προστάτες» δεν περίμεναν στην πατρώα Γη να μοιραστούν των προδομένων υπηκόων τους την τύχη την «αξιοζήλευτη» που τους είχαν ετοιμάσει, ούτε τα κάδρα και τα γυαλικά. Όταν οι σιδερόφρακτοι Ούνοι ξεχύθηκαν στη χώρα μας, χτυπώντας πισόπλατα το στρατός μας, κι έσπερναν την καταστροφή, τη φοβία και το θάνατο. Όταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, και ενώ οι «ειδικοί» εγκατάλειψαν λαό και χώρα, οι κομμουνιστές όρθωσαν το ανάστημά τους, σήκωσαν ψηλά τη σημαία του αγώνα και κάλεσαν το λαό για εθνική λευτεριά ενάντια στην τριπλή κατοχή. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε και έξω απ αυτόν το δρόμο δεν υπήρχε παρά ο αφανισμός. Ο δρόμος αυτός ήταν η αγωνιστική συνέχεια του εθνους. Αυτός και μόνο αυτός ο δρόμος ήταν ο δρόμος της τιμής, της αξιοπρέπειας και της εθνικής σωτηρίας.

Ο ελληνικός λαός είχε ένα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα υατά γιατί το ήθελαν μερικοί.

Από αυτόν τον πλούτο και ανεξάντλητο θησαυρό άντλησαν οι πρωτοπόροι του αγώνα τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Και αυτήν ακριβώς τη δύναμη του αγωνιστή λαού εκφράζανε και προωθούσαν και ήταν το ζωντανό παράδειγμά του. Και ήταν αυτοί που δίνανε προοπτική στο λαϊκό κίνημα. Αυτή η μεγάλη λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Άγιο της χώρας οι δολοφόνοι χιτλερικοί» που λέει και ένα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.

Οι λαϊκοί ηγέτες και ανάμεσά τους οι κομμουνιστές πάντα διαπαιδαγωγούσαν τον εργαζόμενο λαό να στηρίζεται στις δικές δυνάμεις. Να διεκδικεί το δικίο του με τον αγώνα, να μην περιμένει να τους χαρίσουν άλλοι τη λευτεριά, να μισεί τους τυράννους φασίστες, να θεωρεί φίλους όλους τους λαούς και εχθρούς όλους τους δυνάστες.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ήταν σχετικά πρόσφατο. Βεβαία τέτοια διδάγματα έχουν όλοι οι λαοί. Δίψα για λευτεριά έχουν όλοι οι λαοί. Μα τόσο καθαρό παράδειγμα-μαθήμα λίγοι λαοί είχαν πάρει απ τους προγόνους και τους σύγχρονους ποιητάδες. Απ τα «κόκκαλα βγαλμένα των Ελλήνων τα Ιερά» τη θέλει τη λευτεριά π μεγάλος Σολωμός το 21. Και ο Κωστής Παλαμάς το 1940 θα καταφέρει να χωρέσει το έθνος, την ψυχή του, την ιστορία του και την αποστολή του μέσα σε ένα στίχο. Αυτόν το λόγο θα σας πώ δεν έχω άλλο κανένα «Μεθύστε με τ αθάνατο κρασί του είκοσένα» και αργότερα στην κατοχή «Ανάξιος όποιος ξάφνου ακούει το προσκλητήριο των καιρών να το φυσάει ή να το κρούει η σάλπιγγα ή το τύμπανα τ ακούει και δεν λέει ΠΑΡΩΝ». Και «Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο... Εμπρός». Θα σκούξει ο Άγγελος Σικελιανός και θα προσδιορίσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας κατοχικής γενιάς την υπόθεση της ελευθεράς των εθνών.

Όταν οι αθάνατοι πρόγονοί μας σήκωσαν τη σημαία της λευτεριάς το 1821, δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να αφηφίσουν την υπεροχή σε νούμερα και πολεμικά μέσα. Η αυτοκρατορία που θα τολμούσαν να αντιμετωπίσουν, κυριαρχούσε απ το Δούναβι ως το Νείλο με πολλά εκατομμύρια κατοίκους. Είχε στρατούς και στόλους αήτητους για την εποχή εκείνη και πόρους ανεξάντλητους, μα και η πολεμική πείρα της αυτοκρατορίας, έκανε να τρέμουν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης. Και οι Έλληνες μια χούφτα τότε, άολποι και χωρίς πολεμική πείρα. Και σαν να μην

έφταναν όλα υατά στην αρχή είχαν και την Ευρώπη ολόκληρη εναντίον τους και όμως δεν δύστασαν να αρπάξουν τα λίγα έστω όπλα και να τα βάλουν με την κραταιά αυτοκρατορία.

Η χώρα κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με τον Ιταλικό φασισμό και ενα αιματερό πόλεμο με τον νέο επίδοξο κατακτητή.Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ενα καινούριο 21.Ο λαός ξεσηκώθηκε αποφασισμένος να στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις.Αφού η «ηγεσία»το έσκασε και οι εναπομείναντες έκριναν«άσκοπο τον αγώνα»Αποφασισμένος να ματώσει και να νικήσει,οσες δυσκολίες και θυσίες και αν χρειαστεί να κάνει Και στη νέα αυτή φάση του αγώνα οσο σκληρή,δύσκολη και οδυνηρη και να ειναι θα την αντιμετωπίσει.Αυτός ηταν ο δρόμος που μας δίδαξαν οι αθάνατοι πρόγονοί μας.

Ο λαός οργανωμένος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο στο (ΕΑΜ) βροντοφώναξε στους τρεις πλέον κατακτητές το ακόμα πίο μεγάλο και ΟΧΙ.Και ηταν πίο μεγάλο και βροντερό αυτό το ΟΧΙ,γιατί το ΟΧΙ του 1940,ειχε πίσω του και μαζί του το οργανωμένο κράτος,τον οργανωμένο και εξοπλισμένο έστω και ελλειπή για την περίπτωση στρατό,το σώμα των Αξιωματικών και όλους τους άλλους μηχανισμούς(επιμελητείες, εφεδρείες κλπ)και επι πλέον το 40,ειχε να αντιμετωπίσει ενα μόνο φιλόδοξο επιδρομέα.

Τώρα η χώρα ειχε κατακτηθεί.Και οι δυνάμεις που τις κυβερνούσαν είχαν τις πίο εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες με τις βάρβαρες μέθοδες βίας.Οι φυλετικές θεωρίες,ο άκρατος γερμανικός σοβενισμός,η μή αναγνώριση σ ολόκληρους λαούς το δικαίωμα στην βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη.Με προδιεγεγραμένο το σχέδιο εξόντωσης των μή άριων φυλών του πλανήτη,το μεσαιωνικό πνεύμα,την αλληλέγγυα ευθύνη και την αναλογική τιμωρία 1προς 50 ή και 100 στα αντίποινα.Δεν ειναι λίγες οι φορές που για μερικούς Γερμανούς στρατιώτες έκαιγαν το χωριό μαζί με τους κατοίκους του οπως:στο Δίστομο,τα Καλάβρυτα,τον Χορτιάτη,την Κατράνιτσα κλπ,κλπ.και η διαστροφή ειναι μερικά απ τα στοιχεία που συγκροτούν τη φυσιογνωμία των κατακτητών.Η «Νέα τάξη»δεν ηταν τίποτε άλλο απ αυτό που έγινε σύστημα μέτρων που εφαρμόστηκαν,που έζησαν οι κατακτητημένοι λαοί,που ζήσαμε σαν λαός.Μέτρων που καθορίστηκαν απ τι φασιστικο-ναζιστικές ιδέες και θεωρίες.

Οι κατακτητές,αφού βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικά στηρίγματα.Στηρίγματα,που οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο τους,αλλα και θα πλειοδοτούσαν κιόλας,επιδίωξαν απ την πρώτη μέρα με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού,να στεριώσουν τη νίκη τους.Αν κατόρθωναν να υποτάξουν το λαό,θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών σαν«γενναίο στρατιώτη».αν τον επιρρέαζαν σε μικρότερο βαθμό,θα τον έσερναν έργατη στα γερμανικά κάτεργα.Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψη οτι ενας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει,για αυτό και από την επομένη του ερχομού τους αρχισαν να ληστεύουν τον λαό με διάφορες επιτάξεις σπιτιών,ζώων,δημεύσεις,σε συνέχεια τις απροκάληπτες αρπαγές.Ο,τι άλλο ηθελαν απ τον Εθνικό μας πλούτο χωρίς να λογαριάζουν κανένα.Σε λίγο η οικονομία της χώρας εξαρθρώθηκε και υποτάχθηκε στις ληστρικές επιδιώξεις και τους πολεμικούς σκοπούς των κατακτητών.Τα ληστρικά οικονομικά μέτρα των κατακτητών,η κατάσχεση όλων των υπαρχόντων αποθεμάτων και οιδιαρπαγες της παραγωγής,σε συνδιασμό με τον πληθωρισμό,ειχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό στην αρχή,την πείνα σε συνέχεια και τον τρομερό ΛΙΜΟ του χειμώνα του 1941-42 που στοίχισε τόσα βάσανα,συμφορές και θανάτους και απείλησε με ολοκληρωτικό αφανισμό το λαό μας.

Σε καμιά άλλη κατεχόμενη απ τον άξονα χώρα δεν έγινε τέτοια και με τόσα μέσα και μορφές καταλήστεψη του εθνικού υλικού και πνευματικού πλούτου,οσο στην Ελλάδα και κανενός άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά οσο του δικού μας.Κανένας άλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης,δεν καταδικάστηκε απ τους θηριώδεις χιτλερικούς,ετσι ενσυνείδητα στο θάνατο με την πείνα.Δεν ειχε τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-1942 στο λιμό και τις αρρώστειες.

Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοση χρόνια της ελεύθερης ζωής του σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν .Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού οι Ανθρωποι πέθαιναν από πρήσματα γιατί δεν ειχαν μια σταγόνα λάδι να βάλουν στα νερόβραστα άγρια χόρτα-

τα καλλιεργημένα τα έπαιρναν-το μόνο αγαθό που του είχαν αφήσει.Η οικονομική θέση του λαού έφτασε στη γενική πείνα.

Η πείνα! Η πείνα! Η πείνα είναι η πίο φοβερή αρρώστεια,ύπουλη, απολέμητη.Και απλώνεται ολοένα στην πόλη,την Ελλάδα.Υποσιτισμός ,αβιταμίνωση.Οι Ανθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν.Τα πρώτα θύματα οι άρρωστοι,οι γέροι,τα παιδιά.

Είναι χαρακτηριστική η απάντηση που έδωσε ο Γερμανός στρατηγός στην Επιτροπή που πήγε διαμαρτυρηθεί και να τον παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του να δωθούν τρόφημα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας που τον θέριζε η πείνα:«Οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζουν τούτο.Οι πλούσιοι θα πεινάσουν,οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν».Με λίγα λόγια ο χιτλερικός δήμιος έλεγε αφού οι γερμανοί θα νικήσουν.Αν θέλεται να μην πεθάνετε απ την πείνα,υποταχθήτε στους βέβαιους νικητές...Ακόμα πίο χαρακτηριστική είναι η άποψη που διατύπωσε ο συνεταίρος του Χίτλερ,ο Μουσουλίνι.οσον αφορά την έκταση της λεηλασίας και της αρπαγής που εφάρμοσαν οι Γερμανοί στην Ελλάδα:«τους πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια».

Στην προσπάθειά τους αυτή ήξεραν οτι εχουν την ολόθερμη συμπαραράσταση των ιδεολογικών,πολιτικών και οικονομικών συνεργατών τους,που στη διάρκεια της καταχής ήταν η Νέα μορφή του προδότη-Εφιάλη.Ενα απ τα επιχειρήματα-όπλα που χρησιμοποιούσαν απ τους πρώτους ακόμα μήνες οι άνθρωποι της βασιλομεταξικής δικτατορίας,ηταν η καλλιέργεια της ηττοπάθειας.Μια ηττοπάθεια που ειχε και την προϊστορία της.Πρίν ακόμα απ την εισβολή,οι σειρίνες της πέμπτης φάλλαγγας έσπερναν με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια,με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μιά πανίσχυρη αυτοκρατορία,ούτε πόλεμο με εναν πανίσχυρο και αήτητο στρατό.Τον αγώνα τον έκριναν «άσκοπο»και προδικασμενη την κατάληξή του. Ανάμεσα σ αυτούς ήταν και υπεύθυνοι παράγοντες:Αρχηγοί κομμάτων και ανώτατοι στρατιωτικοί.

Οπως ήταν φυσικό το χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες της δικτατορίας ειχε παγιοποιηθεί.Με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο,το χάσμα αυτό διευρύνθηκε.Εκεί στα πεδία των μαχών ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δύο διαμετρικά αντίθετους δρόμους.Ο λαός ήθελε να τσακίσει το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλλους στη θάλασσα και αυτό δεν ήταν ακατόρθωτο.Το βασιλομεταξικό καθεστώς ήθελε να διαιωνίσει το φασισμό και ενώ τρόμαζε απ την προέλαση «ήθελεν να ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας»

Τον Απρίλη του 1939 η Αγγλία και η Γαλλία έκαναν δήλωση πως θα βοηθήσουν την Ελλάδα,αν δεχθεί επίθεση.Λίγο αργότερα ο τότε Αγγλος πρωθυπουργός με γράμμα του στον Ιταλό δικτάτορα έγραφε: «Αν η Ιταλία,για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μιά μελλοντική φάση του πολέμου,θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια,με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί,και αν θα ήταν γι αυτό ανάγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας,δεν θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρετανίας».Και ο Ντίρξεν,πρώην πρεσβευτής της Γερμανίας στο Λονδίνο και τη Μόσχα:«Η Μεγάλη βρετανία,γράφει ο Ντίρξεν,προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης,όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα,και κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη συμμαχίας με την Πολωνία,έκανε ταυτόχρονα διαπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία,εκδηλώνοντας ην επιθυμία να της παραχωρήσει αυτές τις χώρες...»Η χώρα παραχωρήθηκε και οι Αγγλοι οπως και η ηγεσία του δικού μα στρατού έριχαν μερικούς πυροβολισμούς για την τιμή των όπλων και την συμμαχική αλληλεγγύη.

Η καταχή το χάσμα αυτό μετατράπηκε σε αντίθεση,σε έχθρα, σε ρίζη.Η κατάσταση που διαμορφώθηκε δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο λαό,δεν υπήρχε αλλη διέξοδο απ τον αγώνα,για λευτεριά ή θάνατο. Στις κατοχικές συνθήκες ο αγώνας για την εθνική σωτηρία δεν μποπούσε να είναι παρά μόνο ο λαϊκος αγώνας,αγώνας του λαού με τις δικές του δυνάμεις(και αφού δεν δέχτηκαν να συμμετάσχουν) χωρίς του ιθύντες και στην ανάγκη και εναντίον τους.

Μετά την εισβολή και ειδικά ματά την κατοχή,δεν ήταν μόνο οι γερμανόφιλοι,που σπέρνανε την ηττοπάθεια και τον πανικό.Ηταν και οι «φρόνιμοι»που διδάσκανε την αναμονή,που μιλούσαν για τις δυσκολίες και το «μάταιο»του αγώνα,που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης

καταστροφών, χωρίς αντίστοιχα αποτελέσματα. Ακόμα ήταν και αυτοί που έλεγαν ότι εμείς σαν λαός πολεμήσαμε. Κάναμε το καθήκον μας. Τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι. Όλες αυτές οι διδαχές από όπου και αν πρέρχονταν σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.

Έλεγαν πχ πριν από τον πόλεμο: Τί θέλουν από εμάς οι κατακτητές εκτός από λίγο χώμα και χώρο να περάσουν. Οι κατακτητές όμως δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ήθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο και τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων. Ήξεραν πολύ καλά το μόνο χωρίς την οργάνωση Αντίστασης, χωρίς τον αγώνα του λαού είχαν πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ήταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπους και αγαθά.

Κήρυκες της υποταγής ήταν εκείνοι που μιλώντας στο πλευρό του λαού, μακριά από τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Ήταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές, οι τυχαύραστοι που κεραικούσαν να επωφεληθούν από την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατακτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης όλων αυτών είχε προπολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο. Αυτοί είχαν βουλιάξει μέσα στην κατοχική διαφθορά.

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάκτηση θα μετατρέπονταν σε μεγάλη ηθική και ψυχική συμφορά. Η κατάκτηση αυτή θα ήταν πλέον οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ήταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούσαν τα ανθελληνικά συνθήματα και οι όποιες προτροπές, τότε όχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε από την αείχρονη ιστορία και τον πολιτισμό, αλλά θα εξανδραποδίζονταν, θα σπρόχωνταν στο περιθώριο, σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Οι κατακτητές και οι συνεργάτες το γράφανε άλλωστε καθαρά στον ελληνόφωνο τύπο. Είχαν ανάγκη όχι μόνο από την ψυχική αποστράτευση αλλά και τη συναίνεση του λαού την ώρα ακριβώς που χρειάζονταν ψυχική επιστράτευση-εθνική πανστρατιά και ριζική αντιπαράθεση με τους κατακτητές.

Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα των κατακτητών ήταν ο αφοπλισμός του λαού. Αυτό είναι το γενικό και κύριο πρόβλημα κάθε κατακτητή. Στη χώρα μας όμως είχαν και πρόσθετους λόγους να επιδιώξουν τον πλήρη αφοπλισμό. Λόγο της αντιλαϊκής φύσης του ο φασισμός κάνει πιο έντονη την αντίθεση με το λαό. Γνωρίζοντας οι κατακτητές το κόστος που πλήρωσαν να την καταλάβουν και την εχθρότητα που συνάντησαν στην Ελλάδα, ο αφοπλισμός έπρεπε να είναι απόλυτος γιατί μπορούσε να παρουσιάσει απρόοπτα. Γι αυτό έπρεπε να ξέρουν πόσα όπλα υπάρχουν στα χέρια των Ελλήνων και ποιοί ήταν. Τα πράγματα στο θέμα του έδειξαν πως οι κατακτητές είχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές, όσο και τις συγκεκριμένες. Και δεν ήταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί, όπως οι κάθε μορφής συνεργάτες, οι υπηρεσίες των Κουϊσλίγκς, που ανοιχτά κήρυτταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σε αυτούς που δισανασχετούσαν ή αντιδρούσαν δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των «ταγών» και τα αθέμητα δικά τους συμφέροντα,

Ενώ ο Τσολάκογλου, έκανε εκκλήσεις να είναι «νομιμόφρονες» και απειλούσε ότι όποιος δεν παραδώσει το όπλο θα τιμωρηθεί αυστηρά και με θάνατο ακόμα-ήδη στη Θεσσαλονίκη είχαν καταδικάσει δύο σε θάνατο για κατοχή όπλων στις πόλεις και την ύπαιθρο οι πατριώτες έκρυβαν όπλα.

Η μαύρη αγορά ήταν ο συνοδηπός της ξένης μαύρης κατοχής. Αρχισε να λειτουργεί από την πρώτη ως την τελευταία μέρα της κατχής και μάλιστα πριν από αυτήν και μέσα από αυτήν. Δίπλα στις αρπαγές, την αυθερεσία, τη μαύρη αγορά και τους κάθε είδους οικονομικούς εκβιασμούς ήταν και το χαρτονόμισμα. Το χαρτονόμισμα ήταν από την αρχή ακόμα πληθωριστικό. Ο όρος όμως πληθωρισμός δεν είναι ο κατάλληλος να εκφράσει το φαινόμενο. Και δεν είναι ο κατάλληλος γιατί δεν πρόκειται για τη γνωστή οικονομική διαδικασία, αλλά για καθαρή ληστεία. Η αποστράγγιση της οικονομίας μέσω της ελληνοποίησης του μάρκου, είχε πιά από τις αρχές ακόμα του Αυγούστου του 41 συντελεσθεί.

Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας με τη δημιουργία του ΕΑΜ, ντύθηκε τον αστραφτερό μανδύα της δόξας. Μιας δόξας που δεν είχε ίσως γνωρίσει ούτε στα μεγαλύτερα κορυφώματα της ιστορίας της. Ο μύθος της παντοδυναμίας και του αήττητου των μηχανοκινήτων φαλάγγων, του αστραπιαίου

πολέμου, της εύκολης εισβολής και της εντος ολίγων ημερών στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα διαλύθηκε τις πρώτες ακόμα μέρες στο Καλπάκι. Και τα συνθήματα «εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι» και το «η νέα τάξη πραγμάτων είναι δεδομένη» και άλλα πολλά γλαφυρά δεν τα άκουγε ο κόσμος. Το ελληνικό παράδειγμα του αλβανικού πολέμου και της αντίστασης, έγινε ο φάρος και έδινε θάρρος στους λαούς που είχαν κατακτηθεί και σε εκείνους που πολεμούσαν να συνεχίσουν τον αγώνα. Και το βασικότερο διέψευσε τον θρύλο για το αήττητο του άξονα με αποτέλεσμα κράτη που θεωρούνταν βέβαιο (Τουρκία κλπ) ότι θα συμμετείχαν στο πλευρό του άξονα, άρχισαν να παρουσιάζουν διστακτικότητα ή και να προβάλλουν άρνηση να συμμετάσχουν στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Έτσι όπως διαμορφώθηκαν τα πράγματα ήταν υποχρεωμένη να έχει δύο βασικούς στόχους α) Τα ταξικά της συμφέροντα της επέβαλαν να είναι με τους νικητές μετά τη λήξη του πολέμου. Γι αυτό μέχρις ότου δεν αμφισβητήθηκε η νίκη του άξονα συνεργάστηκε με τους κατακτητές και β) όποιος και αν ήταν ο νικητής έπρεπε η νίκη για να είναι πραγματική να εξοντώσει και το όποιο ανατρεπτικό κίνημα αμφισβητούσε την πρωτοκαθεδρία της. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση που μελλοντικά θα έμπαινε εμπόδιο στα σχέδια της.

Το ΕΑΜ αναπτύσσονταν με γεωμετρική πρόοδο. Συναίνωνε την μεγάλη πλειοψηφία του λαού και η σπουδαιότητα της δράσης του ξεπερνά τη σημασία του απλού αντιστασιακού κινήματος. Είναι η πολυπληθέστερη λαϊκό κοινωνική πολιτική και ένοπλη οργάνωση απ την ύπαρξη του Νεοελληνικού κράτους. Κατείχε την εξουσία σε ολόκληρο τον Ελλαδικό χώρο εκτός από ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου που κατέχει ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος που κατέχουν ακόμα οι Γερμανοί. Είχε διαμορφώσει μια παράλληλη εξουσία στον χώρο της Αυτοδιοίκησης, της Δικαιοσύνης, της Ασφάλειας. Αυτή η παράλληλη εξουσία οργανώνει Δημοψηφίσματα, διενεργεί εκλογές και εκλέγει κοινοτικούς και Δημοτικούς Συμβούλους και απονέμει δικαιοσύνη. Ο αδερφός μου Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου ήταν από τα μέσα του 1943 Δημοτικός Σύμβουλος σ αυτήν την παράλληλη εξουσία. Η εξουσία αυτή έλυνε τα τρέχοντα προβλήματα και έκανε την υποδομή για την μεταπελευθερωτική Ελλάδα.

Αναμφισβήτητο το ΕΑΜ, όχι μόνο ήθελε εξουσία, αλλά και την είχε. Αυτό το είχε διακηρύξει μπροστά στο λαό με το πρόγραμά του. Και βάση αυτού του προγράμματος κάλεσε το λαό να ενταθεί στις γραμμές του. Την ήθελε λοιπόν, και το ΕΑΜ την εξουσία. Την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού. Και είχε το λαό μαζί του. Το ΕΑΜ στην τετράχρονη κατοχή διαμόρφωσε μια γνήσια λαϊκό-δημοκρατική εξουσία. Μια εξουσία που όχι μόνο πήγαζε απ το λαό, αλλά και την ασκούσε ο ίδιος ο λαός. Και επειδή την ήθελε με τη ψήφο του, υπέγραψε τη Συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτα, που η μεν πρώτη πρόβλεπε αναλογική συμμετοχή στη κυβέρνηση και η δεύτερη έθετε τον ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές του Αγγλου Στρατηγού σκόμπυ. Εκείνος που θέλει να κρατήσει τη εξουσία για λογαριασμό του δεν αυτοκτονεί πρώτα και μετά διεκδικεί την εξουσία που την είχε ήδη παραδώσει.

Η Ελλάδα έπρεπε να παραμείνει ένα κράτος υποτελής στη Βρετανία. Ο στόχος αυτό όμως δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί με τη βίαιη παλινόρθωση της μοναρχίας και αυτό γιατί οι διαθέσιμες δυνάμεις των Βρετανών μπορεί να αρκούσαν να διώξουν τις ανύπαρκτες (γιατί με βάση τη Συμφωνία της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν είχε δικαίωμα να έχει δυνάμεις του στην Αττική) δυνάμεις του ΕΛΑΣ απ την Αθήνα και τον Πειραιά και ίσως τον μερικό έλεγχο τμήματος των βορείων και κεντρικών πεδιάδων της Ελλάδας, όμως ήταν τον αδύνατον αδύνατη η πλήρης συντριβή του ΕΛΑΣ όπως είχε δείξει τα παράδειγμα της γερμανικής κατοχής. Εκτός αυτού για μακρόχρονη ένοπλη σύγκρουση θα αναστάτωνε την παγκόσμια και Βρετανική κοινή γνώμη και κυρίως θα αποκάλυπτε ότι τα αίτια της σύγκρουσης οφείλονταν στο ότι ο Τσιώρτσιλ είχε προπολλού προαποφασίσει τη σύγκρουση για να επιβάλει με τη βία την παλινόρθωση της μισητής απ το λαό μοναρχία.

Τα Δεκεμβριανά δεν ήταν σε καμιά περίπτωση, όπως ακόμα και σήμερα ισχυρίζονται μερικοί, η κομμουνιστική επανάσταση που προριζόταν για μακρύ χρονικό διάστημα. Ήταν η επέμβαση που προετοίμαζε ο Τσιώρτσιλ, διπλωματικά και στρατιωτικά, με κάθε λεπτομέρεια απ το καλοκαίρι του 1943, με το περιβόητο σχέδιο «ΜΑΜΑ», για να συντρίψει-κονιοτροποιήσει την ελληνική Αντίσταση

στο σύνολό της, με σκοπό την αποκατάσταση των ημι-αποικιακών σχέσεων εξάρτησης, οι οποίες ίσχυα προπολεμικά.

Η επάμβαση στην Ελλάδα ήταν μέρος της βρετανικής πολιτικής για την αποκατάσταση της Αυτοκρατορίας και την εξασφάλιση των διόδων επικοινωνίας της καθώς και για την οικοδόμηση ενός αντικομμουνιστικού προπυργίου κατά της Σοβιετικής Ένωσης. Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής, ο χώρος της Μεσογείου, και ιδιαίτερα η Ελλάδα που βρίσκεται σε ένα στρατηγικά σημαντικό σημείο, στις επιδιώξεις του Τσιώρτσιλ κατάλαβε κεντρική όπως πάλαι πότε θέση. Ταυτόχρονα τα Δεκεμβριανά αποτελούν την έναρξη ενός εμφυλίου πολέμου της κυρίαρχης ελληνικής ολιγαρχίας κατά του δημοκρατικού στρατοπέδου με την πλατιά έννοια του όρου. Ενόσω εμφυλίου πολέμου που αφετηρία του είναι η δεκαετία του 1920-30 με την προσχώρηση της ολιγαρχίας στη Διεθνή του κεφαλαίου σε σχέση με τα λαϊκά κινήματα και το 1916 για το χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού συστήματος,

Η ενεργητική συμμετοχή της μοναρχίας με την υπόδειξη της Αγγλίας στο φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου 1936 φορτίστηκε και πάλι με οξύτητα στο ζήτημα του χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού καθετός αμέσως με τη κατάληψη της χώρας από τα γερμανικά στρατεύματα. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, από τους παλιούς πολιτικούς ως τις λαϊκές μάζες, καταλόγιζε την ενοχή για την επιβολή της δικτατορίας στο βασιλιά και απαιτούσε δικαιωλογημένα την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας μετά τον πόλεμο. Υπέρ της μοναρχίας τάσσονταν μόνο οι φανατικοί βασιλικοί και οι οπαδοί του φασιστικού συστήματος, όμως και αυτοί σαν συνεργάτες των γερμανών στην ουσία την έβλαπταν. Οι δημοκρατικοί δεν κατόρθωσαν καμιά οργανωτική ενότητα και κυρίως δεν οργάνωσαν αντίσταση μα ούτε και προσχώρησαν (τους ζητήθηκε επανειλημμένα) στην υπάρχουσα Αντίσταση και προσπσθούσαν να πετύχουν τους σκοπούς τους με χαρτοπόλεμο και διάφορες διακηρύξεις. Και η ίδια η Αντίσταση ήταν διασπασμένη σε διάφορες οργανώσεις από τις οποίες το ΕΑΜ ήταν το μεγαλύτερο. Παρ' όλα αυτά μέχρι το καλοκαίρι του 1943, που το σχέδιο «ΜΑΝΑ» από σχέδιο έγινε πράξη, υπήρχε ομόφωνη συμφωνία ότι η μεταπολεμική μορφή της πολιτείας έπρεπε να είναι η Δημοκρατία.

Ενώ στο θέμα της δημοκρατίας πριν από την ενεργοποίηση του σχεδίου «ΜΑΝΑ» υπήρχε ομοφωνία μετά προέκυψε διαφωνία πάνω στο θέμα του μεταπολεμικού κυβερνητικού συστήματος. Οι παλαιοί πολιτικοί ήταν φυσικό να επιδιώξουν την αποκατάσταση της ολιγαρχικής τους κυριαρχίας στο πλαίσιο της μισοαστικής δημοκρατίας. Τα θεωρητικά πρότυπα που διαμορφώθηκαν στη διάρκεια της κατοχής στις αντιστασιακές οργανώσεις του (ΕΔΕΣ ήταν αρκετά άοριστα) ενώ τα πρότυπα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, της Δικαιοσύνης, της ασφάλειας και της εκπαίδευσης, που εφαρμόζονταν από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις απελευθερωμένες περιοχές και κορυφώθηκε το 1944 με την ίδρυση της προσωρινής κυβέρνησης, άνοιγε νέες προοπτικές. Δημιουργήθηκε εκ θεμελίων ένα νέο Δημοκρατικό και κοινωνικό κράτος, το οποίο σήμαινε την αναγέννηση της Νέας ελληνικής πολιτείας. Βεβαία στη δημιουργία αυτού του προτύπου συμμετείχαν ουσιαστικά και οι κομμουνιστές στην ίδρυσή του, όμως δεν υπήρχε κίνδυνος για κομμουνιστικά κατάληψη της εξουσίας. Σε αντίθεση με τον Τίτο, το ΚΚΕ ακολουθούσε όχι μόνο σχηματικά, αλλά και ουσιαστικά-πρακτικά το ορθόδοξο σχέδιο επαναστατικής εξέλιξης. Το σχέδιο αυτό υπαγόρευε-επέβαλε για την μεταπολεμική Ελλάδα την εγκαθίδρυση επιτέλους της αστικής Δημοκρατίας.

Το σχέδιο αυτό θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ήταν το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαιών, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η αναγεννημένη Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγο, αλλά επίσης και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών.

Αυτό ήταν το σχέδιο πρόγραμμα της ΕΑΜική Αντίστασης.Μάλιστα το ΚΚΕ έβλεπε πολλές απ αυτές τις ριζοσπαστικές δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις με τη μεγαλύτερη δυσπιστία και ζήτησε-διέταξε προκειμένου να μην υπάρξουν παρανοήσεις ως προς το κύριο και βασικό στόχο της πλαιρίας Αστική Δημοκρατία,να σταματήσουν όλες οι φωνές μέσα στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ οι οποίες απαιτούσαν επιτάχυνση της διαδικασίας κοινωνικής αλλαγής.Ειδικότερα αντιτάχθηκε σθεναρά σε όλες τις προσπάθειες που ενδεχομένως σε μια σύγκρουση με τους Βρετανούς.Το ελληνικό μεταπολεμικό κράτος που θα ιδρύονταν πάνω σ αυτές τις αρχές και αξίες,θα είχε στο εσωτερικό του ένα Φιλελεύθερο,Δημοκρατικό και κοινωνικό χαρακτήρα.Όσον αφορά τις σχέσεις του με το εξωτερικό, δηλαδή με τη Μεγάλη Βρετανία,θα είχαν το χαρακτήρα μιάς συνεταιριστική ισότητα δικαιωμάτων.Το Νέο ελληνικό κράτος δεν θα διευθύνονταν πλέον από μια ολιγαρχία και η ήμισυαποικιοκρατική εξάρτησή του απ τη Μεγάλη Βρετανία θα είχε τερματισθεί.

Όμως η παλιά,αδύσταχθη,ξεσκολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί.Στο εσωτερικό είχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες πολλούς απ τους οποίους παραχώρησε στους γερμανούς για να εξοπλισθούν και να πολεμήσουν από κοινού την ΕΑΜική Αντίσταση??

Η εξέλιξη αυτή είχε γίνει φανερή για πρώτη φορά τον Αύγουστο του 1943,οταν ένα ενιαίο δημοκρατικό μέτωπο,αποτελούμενο απ τη κυβέρνηση του Καΐρου,παλιους πολιτικούς και αντιπροσώπους της Αντίστασης,πήρε σαφή θέση κατά της παλινόρθωσης της μοναρχίας.Ο Τσιώρτσιλ που ήταν ο ηθύνον Νούς της διεθνούς έβλεπε τον βασιλιά όχι μόνο τον εκφραστή αλλά και τον εγγυητή των Βρετανικών συμφερόντων προετοιμάζε,αν όχι από πολύ προηγούμενα τουλάχιστο,από αυτό το χρονικό σημείο την ένοπλη επεμβαση.

Αν και κομμουνιστικός κίνδυνος στο όνομα του οποίου εξόρκιζε τους παλιούς πολιτικούς δεν ήταν υπαρκτός εντούτης επικαλούμενος τον παθολογικό φόβο της αστικής τάξης πέτυχε να συμβιβάσει το κομμάτι της εθνικής αστικής τάξης με την δοσίλογη ολιγαρχία.Αντί να να αποδεχθεί και να συμπαραταχθεί με το από τον φύσει

Το ΚΚΕ το μόνο που ήθελε-ποθούσε και επιδίωκε ήταν να του αναγνωριστεί η συμβολή του στην απελευθέρωση της χώρας,τη συμμετοχή του στο αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και να δημιουργηθούν μεταπολεμικά εκείνες οι προϋποθέσεις να λειτουργεί νόμιμα μέσα σε διασφαλισμένα κοινοβουλευτικά πλαίσια.Όλα τα άλλα ήταν και παραμένουν Βρετανό-ολιγαρχικά κατασκευάσματα και σχέδια της διεθνούς του κεφαλαίου.Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι η Βρετανική προπαγανδα σε όλη τη διάρκεια της κατοχής υποστηριζόταν ένθερμα από μιά ταυτόσημη γερμανική και είχε με τις ευλογίες του Ράιχ μια πλήρη επιτυχία εις βάρος της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Οι εναλλακτικές δυνατότητες του δεκέμβρη 1944 δεν άκουγαν στο όνομα δικτατορία του προλεταριάτου(και αυτό το ξέρουν πολύ καλά)ή φιλελεύθερη δημοκρατία,αλλά Εθνική Ανεξαρτησία,Λαϊκή Κυριαρχία ή για άλλη μια φοράκράτος εκλογικής πελατείας και ολιγαρχική κυριαρχία.Βέβαια αυτή η πεντακάθαρη επιλογή του 1944 αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε και επισκιάστηκε από μιά συρά παράγοντες που ήταν απόρροια απ την ιστορική εξέλεξη και τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου πολέμου.

Στο μεταξύ με το συντονισμό του αντιφασιστικού αγώνα ανάμεσα στους συμμάχους στον οποίο συμμαχικό αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ και την πολύτιμη βοήθεια και των άλλων αντιστασιακών οργανώσεων στις κατεχόμενες χώρες,η αντίστροφη μέτρηση στα διάφορα μέτωπα ήταν ραγδαία.

Οι Γερμανοί θα έφευγαν κάποια μέρα. Και μόνο που σκέπτονταν τις εκατοντάδες χιλιάδες λαού που έπαιρνε μέρος στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις της Ελλάδας, για την ματαίωση της πολιτικής επιστράτευσης, να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονική, για τα Λαϊκά και Φοιτικά σισίτια κλπ, η δράση αυτή αντί να χαροποιεί έβαλε σε πολλές και μεγάλες σκέψεις την άρχουσα τάξη. Απο τη στιγμή που άρχισε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα πείσθηκε η χώρα θα απελευθερωθεί. Συνεπώς το πρόβλημα που έμπαινε πλέον ήταν πώς θα επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Έπρεπε να προετοιμάσουν το έδαφος για την επόμενη μέρα. Και προετοιμασία για την άλλη μέρα σήμαινε αυτό το λαϊκό κίνημα, αυτήν την ΕΑΜική πανστρατιά έπρεπε όχι μόνο να την

ανακόψει, αλλά και να την τσακίσει, να τη συντρίψει. Για το σκοπό αυτό με πρωθυπουργό τον Ράλλη σε συνεργασία με τους Γερμανούς κατακτητές έκανε τα τάγματα ασφαλείας, τα εξόπλισε με γερμανικά όπλα και γερμανό-αγγλική μισθοδοσία. Από τους Γερμανούς εξοπλίστηκαν και όλες οι άλλες «εθνικό-πατριωτικές» ορδές. Αυτήν τη στρατιά των μισανθρώπων έθεσε στη διάθεση των Γερμανών να πολεμήσουν από κοινού την Αντίσταση και σε συνέχεια αμέσως μετά την απελευθέρωση τα έθεσε στη διάθεση των Αγγλων.

Η αρχουσα τάξη της χώρας μας και πιά συγκεκριμένα η μαγαλοαστική, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι βιομήχανοι και όποιοι άλλοι θεωρούσαν ότι η νίκη του άξονα ήταν αναμφισβήτητη, όχι μόνο τάχθηκαν ανοιχτά στο πλευρό των κατακτητών, αλλά και τους βοήθησαν στην καταλήστευση της Εθνικής οικονομίας και θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά με τη διαπλοκή και τον μαυραγοριτισμό οδήγησαν τον λαό στην πείνα και το θάνατο. Και όταν η Αντίσταση άρχισε την ένοπλη δράση κατά των κατακτητών προκειμένου να υπερασπιστούν να τα κοινά με τους κατακτητές συμφέροντά τους και να αποδείξουν έμπρακτα την συμπαράσταση προς τους συνεργάτες τους, δημιούργησαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και όλες τις άλλες ένοπλες «εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις : Πουλικούς, Παουτζίδες, Κιτσάμπατζακ, Αντών Τσαούς, οι Παπαδόπουλοι, Μιχάλ Αγά, οι Τσολιάδες, οι Δαγκουλαίοι, οι Μπουραντάδες, οι Παπαδογκωναίοι, οι Σπηλαιτοπούλαίοι, ΥΒΕ, την ΠΑΟ και λοιποί, που μαζί με τους κατακτητές συνελλήμβαναν, βασάνιζαν, έκαιγαν σπίτια, λήστευαν, βίαζαν και οργίαζαν σε βάρος του λαού και εκτελούσαν τους Έλληνες Πατριώτες που αγωνίζονταν για την απελευθέρωση της Πατρίδας. Τα τάγματα ασφαλείας και όλος αυτός ο ΙΣΜΟΣ ήταν μια διαπραγματευτική δύναμη στα χέρια αυτού του κομματιού της άρχουσας τάξης που συνεργάστηκε, πριν από τον πόλεμο και κατά τη διάρκεια της κατοχής ανοιχτά με τους κατακτητές. Με κεφάλαιο την «προσφορά» των ταγμάτων ασφαλείας και τις άλλες ένοπλες «εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις κατά της Αντίστασης, αποτέλεσε το αντάλλαγμα στο κομμάτι της άρχουσας τάξης που αρδάνησε, αμφοτέριζε και καιροφυλακτούσε προς ποιά πλευρά θα γύρει η πλάστιγγα της νίκης για να είναι με τους νικητές.

Όταν λοιπόν, η πλάστιγγα της νίκης έκλεισε προς τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα στον οποίο συμμαχικό αγώνα συμμετείχε και η ΕΑΜική Εθνική αντίσταση με πολιτικές οργανώσεις και τις πόλεις και στα βουνά με την ίδια ένταση και την ίδια έκταση. Οργανώσεις που με τον αγώνα και μιά χούφτα όνειρα ανέτρεψαν τα σχέδια του χίτλερ για πολιτική επιστράτευση και αποστολή Ελλήνων στα πολεμικά μέτωπα για να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων, και εργάτες στην πολεμική γερμανική βιομηχανία. Και ένα ένοπλο στρατό αποτελούμενο από 50,000 και πλέον χιλιάδες οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Ένα στρατό που αντιπαράταχθηκε νικηφόρα στις δεκατρείς εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες και όλο τον πιά πάνω ΙΣΜΟ που πολεμούσε στο πλευρό τους προσπαθούσαν να πνίξουν την αντίσταση του λαού μας.

Μια άλλη συνομοτική εστία προκειμένου να μην επιτρέψουν να απελευθερωθεί η χώρα με τις δικές της δυνάμεις και που συνηγορούσε για την εκ νέου υποδούλωση στα ξένα συμφέροντα ήταν και η διορισμένη απ του Αγγλους «κυβέρνηση» της Μέσης Ανατολής, με άξονα το σώμα των μονίμων αξιωματικών που είχαν συγκροτήσει τον ΙΔΕΑ. Με συνθήματα όπως α) «Οι Έλληνες δεν πρέπει να συνεχίσουν τον πόλεμο και ειδικά στο εσωτερικό της χώρας». β) «Η χώρα μας πρόσφερε περισσότερο από όσα έπρεπε στην υπόθεση του πολέμου, τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι». γ) «Ο στρατός της Μέσης Ανατολής πρέπει να μήνει ατόφιος, για να δράσει (εναντίον ποιού;) μετά την απελευθέρωση». δ) «Ο ελληνικός στρατός πρέπει να βοηθήσει την Αγγλία να εδραιωθεί στο χώρο της Βαλκανικής, ενάντια στο Ρωσικό επεκτατισμό κλπ. Συνθήματα που στο σύνολό τους ξεκινούσαν και κατέληγαν εις βάρος του λαού και της χώρας.

Το ΕΑΜ ξεπήδησε μέσα απ την εθνική δυστυχία και το χάος που άφησε πίσω της η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ειδικούς ηγέτες» και άπλωσε στον τόπο μας η σκληρή τριπλή φασιστική καταχή, σαν έκφραση της θέλησης του λαού να ζήσει λεύτερος και αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος και νοικοκύρης στον τόπο του. Με τα Εθνικοαπελευθερωτικά και κοινωνικά του οράματα συγκίνησε κάθε πατριώτη που η καρδιά του χτυπούσε για την πατρίδα. Στηριγμένο το ΕΑΜ στις

δυνάμεις και τη θέληση του λαού ξεκίνησε ένα δυναμικό και μαζικό λαϊκό κίνημα πρωτοφανέρωτο στην ιστορία του τόπου μας απ το 21. Όλη αυτή η μαχόμενη Ελλάδα, που πάνω από δύο εκατομμύρια άνθρωποι, με γυμνά τα στήθια και αβοήθητοι, με μόνο τη φλόγα της καρδιάς τους και ένα μαντύλι όνειρα, απηλώνοντας τους κινδύνους και μαζικά αντίποινα των ναζί, απομονώνοντας τους ηττοπαθείς και τους μεμφίμοιρους, έστησαν τη σημαία της Νίκης με τους Νεολαίους Μ. Γλέζο και Α Σάντα απ τις 30-5-1941(εννέα μόνο μέρες μετά την κατάληψη της Αθήνας 21-4-41)στην πατρίδα μας και ύψωσαν άπαρτα κάστρα στις πόλεις και τα χωριά και αντάρτικα λημέρια στα βουνά για να πετάξουν στη συνέχεια έξω απ τα σύνορα της πατρίδας κάθε κατακτητή και φιλόδοξο επιδρομέα.

Ο λαός μας μέσα απ αυτόν τον πολυάνθρωπο και τιπάνιο αγώνα βγήκε αγωνιστικά ψημένος και ατσαλωμένος απ τη φωτιά και στους τόνους σίδερου που του έριξε η πιά συγχρονη πολεμική μηχανή στη διάρκεια του εθνικό αντιφασιστικού αγώνα. Ένας λαός που για πρώτη φορά απέκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του, γι αυτό και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και εκατόν είκοσι χρόνια είχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένο να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόπο να ξαναγίνει ή «καυμένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγουρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η συνεργασία ξένων και ντόπιων αφέντικων υποχρέωσε και θα υποχρέωνε να καταφύγει για να επιζήσει. Στη διάρκεια του τριτάχρονου Αντιστασιακού αγώνα, σφυρηλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη από τα καινούρια ιδανικά, αρχές και Ανθρώπινες αξίες. Ιδανικά που φτέρωσαν τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα, και τους όπλισαν με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές τους είχε εμψυχήσει, μια γενιά που μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

προσπ η νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά του την εκπροσωπούσε πρόσφερε αυτόν το ΙΣΜΟ και από κοινού .

Και πράγματι θα έμπαινε γιατί οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης πίστευαν και πολλοί πιστεύουν ακόμα ότι η συμμετοχή τους στον αντιστασιακό αγώνα είχε δυό και μόνο συγκεκριμένους στόχους.α) Την Εθνική Απελευθέρωση, που ήταν ο βασικός πρωτάρχικός στόχος, συνδεδεμένος με το κυρίαρχο για τη χώρα μας πρόβλημα της Εθνικής Ανεξαρτησίας και β) Μετά την Απελευθέρωση να λυθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα. Προβλήματα καφτά πολλά από τα οποία είχαν μείνει άλυτα από το 1821-Τσιφίκια ιδιωτικά και Εκκλησιαστικά βακούφικα-καθώς και το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης. Να ανοίκει η Ελλάδα στους Έλληνες και να κυβερνηθεί επιτέλους Δημοκρατικά η χώρα.

Είχε τρεις βασικούς ταξικούς στόχους

α) Η άρχουσα τάξη και η Δεξιά, που την εκπροσωπούσε γνώριζαν πως μετά την ήττα του άξονα μόνη της δεν θα μπορούσε να ελέγξει αυτό το λαϊκό κίνημα, γι αυτό πριν ακόμα γίνει εμφανής η αντίστροφη μέτρηση του άξονα προκειμένου να διασφαλίσει τα ταξικά της συμφέροντα

Γι αυτό και προσπάθησαν-γι αυτό τουλάχιστον είμαι σίγουρος>>>>-

Βέβαια,με τον τίτλο «Τα αποσπάσματα σκοτώνουν»καλύπτει κατά κάποιον τρόπο και το τέταρτο-τον λόγο που έγιναν οι συλλήψεις-δεν δίνει όμως το λόγο για τον οποίο τους συνέλλαβαν και τι ακριβώς έγινε στη συνέχεια.Ένας από τους συλληφθέντες και αυτόπτης μάρτυρας είμαι και ο ίδιος, όπως σωστά αναφέρει ο ανταποκριτής. η σύλληψη, τη δεκαεξάχρονη φυλακή, την τρίχρονη εξορία τον Απρίλη του 1967-70, την πολιτική και τα κοινωνικά δρώμενα.

Δεν θέλω να αξιολογήσω μόνος τον εαυτό μου, οσον αφορά την δράση μου. Πιστεύω πως κάποιος απ τους συναγωνιστές στο ΕΑΜ Νέων, την ΕΠΟΝ, τους συμπολεμιστές μου στον ΕΛΑΣ, την μεταπολεμική περίοδο, τη φυλακή, την εξορία κατά τη διάρκεια της χούντας και την μεταχουντική δράση να γράψουν δυό αράδες.

Στο διάβα της ζωής ο καθένας αναλαμβάνει τις ευθυνες του απέναντι στον εαυτό του και το κοινωνικό σύνολο μέσα στο οποίο υπάρχει. Μετράει και καθορίζει την προσωπική του στάση. Μια

στάση που προσδιορίζει αν υπερασπίζεται ή όχι τα αναμφέρετα δικαιώματα του Ανθρώπου, του πολίτη, του εργαζόμενου, ως ενεργού κοινωνικού υποκειμένου, της ζωής και της φύσης που είναι αλληλένδετα-άρρηκτα δεμένα με αυτές τις Ιδέες, αρχές, αξίες και δικαιώματα-παραδοσιακά-και σύγχρονα, πάντοτε ολοζώντανα και σε πλήρη ανάπτυξη, συμφιλιωμένα, θα δώσουν τον σπινθήρα της μεγάλης ανατροπής του κόσμου της αδικίας, για ένα καινούριο κόσμο, πανανθρώπινα δίκαιο και Ανθρώπινο.

Βέβαια! Οπωσδήποτε! Θα υπάρξουν φυσικά πισωγυρίσματα, ιστορικά ατυχήματα. Γενικά όμως νομίζω, ο κόσμος θα προχωρήσει...Και θα προχωρήσει γιατί δίπλα στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα του αποσχολούν την κοινωνία των Ανθρώπων και το κοινωνικό γίνεσθαι προστέθηκαν και άλλα προβλήματα, όπως η καταστροφή της Γης απ την υπερπαραγωγή, η μόλυνση του περιβάλλοντος κλπ, καθώς και το γεγονός ότι η Ευρώπη, ειδικά αυτή έχει πολύ διδαχθεί από τα λάθη της, τα πάθη της, τις απώλειες, τις καταστροφές και κυρίως την απώλεια σε Ανθρώπινες ζωές που επισώρευσαν οι πόλεμοι.

Ολόκληρη η περίοδο της Καταχής και της Αντίστασης επέδρασε βαθύτατα στον χαρακτήρα μου, στη σταδιοδρομία μου και στη σκέψη μου γενικά. Και ειδικότερα η δράση μου στην ΕΠΟΝ άφησε πολύ βαθιά τα ίχνη στη συγκρότηση του Είναι μου και τη σκέψη μου. Και όχι μόνο στο διανοητικό, αλλά και στο συναισθηματικό επίπεδο. Είμαι βαθύτατα συνδεδεμένος συναισθηματικά με την περίοδο αυτή. Το ίδιο και με τους Ανθρώπους που αγωνίστηκα μαζί τους σε αυτήν την περίοδο την τόσο κρίσιμη και τόσο επικίνδυνη για τη ζωή μας. Την εποχή που τα παίζαμε όλα κάθε λεπτό και αυτό ακόμα το κεφάλι...Και επέδρασε βαθύτατα στο Είναι μου αυτή η περίοδο γιατί έκτος απ την αγωνιστική πλευρά η περίοδος αυτή αποτελεί τη σύγχρονη πνευματική κληρονομιά για τους ιστορικούς και τις γενιές που έρχονται...

Με αυτές τις ιδέες, αρχές για πανανθρώπινες αξίες ελευθερίας, ισότητας, Ισηγορίας-δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης στα θεμελιώδη δικαιώματα της εργασίας, της γνώσης, της συμμετοχής και της διαφορετικότητας, μπολιάστηκα από τότε που τις πρωτογνώρισα-οργανώθηκα και αγωνίστηκα με τις μικρές και λίγες δυνάμεις να γίνουν τρόπος και στάση ζωής. Με αυτές πορεύομε μισό και πλέον αιώνα. Και θα συνεχίσω και στο υπόλοιπο του βίου μου να πιστεύω πως ούτε ήταν ούτε είναι λάθος ο δρόμος που διάλεξα!

Και θα πορεύομαι σ αυτόν το δρόμο μέχρι το τέρμα του βίου μου, γιατί στη χώρα μας όπως γράφει στο γνωστό ποίημά του :«Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου», ο εθνικός μας βάρδος Κωστής Παλαμά αναφερόμενος στην καταστροφή της πόλης και έμμεσα στην ήττα του 1897, για να δώσει κουράγιο στο έθνος των Ελλήνων να μην λιγήσει και να προετοιμαστεί για νίκες έλεγε στο συγκεκριμένο ποίημα «Και μη έχοντας πιά κάτου άλλο σκαλί να κατακυλίσει πιά βαθιά/ στου κακού τη σκάλα, για τ' ανέβασμα ξανά που σε καλεί / θα αιστανθής να σου φυτρώνουν, ώ χαρά! / τα φτερά / τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα»!

Για άλλη μια φορά η χώρα στη διάρκεια της καταχής διέτρεξε τον κίνδυνο να «κατρακυλίσει βαθιά στου κακού τη σκάλα», να γίνει ενδοχώρα του Γ! Ράιχ. Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας είχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες τη Γερμανική, την Ιταλική και τη Βουλγαρική. Τα πάντα είχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που όχι μόνο βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο των κατακτητών, αλλά σαν κήρυκες της υποταγής πλειοτούσαν κιόλας. Ήταν αυτοί που θεωρούσαν την κατοχική κατάσταση δεδομένη για τη χώρα. Ήταν οι ηττοπαθείς, οι μαυραγορίτες και οι τυχάρπαστοι που караδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία.

Ό,τι είχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοσι χρόνια της ελεύθερης ζωής του σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Οι στρατιωτικές μονάδες με το χαρτονόμισμα που τύπωναν στα κινητά τυπογραφεία απογύμνωναν τη χώρα και αποστράγγιζαν τη μισοπεθαμένη οικονομία της χώρας. Και ήρθε η Πείνα! Αυτή η φοβερή, ύπουλη και απολέμητη αρρώστεια. Η Πείνα με το δερπάνι του χάρου απλωνόταν ολοένα στις πόλεις, την Ελλάδα. Μια ατελείωτη νύχτα και ένα μαύρο πέπλο θανάτου απλώνονταν απ άκρου σε άκρου πάνω απ την Ελλάδα.

Αυτή η κατοχική νύχτα έπρεπε να τελειώσει. Έπρεπε να ξανά χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει αυτό, να ανατείλει η ήλιος πάνω από την Ελλάδα ήταν ο αγώνας. Μόνο με αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα, που καλούσε το ΕΑΜ θα ένιωθε η Ελλάδα να της «φυτρώνουν ώ χαρά τα φτερά, τα φτερά της τα πρωτινά της τα μεγάλα». Ήταν η στιγμή που ο κάθε Έλληνας έπρεπε, και ας ήταν υπο τριπλή κατοχή και άοπλος, να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο ΟΧΙ, να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, σε έναν ανειρήνευτο αγώνα. Σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου. Σε αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα καλούσε το λαό το ΕΑΜ που στόχο είχε τη δημιουργία ενός πλατιού εθνικού συνασπισμού πάλης για την επιβίωση του λαού, την απελευθέρωση της χώρας και την κατοχύρωση για πρώτη φορά μετά το 21 της λαϊκής κυριαρχίας.

Ναι τα φτερά της τα μεγάλα, που θα τη βοηθούσαν όχι μόνο την απελευθέρωση της χώρας αλλά και το χτίσιμο μιάς νέας Ελλάδας. Μια Ελλάδα που να ανήκει στους Έλληνες. Η Νέα Ελλάδα έπρεπε να χτιστεί πάνω στα ερείπια του αποδομημένου κράτους, με βασικό άξονα-αίτημα να είναι η δικαιότερη κοινωνία, η σύνδεση της Δημοκρατίας με την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Να γίνει επιτέλους ύστερα από 120 χρόνια Εθνικά Ανεξάρτητη χώρα και να πάρει τη θέση που της αξίζει στην παγκόσμια κοινωνικό-οικονομική και πολιτικό-ιστορική της θέση.

Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ είναι το γεγονός ότι η «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, αποτέλεσε για την Ελλάδα και το λαό της ένα απ τους μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ απ το 21 και μετά. Και τον διέτρεξε αυτόν τον θανάσιμο κίνδυνο α) :Λόγω της φύσης του κατακτητή. Οι δυνάμεις που κυβερνούσαν τον Ναζισμό εμπορούνταν απ τις πίο εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες, απ τις πίο βάρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλιτικές θεωρίες, ο άκρατος Γερμανικός σοβενισμός, η μή αναγνώριση σε ολόκληρους λαού το δικαίμα στη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμένο το σχέδιο εξόντωσης όλων των μή αρίων φυλών του πλανήτη, το μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή είναι μερικά από τα στοιχεία που συνθέτουν τη φυσιογνωμία των κατακτητών. Η «νέα τάξη»,δεν ήταν τίποτε άλλο από αυτό που έγινε : Το σύστημα των μέτρων που εφαρμόστηκαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων απόρριψης και εξόντωσης του διαφορετικού που προκαθορίστηκαν απ τις ναζιστικό-φασιστικές θεωρίες.

β) Η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων, δεν ήταν μιά απλή κατοχή αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός των κατακτητών ήταν να «αναμορφώσουν» για πάντα τον τόπο μας και να κάνουν τον ελληνικό λαό δούλο. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις βλέψεις τους στη Μεσόγειο που τις αρχισαν απ το 1916, να εξυπηρετήσουν τις άμεσες πολεμικές ανάγκες και τους μονιμότερους μελλοντικούς στρατιωτικό-πολιτικούς και οικονομικού τους σκοπούς. Και σε συνέχεια τις κοσμοκρατορικές βλέψεις τους.

γ) Οι έννοιες φασίστας και αδίσταχτος,ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνει και η μια προϋποθέτη την άλλη. Οι φασίστες όπως ειπε ο Φόν Πάπεν, θέλενε να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την ευρώπη μέχρι τα σύνορα της Τουρκίας. Ο χίτλερ όρισε για τη χώρα μας πως πρέπει να γίνει χώρα Τσομπάνηδων και Γεωργών. Ηθελε δηλαδή, να επιβάλει σαν μοίρα της χώρας μας την οπισθοδρόμηση και τον εξευτελισμό. Άμεσοι στόχοι των κατακτητών ήταν η χρησιμοποίηση της γεωστρατηγικής θέσης της χώρας μας, των υλικών και ανθρώπινων πόρων της προς όφελος της Χιτλερικής γερμανίας και η ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της είς βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας. Η Ανατολική Μακεδονία είχε ήδη παραχωρηθεί στους Βουλγάρους, η Τσιαμουριά στους Τσάμιδες και η Πίνδο στον Πρίγκιπα Διαμαντή.

δ) Αυτές οι επιδιώξεις πίο απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση ως και την τελευταία ικμάδα, καταπάτηση των εθνικών και ηθικών αξιών, περιφρόνηση της Ανθρώπινης ζωής

Το ΕΑΜ υπήρξε η καθολικότερη έκφραση σε όλη τη μακραίωνη ιστορία του Ελληνισμού που συσπείρωσε και συνένωσε σε εθνική ομοψυχία την τεράστια πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, σε ενα ενιαίο και μαχητικό σύνολο και με ενα για πρώτη φορά Δημοκρατικό πρόγραμμα με τον πίο ευρύτερο κατά το δυνατόν, αναγεννητικό, κοινωνικό και ανανεωτικό περιεχόμενο, για μιά πραγματικά ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα.

Για να γίνει αυτό ήταν απαραίτητη η κατάλυση της προηγούμενης εξουσίας και η γέννηση μιάς άλλης έπρεπε να συμβαδίσουν. Οι ένοπλοι εξεγερμένοι πατριώτες και οι αγροτοκτηνοτρόφοι που τους συμπαθούσαν αντικαθιστούσαν την εξουσία που ανατρέπανε με Νέα, τη δική τους εξουσία, με δικά τους όργανα. Όργανα που συγκέντρωναν βαθμιαία κύρος και εξουσία, απαραίτητα και τα δύο για να λύνονται τα όποια προβλήματα που προέκυπταν από τη ζωή τόσο στην ύπαιθρο, αλλο τόσο και στις απελευθερωμένες πόλεις και κυρίως πράγμα απαραίτητο για να παρέχεται ηθική και υλική συμπαράσταση στους ένοπλους αγωνιστές που πολεμούσαν τώρα πιά κατά μέτωπο τους φασίστες. Λειτουργίες μιάς Νέας εξουσίας που αντικαταστάσε σιγά-σιγά την μισητή εξουσία των κατακτητών. Οι λύσεις και οι υποδείξεις που έδινε η νέα κοινοτική και δικαστική εξουσία αποτέλεσαν το βασικό πυρήνα και προσανατολισμό για την λύση και ακόμα πιά σύνθετων προβλημάτων. Ο «κώδικας Ποσειδών» είναι το πρώτο γραφτό κείμενο της λαϊκής εξουσίας, που γεννήθηκε επάνω στα ερείπια της εξουσίας των κατακτητών και του κράτους των ντόπιων συνεργατών τους.

Βέβαια, αυτά τα πιστεύω για όποιον τα ενστερνίζεται και αγωνίζεται να γίνουν τρόπος και στάση ζωής μια και πολλές από αυτές τις αξίες, αρχές και πιστεύω είναι σε αντίθεση με το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέρα παραγωγής είναι αναμφισβήτητο ότι θα βρεθεί κάποτε στην ανάγκη να πληρώσει κάποιο τίμημα μικρό ή μεγάλο, δεν έχει σημασία. Πάντος τα μέχρι σήμερα δεδομένα επιβεβαιώνουν ότι θα πληρώσει κάποιο τίμημα.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΔΕΝ

ΑΝΕΔΕΙΞΕ ΗΓΕΤΕΣ ΙΚΑΟΥΣ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΟΥΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Από όσους επέζησαν εκείνης της λαίλαπας, πολλοί συνεχίζουν τον αγώνα για την υπεράσπιση, κατοχύρωση και ολοκλήρωση της νίκης κατά του φασισμού και την πραγμάτωση των ιδεών και των ιδανικών που γέννησε η Αντίσταση. Άλλοι επαναπαύθηκαν στις τότε δάφνες. Καινούριες εμπειρίες ήρθαν να επικαλύψουν τις παλιές.

Πολλοί είναι αυτοί που μπορεί κάπου-κάπου να σκέφτονται, όπως ο Γκαίτε, με θλιμμένη περηφάνια : «Υπήρξα κάποτε άνθρωπος, δηλαδή Μαχητής» και μερικοί λένε «ευτυχώς που δεν νικήσαμε, γιατί αν νικούσαμε θα είχαμε γίνει και εμείς Αλβανία», ελάχιστοι δυστυχώς, δραχμοποιώντας τον αγώνα, πέρασαν στην αντίπερα όχθη.

Αυτό γιατί την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με μια άλλη, έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ, μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 1821 και μετά έλεγχε γεωστρατηγικά, πολιτικό-κοινωνικά και οικονομικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριας δυνάμεις.

Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου, αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινρθώσει με ένα νόθο δημοψήφισμα την μοναρχία.

Την Μοναρχία που ήταν ο εκφραστής και εκτελεστής των αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα. Την Μοναρχία που επέβαλε την αγγλική κοπή Βασιλό-Μεταξική δικτατορία. Μια δικτατορία, που ενόψει του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, εκτός του έδειξε την άμεση επέμβαση των Αγγλων στα εσωτερικά της χώρας, προκειμένου να βγάλει η Ελλάδα στο πόλεμο στο πλευρό της Αγγλίας, ενώ

η ελληνική ηγεσία γνώριζε ότι η Αγγλία «σε περίπτωση πολέμου» η Ιταλία είχε την συναίνεση της Αγγλίας να καταλάβει την Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ήταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και αφού δεν είχε δικές δυνάμεις η Αγγλία με τη βία. Την ανεξέλικτη βία, του στρατού που τον ένδυσε, εξόπλισε, έτρεφε και μισθοδοτούσε η Αγγλία, στους μισθοφόρους συνεργάτες και τις συμμορίες και κυρίως στα όπλα.

Όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στα ξένα συμφέροντα και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες. Για να εξασφαλίσει το κατεστημένο και αλλα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω από ένα ιδιότυπο σύγχρονο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρίας, με αποκορύφωμα την ένταξη της χώρας και στην πολεμική μηχανή του NATO

Δυστυχώς, το πιο μεγάλο και δισεπήλετο πρόβλημα της Ελλάδας, είναι το γεγονός απ το 21, τον υπόλοιπο 19^ο και σε ολόκληρο τον εικοστό αιώνα ήταν και παραμένει μέχρι και σήμερα, η Ελλάδα ακέφαλη λόγω ανυπαρξίας ικανών ηγετών. Σε όλη τη διάρκεια του 20^ο αιώνα η χώρα μας δεν ευδόκησε να αναδείξει ηγέτες-πατριώτες, ευρείας εθνικής εμβέλειας, ικανούς να κυβερνήσουν ελληνικά την Ελλάδα και για την Ελλάδα.

Ηγέτες που στην κατάλληλη ιστορική στιγμή να εντοπίζουν το πρόβλημα, να επιλέγουν το δρόμο και τα μέσα που οδηγούν στη σωστή του λύση, να αξιοποιούν σωστά τα εκάστοτε δεδομένα.

Γιατί «ηγέτες» διαχειριστές της εξουσίας και έρμια των περιπτώσεων ή υπό κηδαιμονία μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε. Και όταν τον βρήκαν οι αγωνιστές μετά την παλιεγγεννεσία στο πρόσωπο του Καποδίστρια, όχι μόνο δεν τον άφησαν να κυβερνήσει οι ανίκανοι, αλλά και τον έσφαξαν σαν αρνί, προκειμένου να προσδέσουν την νεοσύστατη χώρα στο γεωστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας. Την Αγγλίας, που ήταν όχι μόνο ο βασικός εχθρός, αλλά και πολέμιος της αστικής ανάπτυξης και την παρά πέρα γεωγραφική της επέκταση.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΔΕΝ ΑΝΕΔΕΙΞΕ ΗΓΕΤΕΣ ΙΚΑΟΥΣ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΟΥΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Από όσους επέζησαν εκείνης της λαίλαπας, πολλοί συνεχίζουν τον αγώνα για την υπεράσπιση, κατοχύρωση και ολοκλήρωση της νίκης κατά του φασισμού και την πραγμάτωση των ιδεών και των ιδανικών που γέννησε η Αντίσταση. Άλλοι επαναπαύθηκαν στις τότε δάφνες. Καινούριες εμπειρίες ήρθαν να επικαλύψουν τις παλιές.

Πολλοί είναι αυτοί που μπορεί κάπου-κάπου να σκέφτονται, όπως ο Γκαίτε, με θλιμμένη περηφάνια : «Υπήρξα κάποτε άνθρωπος, δηλαδή Μαχητής» και μερικοί λένε «ευτυχώς που δεν νικήσαμε, γιατί αν νικούσαμε θα είχαμε γίνει και εμείς Αλβανία», ελάχιστοι δυστυχώς, δραχμοποιώντας τον αγώνα, πέρασαν στην αντίπερα όχθη.

Αυτό γιατί την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με μια άλλη, έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ, μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 1821 και μετά έλεγχε γεωστρατηγικά, πολιτικό-κοινωνικά και οικονομικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριες δυνάμεις.

Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου, αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροποιήσει το ΕΑΜ» και να παλινρθώσει με ένα νόθο δημοψήφισμα την μοναρχία.

Την Μοναρχία που ήταν ο εκφραστής και εκτελεστής των αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα. Την Μοναρχία που επέβαλε την αγγλική κοπής Βασιλό-Μεταξική δικτατορία. Μια δικτατορία, που ενόψει του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, εκτός του έδειξε την άμεση επέμβαση των Αγγλων στα εσωτερικά της χώρας, προκειμένου να βγάλει η Ελλάδα στο πόλεμο στο πλευρό της Αγγλίας, ενώ η ελληνική ηγεσία γνώριζε ότι η Αγγλία «σε περίπτωση πολέμου» η Ιταλία είχε την συναίνεση της Αγγλίας να καταλάβει την Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ήταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και αφού δεν είχε δικές δυνάμεις η Αγγλία με τη βία. Την ανεξέλικτη βία, του στρατού που τον ένδυσε, εξόπλισε, έτρεφε και μισθοδοτούσε η Αγγλία, στους μισθοφόρους συνεργάτες και τις συμμορίες και κυρίως στα όπλα.

Όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στα ξένα συμφέροντα και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες. Για να εξασφαλίσει το κατεστημένο και άλλα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω από ένα ιδιότυπο σύγχρονο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρίας, με αποκορύφωμα την ένταξη της χώρας και στην πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ

Δυστυχώς, το πιο μεγάλο και δισεπλήλετο πρόβλημα της Ελλάδας, είναι το γεγονός απ το 21, τον υπόλοιπο 19^ο και σε ολόκληρο τον εικοστό αιώνα ήταν και παραμένει μέχρι και σήμερα, η Ελλάδα ακέφαλη λόγω ανυπαρξίας ικανών ηγετών. Σε όλη τη διάρκεια του 20^ο αιώνα η χώρα μας δεν ευδόκησε να αναδείξει ηγέτες-πατριώτες, ευρείας εθνικής εμβέλειας, ικανούς να κυβερνήσουν ελληνικά την Ελλάδα και για την Ελλάδα.

Ηγέτες που στην κατάλληλη ιστορική στιγμή να εντοπίζουν το πρόβλημα, να επιλέγουν το δρόμο και τα μέσα που οδηγούν στη σωστή του λύση, να αξιοποιούν σωστά τα εκάστοτε δεδομένα.

Γιατί «ηγέτες» διαχειριστές της εξουσίας και έρμια των περιπτώσεων ή υπό κηδαιμονία μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε. Και όταν τον βρήκαν οι αγωνιστές μετά την παλιεγγενεσία στο πρόσωπο του Καποδίστρια, όχι μόνο δεν τον άφησαν να κυβερνήσει οι ανίκανοι, αλλά και τον έσφαξαν σαν αρνί, προκειμένου να προσδέσουν την νεοσύστατη χώρα στο γεωστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας. Την Αγγλίας, που ήταν όχι μόνο ο βασικός εχθρός, αλλά και πολέμιος της αστικής ανάπτυξης και την παρά πέρα γεωγραφική της επέκταση.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΔΕΝ ΑΝΕΔΕΙΞΕ ΗΓΕΤΕΣ ΙΚΑΟΥΣ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΟΥΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Από όσους επέζησαν εκείνης της λαίλαπας, πολλοί συνεχίζουν τον αγώνα για την υπεράσπιση, κατοχύρωση και ολοκλήρωση της νίκης κατά του φασισμού και την πραγμάτωση των ιδεών και των ιδανικών που γέννησε η Αντίσταση. Άλλοι επαναπαύθηκαν στις τότε δάφνες. Καινούριες εμπειρίες ήρθαν να επικαλύψουν τις παλιές.

Πολλοί είναι αυτοί που μπορεί κάπου-κάπου να σκέφτονται, όπως ο Γκαίτε, με θλιμμένη περηφάνια : «Υπήρξα κάποτε άνθρωπος, δηλαδή Μαχητής» και μερικοί λένε «ευτυχώς που δεν νικήσαμε, γιατί αν νικούσαμε θα είχαμε γίνει και εμείς Αλβανία», ελάχιστοι δυστυχώς, δραχμοποιώντας τον αγώνα, πέρασαν στην αντίπερα όχθη.

Αυτό γιατί την επόμενη της απελευθέρωσης της χώρας, ο νικητής λαός δεν διαπραγματεύονταν με μια άλλη, έστω άποψη ή δύναμη «Ελέω θεού ελληνική ηγεσία» γιατί τέτοια «ηγεσία» δεν υπήρχε. Βρέθηκε στην ανάγκη να διαπραγματευθεί με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ, μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 1821 και μετά έλεγχε γεωστρατηγικά, πολιτικό-κοινωνικά και οικονομικά τη χώρα μας. Διαπραγματεύονταν με τον πρώην επικυρίαρχο και υπό την απειλή μιάς νέας ωμής και βάρβαρης ένοπλης επέμβασης. Με μια αυτοκρατορική δύναμη που στο μεταξύ από τις 12-10-44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα συγκέντρωνε πολυάριθμες στρατιωτικές χερσαίες, ναυτικές και εναέριας δυνάμεις.

Δυνάμεις τις οποίες απέσυρε απ τα πολεμικά μέτωπα, ενώ ο πόλεμος συνεχίζονταν με τον άξονα και μέσω αυτής τις τεράστιας στρατιωτικής δύναμης και βάση σχεδίου, αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να «κονιοτροπιοήσει το ΕΑΜ» και να παλιννορθώσει με ένα νόθο δημοψήφισμα την μοναρχία.

Την Μοναρχία που ήταν ο εκφραστής και εκτελεστής των αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα. Την Μοναρχία που επέβαλε την αγγλική κοπής Βασιλό-Μεταξική δικτατορία. Μια δικτατορία, που ενόψει του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, εκτός του έδειξε την άμεση επέμβαση των Αγγλων στα εσωτερικά της χώρας, προκειμένου να βγάλει η Ελλάδα στο πόλεμο στο πλευρό της Αγγλίας, ενώ η ελληνική ηγεσία γνώριζε ότι η Αγγλία «σε περίπτωση πολέμου» η Ιταλία είχε την συναίνεση της Αγγλίας να καταλάβει την Ελλάδα.

Η άρχουσα τάξη εφόσον δεν θέλησε να πάρει μέρος στην Αντίσταση και κυρίως αφού μετά την απελευθέρωση, δεν θέλησε να συνταχθεί με τον φύση σύμμαχό της λαό, ήταν υποχρεωμένη να καταφύγει στην παλιά συνταγή: Να υποταχθεί εκ νέου στους ξένους και αφού δεν είχε δικές δυνάμεις η Αγγλία με τη βία. Την ανεξέλικτη βία, του στρατού που τον ένδυσσε, εξόπλισε, έτρεφε και μισθοδοτούσε η Αγγλία, στους μισθοφόρους συνεργάτες και τις συμμορίες και κυρίως στα όπλα.

Όλο και περισσότερες συμμορίες και όπλα, που στο εξής θα γίνουν το πιο βολικό και το πιο ενδεδειγμένο μέσο υποταγής στα ξένα συμφέροντα και επικερδής επιχείρηση για τους συμμορίτες. Για να εξασφαλίσει το κατεστημένο και άλλα όπλα ξαναμπήκε η χώρα εκ νέου κάτω από ένα ιδιότυπο σύγχρονο καθεστώς πολιτικής και οικονομικής ομηρίας, με αποκορύφωμα την ένταξη της χώρας και στην πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ

Δυστυχώς, το πιο μεγάλο και δισεπτήλετο πρόβλημα της Ελλάδας, είναι το γεγονός απ το 21, τον υπόλοιπο 19^ο και σε ολόκληρο τον εικοστό αιώνα ήταν και παραμένει μέχρι και σήμερα, η Ελλάδα ακέφαλη λόγω ανυπαρξίας ικανών ηγετών. Σε όλη τη διάρκεια του 20^ο αιώνα η χώρα μας δεν ευδόκησε να αναδείξει ηγέτες-πατριώτες, ευρείας εθνικής εμβέλειας, ικανούς να κυβερνήσουν ελληνικά την Ελλάδα και για την Ελλάδα.

Ηγέτες που στην κατάλληλη ιστορική στιγμή να εντοπίζουν το πρόβλημα, να επιλέγουν το δρόμο και τα μέσα που οδηγούν στη σωστή του λύση, να αξιοποιούν σωστά τα εκάστοτε δεδομένα.

Γιατί «ηγέτες» διαχειριστές της εξουσίας και έρμια των περιπτώσεων ή υπό κηδαιμονία μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε. Και όταν τον βρήκαν οι αγωνιστές μετά την παλιεγγεννεσία στο πρόσωπο του Καποδίστρια, όχι μόνο δεν τον άφησαν να κυβερνήσει οι ανίκανοι, αλλά και τον έσφαξαν σαν αρνί, προκειμένου να προσδέσουν την νεοσύστατη χώρα στο γεωστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας. Την Αγγλίας, που ήταν όχι μόνο ο βασικός εχθρός, αλλά και πολέμιος της αστικής ανάπτυξης και την παρά πέρα γεωγραφική της επέκταση.

Στην μετά απολεμική περίοδο η άρχουσα τάξη έδειξε τον πραγματικό της εαυτό. Αντί να αρπάξει την μοναδική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε ύστερα απ το 21, να συμπαραταχθεί με το λαό και

να απαλλαγεί απ την ξένη εξάρτηση η ίδια και η χώρα, προτίμησε για άλλη μια φορά τους ξένους απ το λαό, που θα την στήριζε για τον απογαλακτισμό της απ την ξένη εξάρτηση.

Κολλημένη σαν στρώδι στο σώμα των δυνατών ξένων αποδείχθηκε, οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της ταξικά συμφέροντα.

Για ένα λαό όπως ο δικός μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε από εμφυλίου, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μια υπόμνηση για τα δεινά του όποιου διχασμού και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει, αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο, θα είναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο.

Τα λόγια όμως του Θουκυδίδη, που έρχονται απ το βάθος 24 αιώνων, σχετικά με τους πολέμους και κυρίως τους εμφυλίου, πρέπει όχι μόνο να μείνουν, αλλά και να αποτελέσουν τον μελλοντικό μπούσουλα των Ελλήνων. ο Θουκυδίδης λέει : «... Όσοι δε βουλευσονται των τε γενομενων το σαφες σκοπειν και των μελλοντων ποτε αυθις κατα το ανθρωπειον τοιουτων και παραπλησιων εσεσθαι ωφελιμα κρινειν αυτα αρκουντως εξει».

Ας τον διαβάσουν οι σημερινές και οι επερχόμενες γενιές, ίσως τα μαθήματα που προσφέρουν να είναι αποτελεσματικότερα. Και κυρίως να μην φοβηθούν οπως φοβούνται οι νικητές του μετά κατοχικού εμφυλίου να μην αποκαληφθούν οι φυλακισμένες μνήμες.

Οπως γράφω και σε άλλο σημείο, γεννήθηκα στη Βέροια, στις 23 Ιουνίου του 1923 στη σημερινή οδός Βερμίου 22. Οι γονείς μου Γεώργιος και Μαρία το γένος παλικάρια και τα τρία εν ζωή μεγαλύτερα αδέρφια απ τα οκτώ που απέκτησαν ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές. Πατέρας και ένα απ τα αδέρφια μου με τα (γιδοπρόβατα) και τα άλλα δύο με τις μεταφορές (καραβάνια-κυρατζίδες).

Εμένα αφού δεν υπήρχε θέση στην κτηνοτροφία και το караβάνι και με την προοπτική της αστικοποίησης της ζωής με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη. Ο Χίτλερ χρειάζονταν κασικίσια δέρματα, προκειμένου να ποδέσει το σώμα των αξιωματικών με αξιοπρεπή μπότες. Το μεταξικό καθεστώς για να εξασφαλίσει τα κασικίσια δέρματα στο Χίτλερ, χαρακτήρισε τα γίδια καταστροφείς του δάσους και υποχρέωσε τους κατόχους να τα πουλήσουμε σφάζοντάς τα. Λόγο της μεγάλης προσφοράς οι τιμές του κασικίσου κρέατος ήταν μηδαμινή. Με τον τρόπο αυτό η οικογένειά μας έχασε ένα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο. Τα αδέρφια μου είχαν δημιουργήσει δικές τους οικογένειες.

Με την κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία στις 28 Οκτώβρη του 1940, και τα τρία αδέρφια μου επιστρατεύτηκαν και την επόμενη 29/10/40 επιτάχθηκαν και όλα τα άλογα και μουλάρια που είχε ο Πατέρας μου. Το ίδιο έγινε και με τα ζώα που είχαν τα αδέρφια μου. Μας έμεινε μόνο ένα που ήταν κουτσό. Με αυτό το ζώο έπρεπε να ζήσουμε όλοι όσοι μείναμε πίσω. Οι γονείς μου, εγώ, οι τρεις γυναίκες των επιστρατευμένων και τα εννέα την εποχή εκείνη παιδιά τους.

Από μικρό παιδί οι γονείς μας, μας δίδαξαν οι οποίοι δεν ήταν πολύ πλούσιοι αλλα λόγω συγκυρίας...με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις, αλλά με αρκετό ηθικό υπόβαθρο και ανθρωπιά, να σέβομαι τον εαυτό μας και τους συνανθρώπους μας. Αυτή την ηθική επιταγή τους την έκαναν βίωμα και τρόπο ζωής. Δεν την παραβίασα ποτέ και πάντοτε θα τους θυμάμαι με ευγνωμοσύνη και θα τους ευγνωμονώ, όχι μόνο που με έφεραν στο κόσμο, αλλά και για τα εφόδια που μου έδωσαν.

Αυτοί μας έμαθαν εμένα και αλλά τρία μου αδέρφια, οτι η διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας για να είναι πραγματική ελευθερία πρέπει να είναι θεμελιωδώς συλλογική. Ο Πατέρας μου πέθανε πριν από την απελευθέρωση στις 19 του Σεπτεμβρη του 1944, δεν έζησε το δράμα που έζησε η Μητέρα μου... τη σύλληψη πρώτα του μεγάλου αδερφού μου Αντώνη, την καθημερινή κλούβα, τα δεκαέξι χρόνια που έμεινα εγώ στη φυλακή. Πέθανε στις 19 Αυγ/του 1965, και δεν έζησε ξανά τα

τρια δύσκολα χρόνια 1967-1970 της εξορίας. Αυτά τα έζησε η σύζυγός μου και η δεκά (13) δεατριάμηνη κορούλα μας.

Αλλωστε, αυτή η διάπλαση του χαρακτήρα μου με οδήγησε στις τάξεις του προοδευτικού κινήματος. Εκεί μέσα ζυμώθηκα με τον υπέροχο κόσμο της Αριστεράς και ολοκλήρωσα την πίστη μου και το χρέος που έχω να προσφέρω ό,τι μου είναι μπορετό στο κοινωνικό σύνολο. Γι' αυτό και δεν μετακινήθηκα απ το χώρο της Αριστεράς, στον οποίο όχι μόνο βάθαινα αυτά τα κοινωνικά διδάγματα, αλλά απέκτησα και πρόσθετα σε αρμονία με τα πατρογονικά μου γιατί, παρ' όλα όσα μεσολάβησαν, η ένταξή μου σε αυτόν το χώρο έδωσε άλλο περιεχόμενο στη ζωή μου. Παραμένω πιστός στο όραμα και τα ιδανικά για ένα Σοσιαλισμό κοινωνικά αυτοδιαχειριζόμενο, με Ανθρώπινο πρόσωπο.

Ενα όραμα ανθρώπινης ζωής, ιδανικά αγάπης, ζωής και πολιτισμού που ενστερνίστηκα στα χρόνια της χρυσής νιότης μου-μας και από τότε ριζώθηκε βαθιά μέσα μου. Με αυτό το όραμα συνδεδεμένο με τα ιδανικά ζωής και πολιτισμού ήταν που ομόρφυνε τη ζωή μου, τα έζησα με τον κόσμο της Αριστεράς. Σ αυτόν τον κόσμο ανήκω και σ αυτόν παραμένω πιστός.

Και κάτι ακόμη, που για μένα έχει ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα. Όταν, μέσα στον ίδιο μας χώρο, ήρθαν τα δίσεκτα χρόνια και ζήσαμε πολλές δυσκολίες και γίναμε μάρτυρες απαράδεκτων ενός πολιτικού κατεστημένου που αδίκησε και σπύλωσε, έντιμους και αξιοθαύμαστους αγωνιστές, διατήρησα την ανεξαρτησία της γνώμης μου και δεν σιώπησα.

Ξεκαθάρισα από πολύ νωρίς, ότι για παρόμοιες αρνητικές εκδηλώσεις δεν έφτεγε η Αριστερά ούτε η Σοσιαλιστική ιδεολογία, αλλά οι άνθρωποι οι συγκεκριμένοι άνθρωποι. άνθρωποι, ιδιοτελείς και ανίκανοι που την καπηλεύτηκαν. Διατήρησα σταθερά την ατομική μου γνώμη και την κριτική μου σκέψη για το τι σημαίνει Αριστερά και δεν αποδέχθηκα αβασάνιστα, ενέργειες, πράξεις ή παραλείψεις που δεν με εκφράζανε.

Η σχέση μου με την Αντίσταση και το ΚΚΕ ήταν μονόδρομη, ήταν σχέση μακρόχρονου αγώνα και προσφοράς. Η σχέση αυτή δεν περιείχε στοιχεία προσωπικής πολιτικής και αντιπαροχών. Προτίμησα τους δύσκολους και μοναχικούς δρόμους (οχι βέβαια αυτούς που οδηγούν στην απομόνωση) και αυτό γιατί ένα απ τα απόλυτα πιστεύω μου είναι, ότι οι εξουσίες και οι ιεραρχίες έρχονται και παρέρχονται και εκείνο που μένει πέρα και πίσω απ τον καθένα και θα πρέπει να μας κατευθύνει είναι οι ανθρώπινες αξίες.

Στόχος και προοπτική όλων των αγώνων ήταν και παραμένει, η δημιουργία μιας Σοσιαλιστικής κοινωνίας στην οποία να γενιόνται και να πεθαίνουν άνθρωποι με ελεύθερη σκέψη, κρίση και άποψη και όχι μια κοινωνία με ανθρώπους υποταγμένους στην αδηφάγη βούληση και εκμετάλλευση των ισχυρών. Μια κοινωνία με ανθρώπινο πρόσωπο και ανθρώπινες αξίες. Αυτές θέλω, προσπαθώ και θα προσπαθήσω να υπηρετώ μέχρι το τέλος της ζωής μου.

Βέβαια, η ήττα του Λαϊκού κινήματος άφησε και σε μένα, όπως και σε όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, ένα βαθύ, εκτεταμένο και αγιάτρευτο τραύμα. Ο χρόνος απάλυνε τον πόνο, αλλά δεν τον γιάτρευσε. Ο «πανδαμάτωρ» χρόνος, δε θα σβήσει ποτέ απ τη θύμηση τις απανωτές σκληρές και απάνθρωπες δοκιμασίες που πέρασα μαζί με όλους τους συναγωνιστές μου της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, για το μεγάλο και ασυγχώρητο «έγκλημα» που είχαμε διαπράξει: να ανταποκριθούμε στο πανεθνικό προσκλητήριο του ΚΚΕ και σε συνέχεια του ΕΑΜ και να ενταχθούμε εθελοντές στον αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας μας.

Με δυο βασικά μας σύνθημα α): Κανένας Γερμανός, Ιταλός και Βούλγαρος στρατιώτης, δεν θα κοιμάτε ήσυχος στο σπίτι, τον στρατώνα και τη σκοπιά και β) Να μην γυρίσουν πίσω όσοι είχαν την κακή τύχη να υπηρετήσουν τον Χίτλερ στην Ελλάδα. Και από ότι φαίνεται κάναμε πράξη και τα δυο συνθήματα. Και ότι η Αντίσταση ήταν ένα Λουλούδι, Ανοιξης και Ελπίδας, γιατί τέτοια ήταν η Αντίσταση στη βαρucheιμωνιά της ξενικής κατοχής.

Αναλογίζομαι πόσο διαφορετική θα ήταν η πατρίδα μας, πόσο καλύτερα θα ζούσε και θα ευημερούσε στο σύνολό του ο λαός μας, αν οι μεγάλοι σύμμαχοί μας-απο Δύση και Ανατολή-δεν μας «αγαπούσαν» τόσο παράφορα και δεν αυτοανακήρυσσανταν προστάτες μας, αν μας άφηναν μόνους να διαφεντέψουμε τα του οίκου μας. Μόνοι μας μακριά από επιρροές και υποδείξεις των ξένων. Θα νοικοκυρευάμε πολύ καλύτερα την Ελλάδα μας, που είναι και το μεγάλο μας σπιτικό.

Στα μέσα του Φλεβάρη του 1942 οργανώθηκα στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Το σύνθημα του ΕΑΜ-Νέων ήταν. Ενα και ο χαρακτήρα του μαζικός: «ο φασισμός δεν θα περάσει» και σε συνέχεια το Φλεβάρη του 1943 πέρασα στην ΕΠΟΝ. Με την ίδρυση της ΕΠΟΝ. Ενας Νέος Ζωογόνος Ανεμος έπνεε απ άκρου σ άκρου στην Ελλάδα.

Οι δρόμοι γέμισαν με Νιάτα και Ζωή. Το αγωνιστικό περιεχόμενο της ΕΠΟΝ περικλείονταν στο σύνθημα : «Λευτεριά, Ζωή και Φως, Μόρφωση, Πολιτισμός». Και τον Μάρτη του 1944 εντάχθηκα στον ΕΛΑΣ.

Η γενιά μας και ειδικά η γενιά της ΕΠΟΝ, με τη ζωή και τους αγώνες άφησε πίσω της μια φωτεινή γραμμή. Μια γραμμή που σηματοδότησε το πέρασμα της με το ήθος, το θάρρος, την πάλη, με την πέννα και το όπλο και κυρίως των ιδεολογικών συγκρούσεων, με κύριο μέλημα να ανοίξει ο δρόμος της παιδείας των πολιτών και παιδαγωγικός χαρακτήρας του κράτους, έτσι ώστε να ξεφύγουμε απ την καθιερωμένη και αποστεωμένη αντίληψη, ότι ο λαός πρέπει πάντοτε να παραμένει ανήλικος και συνεπώς, ψίχουλο με ψίχουλο, πρέπει να του προσφέρεται το ψωμί της Επιστήμης, της Κουλτούρας και της Ελευθερίας.

Ολόκληρη η περίοδο της Κατοχής και της Αντίστασης επέδρασε βαθύτατα στον χαρακτήρα μου, στη σταδιοδρομία μου και στη σκέψη μου γενικά. Και ειδικότερα η δράση μου στην ΕΠΟΝ, άφησε πολύ βαθιά τα ίχνη στη συγκρότηση του Είμαι και τη σκέψη μου. Και όχι μόνο στο διανοητικό, αλλά και στο συναισθηματικό επίπεδο.

Είμαι βαθύτατα συνδεδεμένος συναισθηματικά με την περίοδο αυτή. Το ίδιο και με τους Ανθρώπους που αγωνίστηκα μαζί τους σε αυτήν την περίοδο την τόσο κρίσιμη και τόσο επικίνδυνη για τη πατρίδα και τη ζωή μας. Την εποχή που τα παίζαμε όλα κάθε λεπτό και αυτό ακόμα το κεφάλι...Και επέδρασε βαθύτατα στο Είμαι μου αυτή η περίοδο, γιατί έκτος απ την αγωνιστική πλευρά η περίοδος αυτή αποτελεί τη σύγχρονη πνευματική κληρονομιά για τους ιστορικούς και τις γενιές που έρχονται...

Η τετράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητη τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική, πολιτιστική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει όμως αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε όχι να καταγραφούν όπως ακριβώς έγιναν και όχι όπως μας αρέσει. Και το λέω αυτό γιατί οι εξουσίες πάντα εύρισκαν και βρίσκουν επιστήμονες και ιστορικούς να γνωμοδοτήσουν και να πλαστογραφίσουν γεγονότα και την ιστορία και οι τα Φαιά φορούντες να τις ευλογίσουν.

Η ιστορία, όμως, δεν ανέχεται ψευδεπίγραφα ούτε απάλειψη ευθυνών-όπου και όταν υπάρχουν. Η φατριαστική ή η στρατευμένη ιστορία- έλεγε ο αξέχαστος Ηλίας Ηλιού-είναι παραποίηση της ιστορίας. Και ισχύει γι' αυτήν ο αφορισμός του Ταλλεϋράνδου :«Τίποτε δεν φιάχνεται τόσο εύκολα και από το τίποτε, όσο τα γεγονότα».Ο Ταλλεϋράντος, μαζί με τον Καποδίστρια και Μετερνίχ ήταν αυτοί που διαμόρφωσα τα σημερινά σύνορα της Ευρώπης

Με αυτές τις ιδέες, αρχές για πανανθρώπινες αξίες: ελευθερίας ,ισότητας, Ισηγορίας-δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης στα θεμελιώδη δικαιώματα της εργασίας, της γνώσης, της συμμετοχής και της διαφορετικότητας, μπολιάστηκα από τότε που τις πρωτογνώρισα-οργανώθηκα και αγωνίστηκα με τις μικρές και λίγες δυνάμεις, να γίνουν τρόπος και στάση ζωής. Με αυτές πορεύομε μισό και πλέον αιώνα. Και θα συνεχίσω και στο υπόλοιπο του βίου μου να πιστεύω, πως ούτε ήταν, ούτε είναι λάθος ο δρόμος που διάλεξα.

Και θα πορεύομαι σ αυτόν το δρόμο μέχρι το τέρμα του βίου μου, γιατί στη χώρα μας όπως γράφει στο γνωστό ποίημά του :«Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου», ο εθνικός μας βάρδος Κωστής Παλαμά αναφερόμενος στην καταστροφή της πόλης και έμμεσα στην ήττα του 1897, για να δώσει κουράγιο στο Έθνος των Ελλήνων να: Μη λυγήσει, μα και να προετοιμαστεί για νίκες έλεγε στο συγκεκριμένο ποίημα «Και μη έχοντας πίο κάτω άλλο σκαλί να καταρακυλίσει πίο βαθιά/ στου κακού τη σκάλα, για τ' ανέβασμα ξανά που σε καλεί / θα αιστανθής να σου φυτρώνουν, ώ χαρά! / τα φτερά / τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα»!

Για άλλη μια φορά η χώρα στη διάρκεια της κατοχής διέτρεξε τον κίνδυνο να «κατρακυλίσει βαθιά στου κακού τη σκάλα», να γίνει ενδοχώρα του Γ! Ράιχ. Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας είχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες: τη Γερμανική, την Ιταλική και τη Βουλγαρική. Τα πάντα είχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση.

Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που όχι μόνο βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο των κατακτητών, αλλά σαν κήρυκες της υποταγής πλειοδοτούσαν κιόλας. Ήταν αυτοί που θεωρούσαν την κατοχική κατάσταση δεδομένη για τη χώρα. Ήταν οι ηττοπαθείς, οι μαυραγορίτες και οι τυχάρπαστοι, που καρδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία, οι κιοτήδες, αυτοί που της γύρισαν την πλάτη. Αυτοί που την εγκαλούσαν και αυτοί που την πολέμησαν.

Ό,τι είχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοσι χρόνια της «ελεύθερης» ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Οι Γερμανικές στρατιωτικές μονάδες με το χαρτονόμισμα που τύπωναν στα κινητά τυπογραφεία, απογύμνωναν τη χώρα και αποστράγγιζαν τη μισοπεθαμένη από τον πόλεμο οικονομία της χώρας.

Και ήρθε η Πείνα! Η πείνα!! Αυτή η φοβερή, ύπουλη και απολέμητη αρρώστια. Η Πείνα με το δερπάνι του χάρου απλωνόταν ολοένα στις πόλεις, την Ελλάδα. Μια ατελείωτη νύχτα και ένα μαύρο πέπλο θανάτου απλώνονταν απ άκρου σε άκρου πάνω απ την Ελλάδα.

Αυτή η κατοχική νύχτα έπρεπε να τελειώσει. Έπρεπε να ξανά χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει αυτό, να ανατείλει η ήλιος πάνω απ την Ελλάδα, ήταν ο αγώνας. Μόνο με αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα, που καλούσε το ΚΚΕ-ΕΑΜ θα ένιωθε και θα αγωνιστεί η Ελλάδα, να της «φυτρώνουν ώ χαρά τα φτερά, τα φτερά της τα πρωτινά της τα μεγάλα».

Ήταν η στιγμή που ο κάθε Έλληνας έπρεπε, και ας ήταν υπό τριπλή κατοχή και άοπλος, να πει το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο όχι, να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, σε έναν και με ένα ανειρήνευτο αγώνα. Σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου. Σε αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα καλούσε το λαό το ΚΚΕ-ΕΑΜ, που στόχο είχε τη δημιουργία ενός πλατιού εθνικού συνασπισμού πάλης για την επιβίωση του λαού, την απελευθέρωση της χώρας και την κατοχύρωση για πρώτη φορά μετά το 21 την εθνική ανεξαρτησία και τη λαϊκή κυριαρχία.

Ναι, να της φυτρώσουν τα φτερά της τα μεγάλα, που θα τη βοηθούσαν όχι μόνο την απελευθέρωση της χώρας, αλλά και το χτίσιμο μιάς νέας Ελλάδας. Μια Ελλάδα που να ανήκει στους Έλληνες. Η Νέα Ελλάδα έπρεπε να χτιστεί πάνω στα ερείπια του αποδομημένου κράτους, με βασικό άξονα-αίτημα να είναι η δικαιότερη κοινωνία, η σύνδεση της Δημοκρατίας με την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Να γίνει επιτέλους ύστερα από 120 χρόνια Εθνικά Ανεξάρτητη χώρα ουσία και περιεχόμενο και να πάρει τη θέση που της αξίζει, στην παγκόσμια κοινωνικό-οικονομική και πολιτικό-ιστορική της θέση μέσα στην κοινωνία των ανθρώπων.

Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, είναι το γεγονός οτι η «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, αποτέλεσε για την Ελλάδα και το λαό μας ένα απ τους μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ απ το 21 και μετά. Και τον διέτρεξε αυτόν τον θανάσιμο κίνδυνο α) :Λόγω της φύσης του κατακτητή. Οι δυνάμεις που κυβερνούσαν τον Ναζισμό εμφορούνταν απ τις ποιο εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες, απ τις ποιο βάρβαρες μεθόδους βίας. Οι φυλτικές θεωρίες, ό άκρατος

Γερμανικός σοβενισμός, η ευγονεία, η μη αναγνώριση σε ολόκληρους λαού το δικαίωμα στη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη.

Με προδιεγεγραμμένο το σχέδιο εξόντωσης, όλων των μη αρίων φυλών του πλανήτη. Το μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή είναι μερικά απ τα στοιχεία που συνθέτουν τη φυσιογνωμία των κατακτητών. Η «νέα τάξη», δεν ήταν τίποτε άλλο απ αυτό που έγινε : Το σύστημα των μέτρων που εφαρμόστηκαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων απόρριψης και εξόντωσης του διαφορετικού που προκαθορίστηκαν απ τις ναζιστικό-φασιστικές θεωρίες.

Η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων, δεν ήταν μια απλή κατοχή αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός των κατακτητών ήταν να «αναμορφώσουν» για πάντα τον τόπο μας και να κάνουν τον ελληνικό λαό δούλο. Αλλωστε το κάψιμο των Καλαβρίτων είναι ένα ενδεικτικό παράδειγμα για τους σκοπούς που επιδίωκαν. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις βλέψεις τους στη Μεσόγειο που τις άρχισαν απ το 1916, με τον Κότσο Βασιλιά, να εξυπηρετήσουν τις άμεσες πολεμικές ανάγκες και τους μονιμότερους μελλοντικούς στρατιωτικό-πολιτικούς και οικονομικούς τους σκοπούς. Και σε συνέχεια τις κοσμοκρατορικές βλέψεις τους και ειδικά μετά την κατάκτηση της Ευρωπαϊκής Ηπείρου και τη βέβαιη κατάκτηση της τότε Σοβιετική Ενωσης.

Οι έννοιες φασίστας και αδίσταχτος, ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνει και η μια είναι προϋπόθεση της άλλης. Οι φασίστες όπως ειπε ο Φόν Πάπεν: θέλενε να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την Ευρώπη μέχρι τα σύνορα της Τουρκίας. Απέναντι στο δόγμα του χίτλερ να κυριαρχήσει μια μίση φυλή στον κόσμο κι ένας μόνο πλανητάρχης Και όρισε για τη χώρα μας πως πρέπει να γίνει χώρα Τσομπάνηδων και Γεωργών, οι λαοί και πρώτος ο δικός μας αντέταξαν το ιδανικό της αυτοδιάθεσης των λαών.

Ο χίτλερ ήθελε, να επιβάλει σαν μοίρα της χώρας μας την οπισθοδρόμηση και τον εξευτελισμό. Αμεσοι στόχοι των κατακτητών ήταν η χρησιμοποίηση της γεωστρατηγικής θέσης της χώρας μας, των υλικών και ανθρώπινων πόρων της προς όφελος της Χιτλερικής Γερμανίας και η ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της εις βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας.

Η Ανατολική Μακεδονία είχε ήδη παραχωρηθεί στους Βουλγάρους, η Τσιαμουριά στους Τσάμιδες και η Πίνδο στον Πρίγκιπα Διαμαντή. Γι' αυτό και η προσπάθεια της επιστράτευσης Καραμπινιέρων, ώστε να υπάρχουν και μερικοί ντόπιοι.

Αυτές οι επιδιώξεις ποιο απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση ως και την τελευταία ικμάδα, του υλικού και πνευματικού πλούτου της χώρας, καταπάτηση των εθνικών και ηθικών αξιών, περιφρόνηση της Ανθρώπινης ζωής. Και να σκεφτεί κανείς οτι με τα καταστροφικά αυτά σχέδια είχαν ευθυγραμμιστεί και οι ντόπιοι εθνοϊσμοί συνεργάτες, οι φασίστες οπαδοί του ολοκληρωτισμού.

Ο φασίστας ναζιστής ο οπαδός του ολοκληρωτισμού, δεν μπορεί να λογίζεται πατριώτης αφού μάχεται τις ελευθερίες άλλων λαών, όπως και του ίδιου του λαού, στον οποίο ανήκει. Γιατί οι έννοιες της ελευθερίας και της δημοκρατίας αποτελούν το υπόβαθρο των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη.

Το ΕΑΜ υπήρξε η καθολικότερη έκφραση σε όλη τη μακράιωνη ιστορία του Ελληνισμού, που συσπείρωσε και συνένωσε εθελοντικά σε εθνική ομοψυχία την τεράστια πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, σε ένα ενιαίο και μαχητικό σύνολο και με ένα, για πρώτη φορά Δημοκρατικό τρόπο και πρόγραμμα με τον ποιο ευρύτερο κατά το δυνατόν, αναγεννητικό, κοινωνικό και ανανεωτικό περιεχόμενο, για μια πραγματικά ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα.

Για να γίνει αυτό πράξη, ήταν απαραίτητη η κατάλυση της προηγούμενης εξουσίας και η γέννηση μιάς άλλης έπρεπε να συμβαδίσουν. Οι ένοπλοι εξεγερμένοι πατριώτες και οι αγροτοκτηνοτρόφοι που τους συμπαθούσαν και τους στήριζαν, αντικαθιστούσαν την εξουσία που ανατρέπανε με Νέα,

τη δική τους εξουσία, με δικά τους όργανα. Όργανα που συγκέντρωναν βαθμιαία κύρος και εξουσία, απαραίτητα και τα δυο για να λύνονται τα όποια προβλήματα που προέκυπταν απ τη ζωή τόσο στην ύπαιθρο, άλλο τόσο και στις απελευθερωμένες πόλεις και κυρίως πράγμα απαραίτητο για να παρέχεται η ηθική και υλική συμπαράσταση στους ένοπλους αγωνιστές, που πολεμούσαν τώρα πια κατά μέτωπο τους φασίστες.

Λειτουργίες μιάς Νέας εξουσίας που αντικαθестоύσε σιγά-σιγά την μισητή εξουσία των κατακτητών. Οι λύσεις και οι υποδείξεις που έδινε η νέα κοινοτική και δικαστική εξουσία και κυρίως το πρόγραμμα κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης και παιδείας αποτελούσαν το βασικό πυρήνα και προσανατολισμό για την λύση και ακόμα ποιο σύνθετων προβλημάτων. Ο «κώδικας Ποσειδών» είναι το πρώτο γραφτό κείμενο της λαϊκής εξουσίας, που γεννήθηκε επάνω στα ερείπια της εξουσίας των κατακτητών και του κράτους των ντόπιων συνεργατών τους.

Ίσως στις Ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάχουν Ποιητές, που να συμπύκνωσαν και να προ ανάγγειλαν την ιστορική μοίρα, που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Ελληνες Ποιητές.

Καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη όποια βάνουση επίθεση, όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γης, όσο οι Ελληνες Ποιητές και οραματιστές, αλλά και να προ αναγγείλουν τη δημιουργία ενός κόσμου όπου οι ανάγκες των Ανθρώπων, δεν θα είναι προϊόν προς πώληση, όπου δεν θα υπάρχουν έμποροι που θα πουλούν όνειρα, πιστώνοντάς τα με θάνατο. Όπου τα δικαιώματα του κάθε Ανθρώπου, δεν θα βρίσκονται υπό συνεχή κρίση και αίρεση των λογής-λογής ιερατείων. Δεν θα καταστέλλονται με τρομονόμους και αστυνόμους, γιατί η προσωπική ελευθερία θα αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο της κοινωνικής δομής και όχι επίπλαστος και ευήμερο όπως σήμερα.

Ακούγοντας τη φωνή των ποιητών και τη φωνή της συνείδησής τους δηλαδή, άκουσαν πρόδρομα χιλιάδες απλοί Ανθρωποι, όταν βρέθηκαν κάτω απ τη μπότα μιάς άλλης «νέας τάξης», αυτή της κατοχής της χώρας. Αυτή την ανταπόκριση τους στα «ένδον ρήματα», πολλοί την πλήρωσαν με όλων των ειδών τους διωγμούς, άλλοι με βασανιστήρια, εξορίες και πολύχρονες φυλακές, άλλοι με την προσφυγιά και πολλοί, πάρα πολλοί με τη ζωή τους.

Αυτόν τον κόσμο διεκδικούσαμε, αυτόν τον κόσμο περιγράψαμε στα συνθήματά μας, αυτόν τον άλλο κόσμο ονειρευόμασταν μέσα απ τους αγώνες και αυτόν ονειρευόμαστε ακόμα όσο επιζηήσαμε. Μα και πιστεύουμε ότι οι αγώνες των νέων γενεών σε όλο τον κόσμο που αναζωπυρώνουν και αναπαράγουν τα οράματά μας, την ελπίδα μας, και τις τότε προσδοκίες μας. Και προσδοκία μας ήταν και είναι ένας κόσμος χωρίς εκμετάλλευση, Ανθρώπου από άνθρωπο, ελπίδα μας οι αγώνες που θ' άρθουνε, όραμά μας ο Σοσιαλισμός με Ελευθερία, Δημοκρατία και τον Ανθρωπο στα κέντρα των αποφάσεων με κύριο πρόβλημα, μέλημα και φροντίδα.

Προσωπικά ήμουν, είμαι και θα είμαι κομμουνιστής. Πιστεύω στον επιστημονικό Σοσιαλισμό με το πραγματικό ενοσιολογικό του περιεχόμενο. Σαν επιστήμη, που δεν σταματά ποτέ την έρευνα, την ανάλυση και την αξιολόγηση των κοινωνικών φαινομένων. Μόνο οι εχθροί της κοινωνίας θέλουν να μην υπάρχει κομμουνισμός με τον Ομηρικό όρο «η έγνοια του ενός για τον άλλο» (όπως στην οικογένεια, άλλωστε κομμούν σημαίνει οικογένεια που και μόνο μέσα στην οικογένεια μπορεί να παραχθεί ο νέος Ανθρωπός και κομμουνισμός κοινωνία) και την υπέρβαση του «εγώ στο εμείς».

Πιστεύω πως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου που κανένας πλέον δεν μπορεί να αποφασίζει για την τύχη του άλλου χωρίς τη συγκατάθεση και τη συμμετοχή του.

Αν ο υπαρκτός σοσιαλισμός έφτασε στο σημείο που έφτασε, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι εγκατάλειψε τις κοινωνικοποιήσεις και το «εμείς» στις πολιτικές και έγινε μέσω του «εγώ» η ίδια η καθοδήγηση εξουσία. Και όχι μόνο αλλά προσπαθούσαν και απαιτούσαν και είχαν ήδη θέση με την ένταξη των κομμουνιστικών κομμάτων στην Γ! διεθνή, αν όχι υπό την απόλυτη υποταγή

ασκούσαν κάποιον έλεγχο και δεν είναι λίγες οι φορές που επενέβαιναν κιόλα. Λες και δεν μας έφταναν οι Αγγλοι στο μετά απελευθερωτικό παιχνίδι μπήκαν και οι Σοβιετικοί.

Αν οι Αγγλοι και οι Σοβιετικοί δεν επενέβαιναν και μας άφηναν ήσυχους, εμείς μπορούσαμε να τα βρούμε και να εξασφαλίσουμε μια κατάσταση εσωτερικά το λιγότερο σαν αυτό της Γαλλίας. Χάρη όμως στην ανοικτή στρατιωτική μηχανοκίνητη, αεροπορική και ναυτική επέμβαση των Αγγλικών δυνάμεων προς όφελος της δεξιάς, η Ελλάδα είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα που ανακόπηκε βίαια και τεχνητά η φυσιολογική δημοκρατική και αντιφασιστική εξέλιξη της χώρας όσον αφορά το κίνημα της Εθνικής Αντίστασης.

Ενώ σε όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες υπήρχαν Κυβερνήσεις του Εθνικού Συνασπισμού της Αριστεράς ή, το λιγότερο, κοινοβουλευτική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας-σαν μεταβατικά όργανα ως τις εκλογές-στην Ελλάδα είχαμε μια δικτατορική παλινδρόμηση και κυνική αναβίωση-με δημοκρατικά προσχήματα-ενός πατενταρισμένου φασιστικού καθεστώτος.

Με βάση την σκέψη αυτή είχα αντιταχθεί με την ορολογία του «καθοδηγώ» με την έννοια ότι αποφασίζω για τους άλλους χωρίς την συμμετοχή και τη συγκατάθεση. Γιατί «καθοδηγώ σημαίνει» οδηγώ τους κάτω. Σήμερα, παρ' όλο ότι επαγγέλλονται την πρόοδο, ακόμα δεν έχει διευκρινιστεί ακόμα ο ρόλος των κομμάτων σε σχέση με τον Άνθρωπο και τα λαϊκά κινήματα. Υποτίθεται ότι ο ρόλος των αριστερών κομμάτων στην εποχή μας είναι πως να βοηθήσουν το λαό να πάρει την εξουσία, και όχι ο λαός στην εξουσία και εμείς στην κυβέρνηση. Οπως, έγινε με το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ο λαός, πραγματικά στην εξουσία.

Γι' αυτές τις ελπίδες, γι' αυτές τις προσδοκίες, γι' αυτά τα οράματα αξίζει τον κόπο να αγωνιστεί ο Άνθρωπος. Αξίζει τον κόπο να δώσει ο Άνθρωπος ένα κομμάτι απ τη θέληση και τις δυνάμεις του, ένα κομμάτι απ τον χρόνο του και όταν χρειαστεί και ένα κομμάτι απ τη ζωή του.

Η εκλογή της μοίρας ήταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε όμως μετά τον ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς που ο αλβανικός πόλεμος και η όποια άλλη συνέχεια του ο ένοπλος και η όποια άλλη Αντίσταση ενάντια στο άξονα, ήταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση-πράξη έργο του λαού. Και αυτός ο εμφύλιος ήταν άμεσα συνδεδεμένος με τον αλβανικό και την Αντίσταση.

Βέβαια, αυτά τα πιστεύω για όποιον τα ενστερνίζεται και αγωνίζεται να γίνουν τρόπος και στάση ζωής, μια και πολλές απ αυτές τις αξίες, αρχές και πιστεύω είναι σε αντίθεση με το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και τρόπου κατανομής τους κοινωνικά παραγόμενου προϊόντος, είναι αναμφισβήτητο ότι θα βρεθεί κάποτε στην ανάγκη να πληρώσει κάποιο τίμημα μικρό η μεγάλο, δεν έχει σημασία.

Πάντως, τα μέχρι σήμερα δεδομένα επιβεβαιώνουν ότι θα πληρώσει οπωσδήποτε κάποιο τίμημα. Οποιο όμως και αν είναι το κόστος, ο αγώνας πρέπει να γίνει. Και πρέπει να γίνει γιατί το όποιο Νόημα της Ζωής, βρίσκεται σε κάθε πράξη, σε κάθε δραστηριότητα, σε κάθε κατάκτηση. Τα πάντα με την πάλη και τον αγώνα κατακτώνται. Τίποτε, μα τίποτε δεν χαρίζεται, μα ούτε και παράγεται χωρίς αγώνα, χωρίς την «έγνοια του ενός Ανθρώπου για τον άλλο», χωρίς την υπέρβαση του «εγώ» στο «εμείς» που έλεγε και Όμηρος και πολλοί άλλοι διανοητές. Μόνο με τον αγώνα θα απομυθοποιηθούν οι μύθοι. Γιατί ένας λαός που χρειάζεται μυθικά πρόσωπα, δεν μπορεί να προχωρήσει. Μόνο με την απομυθοποίηση της ζωής ο άνθρωπο θα γίνει αυτοπολίτης.

Ξέρω πως τα γραφτά μου δεν πρόκειται να ευχαριστήσουν μερικού φίλους και συναγωνιστές ακόμα. Το ίδιο και αρκετούς από αυτούς που μας πολέμησαν. Δυστυχώς ο ρόλος αυτού που γράφει, δεν είναι να ικανοποιεί τις προθέσεις και τις φιλοδοξίες. Αυτός που γράφει προσπαθεί να αναδείξει τα γεγονότα.

Καθήκον του κάθε ανθρώπου και του κάθε αγωνιστή, είναι να εκφράζει τον εαυτό του και να τον εκφράζει ειλικρινά. Προσπάθησα στη ζωή μου να εκφράζουμε με ειλικρίνεια και να μη σιωπώ και

δεν εσίγησα ποτέ γι' αυτό και διώχθηκα. Δεν μετανιώνω για το δράμα. Διάλεξα. Από την αρχή δέχθηκα ότι αυτό θα ήταν ένα κομμάτι της ζωής μου. Όπως η παραγωγή έτσι και αγώνας δεν είναι μοναχική δουλειά. Πρέπει να συνυπάρξεις και να συν υπάρξεις ολόψυχα, όπως οι κροβάτες στο Τσίρκο. Η προσφορά είναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Για μένα η επιτυχία, η ευτυχία και η προσφορά είναι να συμμετάσχεις σε αγώνες, χωρίς να κάνεις συμβιβασμούς, ανταλλάγματα και πράγματα, που θα μπορούσαν να σε ενοχλούν στον ύπνο.

Η γενιά μου έζησε σε έναν δρόμο της ξεχωριστό κόσμο. Σ' ένα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε έναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το βλέμμα.

Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.

Η 4τράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητη τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει όμως πράγματι την αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε όχι, να καταγραφούν όπως ακριβώς έγιναν και όχι όπως μας αρέσει και συμφέρει. Η ιστορία δεν ανέχεται ψευδεπιγράφα, ούτε απαλύψεις και κυρίως μετακύληση ευθυνών.

Μόνο αν διδάξουμε με έργα και όχι μόνο με λόγια στη Νέα Γενιά-γενιές τα ιδανικά της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας, του αυτοσεβασμού και κυρίως την αποδοχή και την παραδοχή της διαφορετικότητας, τότε μόνο θα είμαστε σίγουροι ότι οι σημερινοί Νέοι που τόσα τους καταμαρτυρούμε, θα πράξουν το χρέος τους προς την πατρίδα.

Μόνο έτσι θα γίνουν και αυτοί, αν πάλι χρειαστεί, ένας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα της μακραίωνης ιστορίας μας, που ξεκινά πολύ πριν απ το «Μολών Λαβέ» του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες, περνά από το «Ελευθερία ή Θάνατος» της εθνικής Παλιγενεσίας, φτάνει στο «οχι» του ελληνικού Λαού το 1940 και στην απελευθέρωση της Ελλάδας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις 12 του Οκτώμβρη το 1944.

Βέροια αρχές του 1990. Κόγιας Νίκος του Γεωργίου Καρατάσου 9.

Ποιο άλλο θα μπορούσε άλλωστε να είναι το νόημα της ιστορίας αν όχι το να «θυμούνται οι παλιότεροι και να γνωρίζουν οι νεότεροι» τους όποιους αγώνες πραγματοποίησαν και ποια στοιχεία πολιτισμού παρήγαγαν οι προηγούμενες γενιές. Ίσως, αλλά αυτό θα πρέπει να είναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, να σεβόμαστε το παρελθόν και κυρίως να προσπαθούμε να παραδεχθούμε και τα όσα δεν εγκρίναμε έτσι ώστε, να διορθώσουμε τα λάθη που κάναμε στη διάρκεια του αγώνα και τη συγγραφή της ιστορίας.

Και επειδή πιστεύω, πως όλοι έχουν το δικαίωμα να μάθουν, τι έγινε στη χώρα και τον κάθε Νομό και στο Νομό μας αμέσως μετά την απελευθέρωση θα αναφέρω δίπλα στα άλλα περιστατικά που προανάφερα και τη δική μου σύλληψη και τα πολλαπλά κατάγματα του έχω υποστεί απ τα βασανιστήρια.

Τον Ιούλιο του 1946 στο χωριό Κάτω Βέρμιο (Σέλι) του Νομού Ημαθίας και κατ' επέκταση σε όλη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο, όπου μαίνονταν η λαίλαπα της λευκής τρομοκρατίας. Μια τρομοκρατία καθοδηγημένη απ το επίσημο κράτος και εκτελούσαν-εφάρμοζαν στην πράξη «διαπρεπείς» συνεργάτες των κατακτητών και εξ επαγγέλματος βασανιστές και δολοφόνοι.

Στις 10 Ιουλίου το 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή φωνή» της Θεσσαλονίκης στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο «ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» γράφει: «Στις 4-7-1946, δυνάμεις χωροφυλακής με επικεφαλής :Τον Βαρδουλάκη, πήγαν για εκκαθαριστικές Επιχειρήσεις στο Βέρμιο» Πέρασαν από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι), όπου και έπιασαν : Τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Νίκο Κόγια του Γεωργίου, τον Γεώργιο Κασνάκη και τον Νίκο Μπέλλα και τους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ, που ο τελευταίος,

ενώ μεταφέρονταν στην Νάουσα, πέθανε στο δρόμο (οι πληροφορίες λένε, πως πέθανε από τα βασανιστήρια). Επίσης κατάσχεσαν 25 ζώα απ το Σέλι. Εδίωξαν τον Παππά Βουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε Ρουμανική προπαγάνδα. Ετσι έμεινε το χωριό χωρίς Παππά»

Ο ανταποκριτής δίνει τα τρία βασικά στοιχεία που θέλει ο ιστορικός: Το γεγονός-απόσπασμα-συλλήψεις. Το χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι και τον χρόνο 4-7-1946. Λείπει όμως ο λόγος για τον οποίο έγιναν οι συλλήψεις, ο ξυλοδαρμός των συλληφθέντων και ο θάνατος του ενός απ τα βασανιστήρια: Του Νίκου Μπέλλα.

Ξέρω πως είναι αβάσταχτα τρομερό, όταν σε υποχρεώνουν να διαβάσεις πως στην αγαπημένη μας Ελλάδα, συνέβησαν τέτοια απίστευτα εγκλήματα. Μα είναι πολλές φορές τρομερότερο όταν τα ζήσεις, όπως τα έζησε η δική μου γενιά. Η γενιά της εθνικής Αντίστασης 1941-44, του εμφυλίου πολέμου και των μετέ εμφυλιακών χρόνων. Και γίνεται ακόμα πιο τραγικό, όταν τελικά αποδειχθεί-αποδείχθηκε ήδη, οτι όλο αυτό το ανεξέλεγκτο έγκλημα, αυτό το πρωτόγνωρο μακελιό...Είχε ένα και μόνο στόχο : να μειωθεί σε βαθμό που να ισούται με τίποτε και ή δυνατόν με «έγκλημα». Ιστορικά η συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, να παραποιηθούν, να διαστρευλωθούν - αλλοιωθούν και κυρίως να καταχωνιαστούν τα εθνικό-λαϊκά οράματα της εθνικής μας Αντίστασης.

Να χάσει την αίγλη και τη δόξα που της αξίζει η προσφορά της, το κλέος της, οι ήρωες της. Και φοβάμαι οτι γράφοντας τα πιο πάνω οτι δεν υπερβάλω. Και δεν υπερβάλω γιατί:

Η γενιά της Αντίστασης, αυτή η δρακογενιά βγήκε μέσα απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε στη σημαντικότερη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας μας-τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Η γενιά αυτή ηταν ό,τι πολυτιμότερο κέρδισε ο λαός μας σε αυτόν τον αγώνα. Αυτό το αθάνατο για τη Νεοελληνική ιστορία κεφάλαιο του λαού, η άρχουσα τάξη με τους εκπροσώπους της, οχι μόνο δεν το αναγνώρισε σαν συντελεσθείσα πράξη, μισό σχεδόν αιώνα, αλλα και σήμερα ακόμα δεν αναγνωρίζει το πολύτιμο περιεχόμενο αυτού του εθνικό-λαϊκού ιστορικού κεφαλαίου σαν πράξη εθνική και κυρίως δεν το αξιοποίησε το κεφάλαιο αυτό στο χώρο της παιδείας και της ιστορίας.

Και οχι μόνο δεν την αναγνώρισε nte gιογρε, αλλά και όταν ακόμα το 1985, έγινε μια μοντογw bibenti αναγνώριση απ την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, οχι μόνο αποχώρησε απ την βουλή, αλλα πριν αποχωρήσει δήλωσε, «οτι όταν έρθει στην εξουσία θα τον καταργήσει αυτόν τον νόμο». Και το ακόμα πιο τραγικό, είναι οτι δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης-κομμουνιστές Σοσιαλιστές και προοδευτικούς δημοκράτες «το εθνικό ανοσιούργημα» να πάρουν πρωτοβουλίες για πράγματα που υπάρχουν στη σφαίρα της δικής τους ευθύνη.

Βέροια αρχές 1990 Κόγιας Νίκος Καρατάσου 9.